

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

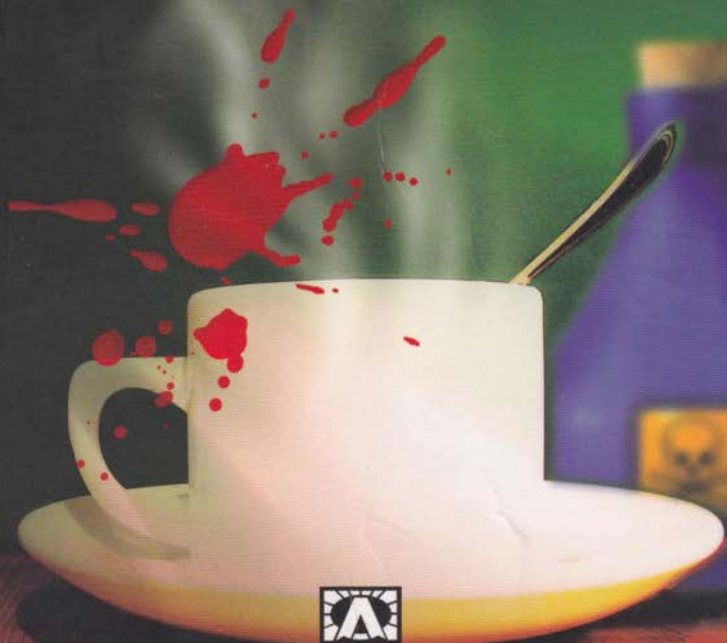
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AGATHA CHRISTIE

Ölüm Sessiz Geldi

Poirot'nun İlk Vakası

Styles St. Mary köyündeki Styles Köşkü'nde son zamanlarda garip olaylar meydana gelmektedir. Sonunda bir gün, köşkteki yaşlı Bayan Inglethorp'un sağ kolu olan Evelyn, "Zavallı Emily... Hepsi, ama hepsi köpekbalığından farksızlar," diye mırıldanarak evden dışarı fırlar.

Varlığıyla Bayan Inglethorp için bir güvence oluşturan Evelyn'in gidişi, köşkün havasını tümüyle değiştirir. Artık koca evde sonsuz bir kuşku ve ürkütücü bir kötülük havası esmeye başlar...

Kırık bir kahve fincanı, bir damla mum yağı, Begonya tarhi...

Dedektif Poirot, efsanevi zekâsını kullanarak bu ipuçları sayesinde olayı aydınlatacaktır...

"Eşsiz bir yetneğin elinden çıkmış muhteşem bir eser."

Daily News

Agatha Christie

ISBN 978-975-21-1028-1

9 789752 110281

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KİTABIN ORJİNAL ADI

THE MYSTERIOUS AFFAIR
AT STYLES

YAYIN HAKLARI

© AGATHA CHRISTIE
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET A.Ş.

KAPAK

GÜLHAN TAŞLI

BASKI

1. BASIM / KASIM 2008
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1028 - 1

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 0.212.513 63 65 / 526 80 12
0.212.520 62 46 / 513 65 18

Faks: 0.212.526 80 11

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

Ücretsiz PDF Kitapları <http://rantey.org>

AGATHA CHRISTIE

Ölüm Sessiz Geldi

TÜRKÇESİ
ÇİĞDEM ÖZTEKİN

Anneme....

Styles Köşkü'ndeki Cinayetle İlgisi Olanlar:

- Bayan Emily Inglethorp** : Styles Köşkü'nün hanımı, John ile Lawrence'ın üvey annesi. Zengin, otoriter bir hanım. İkinci evliliğini kendisinden yirmi yaş küçük biriyle yapmıştı.
- Alfred Inglethorp** : Emily'nin genç kocası. Uzun sakalı ve giyimiyle dikkat çekiyordu. Köşktekiler ondan hiç hoşlanmıyorlar.
- John Cavendish** : Hasting'in arkadaşı genç bir avukat. Kişisel bazı sorunları vardı. Cinayetin gizemini çözmesi için Poirot'yu köşke o davet etti.
- Mary Cavendish** : John'un karısı. Eşini anlamakta zorlanıyordu.
- Lawrence Cavendish** : John'un erkek kardeşi. Tıp eğitimi almıştı. Zayıf, içe dönük bir insandı.
- Cynthia Murdoch** : Genç bir kız. Eczanede çalışıyordu. Emily'nin himayesindeydi.
- Evelyn Howard** : Emily'nin sekreteri, evin kâhyası. Otoriter genç bir kadındı. Alfred'ten nefret ettiğini açıkça belirtmekten çekinmiyordu.

Ölüm Sessiz Geldi

- Dr. Bauerstein** : Ünlü bir zehir uzmanı. Bu sakın taşra köyüne neden geldiği anlaşılmıyordu.
- Dr. Wilkins** : Aile doktoru. Ölüm sebebini kalp krizi olarak belirlemişti.
- Dorcas** : Ailenin sadık hizmetçisi. Ailenin gençlerini çok severdi.
- Wells** : Aile avukatı. Olanlara anlam vermekte zorlanıyordu.
- Japp** : Scotland Yard müfettişi. Poirot'ya çok güveniyordu.
- Summerhayes** : Scotland Yard başmüfettişi. Poirot'nun varsayımlarında yanlışlığına, cinayeti çözdüklerine inanıyordu.
- Philips** : Savcı. İddianamesi çok acımasızdı.
- Sir Ernest Heavyweather** : Ünlü avukat. Savunmadaki ustalığıyla müvekkilini kurtaracağından emindi.
- Hastings** : Poirot'nun yakın dostu, ordu mensubu bir gazi.

İçindekiler

Bölüm 1: Styles'e Gidiyorum.....	9
Bölüm 2: Temmuz'un 16'sı ve 17'si	27
Bölüm 3: Felaket Gecesi	39
Bölüm 4: Poirot Soruşturmaya Başlıyor	50
Bölüm 5: "Striknin Olamaz, Değil mi?"	77
Bölüm 6: Resmi Soruşturma	112
Bölüm 7: Poirot Borçlarını Ödüyor	129
Bölüm 8: Yeni Kuşkular	145
Bölüm 9: Dr. Bauerstein	166
Bölüm 10: Tutuklama	184
Bölüm 11: Dava Aşaması	204
Bölüm 12: Son Halka	226
Bölüm 13: Poirot Açıklıyor	240

BÖLÜM 1

Styles'e Gidiyorum

Zamanında, gazetelerin “Styles Davası” olarak adlandırdıkları olaya, gösterilen yoğun ilgi biraz azalmıştı. Ancak bu olayın bütün dünyada uyandırdığı yankılar nedeniyle gerek yakın dostum Poirot, gerekse Cavendish ailesi benden bu olayı olduğu gibi yazmamı istediler. Hâlâ bitmek bilmeyen dedikodulara ve söylentilere bu şekilde son vereceğimize inanıyoruz.

Bu nedenle, öncelikle bu olayla ilgilenmeme neden olan koşulları kısaca açıklamak isterim:

Cephede yaralandığım için İngiltere'ye geri gönderilmiştim. Nehket dönemimi bakımevinde -beni daha çok hasta eden bakımevi- geçirdikten sonra bir ay hastalık izni verilmişti. Ne yakın bir akrabam, ne de dostlarım vardı. Bu moral bozukluğuyla iznimi nasıl geçireceğimi düşünürken, John Cavendish'le karşılaştım. Onu uzun yıllardır görmemiştim; aslında onu pek yakından tanımazdım da, bir samimiyetimiz yoktu. John Cavendish, benden en az on beş yaş büyüktü, ama yine de hiç kimse onun kırk beş yaşında olduğunu söyleyemezdi. Çocukluğumda sık sık Essex yöresinde John'un annesine ait olan Styles Köşkü'nde kalırdım.

John Cavendish’le uzun uzun eski günlerden söz ettikten sonra beni iznimi geçirmek üzere Styles K    ’ne davet etti.

John, “Uzun yıllar sonra annem seni yeniden gördüğü için çok sevinecek,” dedi.

“Annen iyi, değil mi?”

“Ah, evet, tabii. Onun yeniden evlendi ini biliyorsun, değil mi?”

Korkarım  aşkınl  ım y    nden okunuyordu. Aslında, söz ettiği John’un üvey annesiydi. John’un babası ilk karısının  l     n n ardından iki çocuğuyla dul kalmıştı. John’un üvey annesi Bayan Cavendish anımsad  ım kadarıyla, orta ya larda hoş, çekici bir kadındı. Ama şimdilerde en az yetmiş ya ında olmalıydı. Onu enerjik, hareketli, otoriter, sosyal yardım kuruluşlarında çalışmaktan, kermesler düzenleyip, Bayan Cömert’i oynamaktan hoşlanan, son derece kendinden emin, ki ilikli bir kadın olarak anımsıyordum. Ayrıca hatırı sayılır bir serveti de vardı.

Bay Cavendish taşradaki Styles K    ’n  evliliklerinin ilk yıllarında almıştı. İkinci karısı onu öylesine kendine ba lamı tı ki  ld   nde, k     ve gelirinin b   k kısmını yaşamının sonuna dek kullanmak üzere ona bırakmıştı. Aslında bu kesinlikle iki oğluna karşı yapılmış b   k bir haksızlıktı. Ne var ki üvey anneleri onlara karşı her zaman çok cömert davranmı tı. Zaten John’la kardeşi Lawrence, babaları yeniden evlendiği zaman çok k    lerdi ve Emily Cavendish’i kendi anneleri gibi g rm  lerdi.

John’un küçük kardeşi Lawrence narin, sağlıksız bir çocuktu. Tıp fakültesini bitirerek doktor olmasına rağmen, kısa bir süre sonra bu alanda çalışmaktan vazgeçmiş, edebiyata ağırlık vermek üzere eve d nm    . Ancak  air olma konusunda pek başarılı olamadı.

Ölüm Sessiz Geldi

John da bir süre avukatlık yaptıktan sonra taşra yaşamının cazibesine kapılmış, Essex'e yerleşmişti. İki yıl önce evlenmiş, karısıyla birlikte Styles Köşkü'nde yaşamaya başlamışlardı. Ancak onunla konuşunca onun bu durumdan pek memnun olmadığını, üvey annesinin ona, kendisine ait bir ev alması için para vermesini istediği gibi bir izlenime kapıldım. Ne var ki Bayan Cavendish her şeyin kendi istediği şekilde olmasından hoşlanırdı ve başkalarından da bu isteklere uymalarını beklerdi. Ve bu konuda da yine kendi bildiğini okuduğu ve kesenin ağzını açmadığı açıkça anlaşıyordu.

John, annesinin yeniden evlenmiş olmasına çok şaşırdığımı fark etmişti, acı acı gülümsedi.

“Üstelik son derece aşağılık bir herifle evlendi!” diye homurdandı öfkeyle. “İnan bana Hastings, adam huzurumuzu kaçırmak için elinden geleni yapıyor. Evie'ye gelince... Evie'yi anımsıyorsun, değil mi?”

“Hayır.”

“Ah, evet, sanırım o senden sonra gelmişti. Evie, annemin yardımcı, sekreteri, evin kâhyası, kısaca her şeyi. Sevgili Evie, o çok iyi bir kadın, büyük bir destek! Genç ve güzel değil, ama oyunu her zaman doğru oynayan biri.”

“Bir şey anlatıyordun...”

“Evet, o aşağılık herifi! Adam bir gün çıkageldi. Sözüm ona Evie'nin ikinci dereceden kuzeni filanmış, ama Evie'nin bu akrabalığı kabullenmekte pek istekli olmadığı, bundan hoşlanmadığı açıkça anlaşıyordu. Adam kimseyi umursamayan, serserinin teki, bu daha ilk bakışta anlaşıyor. Siyah, uzun bir sakalı var, üstelik her mevsimde, hava nasıl olursa olsun ağır deri botlar giyiyor! Ne var ki, an-

nem ondan hemen hoşlandı ve çok iyi anlaştı, onu sekreteri olarak işe aldı, senin de bildiğin gibi annem hâlâ yüzlerce yardım kuruluşunu yönetiyor.”

Başımı salladım.

“Neyse, savaşla birlikte yardıma ihtiyacı olanların sayısının yüzlerden binlere çıktığı da bir gerçek. Adam gerçekten iyi çalışıyordu, anneme çok yardımcı oldu. Ne var ki annem üç ay önce birden Alfred’le nişanlandıklarını söyleyince hepimiz donup kaldık, tek kelimeyle yıkıldık. Adam, annemden en az yirmi yaş genç, Hastings! Adamın servet peşinde olduğu da belli, ama durum bu işte! Anneme söz geçirmek olanaksız, bilirsin hep kendi bildiğini okur. Sonuçta da onunla evlendi.”

“Durumun hepiniz için çok zor olduğu anlaşılıyor.”

“Zor mu? Çekilir gibi değil! Berbat bir durum bu!”

Sonuçta bu konuşmadan üç gün sonra Styles St. Mary İstasyonu’nda trenden iniyordum. Burası, yeşil çayırlar ve köy yolları arasına sıkışmış küçücük bir istasyondur. John Cavendish, beni bekliyordu. Onunla birlikte doğruca arabasına gittik.

“Az da olsa hâlâ biraz benzin alabiliyorum,” diye belirtti. “Aslında bunu annemin aktivitelerine borçluyum.”

Styles St. Mary köyü istasyondan iki mil kadar ötedeydi, Styles Köşkü de oradan bir mil kadar ötede. Haziran başlarında güzel, ılık bir gündü. Arabayla Styles Köşkü’ne giderken öğleden sonra güneşinde yemyeşil ve huzur içinde uzanıp giden Essex kırlarına bakınca insana büyük bir savaşın hiç de uzak denemeyecek kadar yakında tüm hızıyla sürdüğüne inanmak olanaksız görünüyordu.

Ölüm Sessiz Geldi

Köşkün büyük bahçe kapısından içeri girerken John Cavendish, “Korkarım burayı çok sakın bulacaksın, Hastings,” dedi.

“Sevgili dostum, benim asıl istediğim de bu.”

“Açıkkası aylak bir yaşam sürdürmek, tembel tembel oturmak isteyenler için aranıp da bulunamayacak bir yer burası. Haftada iki kez gönüllü askerlerle tatbikata çıkıyorum, onun dışında da çiftliğin işlerine bakıyorum. Karım ise sürekli çiftlikte. Sabahları beşte kalkıp öğlene kadar süt sağılmasıyla ilgileniyor. Aslına bakarsan oldukça rahat, iyi bir yaşam bu, tabii ah bir de şu Alfred Inglethrop denilen herif olmasaydı!” Birden arabayı yavaşlatarak saatine baktı. “Acaba Cynthia’yı alabilir miydik? Hayır, hayır, şu sıralar hastaneden çıkmıştır bile.”

“Cynthia mı? Karın mı?”

“Hayır, hayır. Cynthia, annemin himayesi altına aldığı bir kız, eski bir okul arkadaşının kızı, kadın adı, ahlaksız bir avukatla evlenmiş. Sonra da işleri ters gidince kız hem öksüz, hem de yetim kalmış. Üstelik de beş parasız. Kızı kurtaran, ona yardım elini uzatan yine annem oldu, Cynthia yaklaşık iki yıldan bu yana bizimle birlikte yaşıyor. Yedi mil ötedeki Tadminster’de Kızılhaç Hastanesi’nde çalışıyor.”

O bu son sözleri söylerken eski, güzel köşkün önünde durmuş-tuk. Kalın tüvitten etek giymiş olan bir kadın çiçek tarhının üzerine eğilmişti. Bizim yaklaştığımızı görünce doğruldu. John neşeyle seslendi:

“Merhaba, Evie, işte sözünü ettiğim yaralı kahramanımız! Bay Hastings... Bayan Howard.”

Bayan Howard elimi içten, ama bir o kadar da kuvvetli sıktı, neredeyse parmaklarım birbirine geçecekti. Güneş yanığı yüzündeki mavi gözlerinden etkilenmiştim. Evie Howard kırk yaşlarında, kalın boğuk sesli bir kadındı, özellikle bazı harfleri vurgularken sesi erkekten farksızdı. Oldukça iriyarıydı, ayakların her ne kadar kalın botların içinde olsalar da bedeniyle uyum içinde olduğu anlaşıyordu. Çok geçmeden onun telgraf yazdırırcasına kısa ve öz sözcüklerle konuştuğunu fark ettim.

“Otlar inanılmaz bir hızla büyüyor. Başa çıkmak olanaksız. Sizi de yardıma zorlayabilirim. Dikkatli olun.”

“Size yardım etmek bana büyük bir zevk verir,” diye mırıldandım.

“Böyle söylemeyin. Zevk vermez. Sonra bunu söylediğinize pişman olursunuz.”

John güldü. “Çok karamsarsın, Evie!... Neyse, çay bugün nerede? İçeride mi, yoksa dışarıda mı?”

“Dışarıda. Hava evde olunmayacak kadar güzel.”

“Öyleyse haydi gel artık, bugün için bahçeyle yeterince uğraştın. Biliyorsun ya, işçinin de ödülle hakkı vardır. Haydi, gel ve dinlen.”

Bayan Howard bahçede çalışırken giydiği kalın deri eldivenleri çıkarırken, “Doğru,” dedi. “Bu konuda seninle hemfikirim.”

Bizi evin yan tarafından, altına masa hazırlanmış büyük bir çınar ağacına doğru götürdü. Ağır ağır masaya doğru ilerlerken, oradaki hasır koltuklardan birinde oturmakta olan bayan ayağa kalktı ve bize doğru birkaç adım attı.

John, “Bu da benim eşim, Hastings,” dedi.

Ölüm Sessiz Geldi

Mary Cavendish'i ilk gördüğüm anı hiçbir zaman unutmaya-
cağım. Parlak ışıktaki belirginleşen ince, uzun, biçimli vücudunu ve
daha önce tanıdığım hiçbir kadında görmediğim o ilginç, muhteşem
gözlerinde anlam bulan alev alev yanan pırıltıyı. Bu ince, zarif uy-
gar bedendeki ehlileştirilememiş vahşi ruhun asla ifade bulamadığı
sakin, dingin doğasında belirginleşen yoğun gücü... bunlar kafamın
bir tarafına adeta kazınmıştı. Ve asla unutmuyacaktım.

Hafif, tatlı bir sesle bana, "Hoş geldiniz," demesinin ardından
oradaki hasır koltuklardan birine otururken, kendimi John'un dave-
tini kabul ettiğim için çok mutlu hissettim. Mary Cavendish çay ser-
visini yaparken, genç kadının söylediği birkaç sözcük bana ilk izle-
nimimde, onun gerçekten büyüleyici bir kadın olduğunu düşünmek-
te haklı olduğumu gösterdi. İyi bir dinleyici her zaman teşvik edici-
dir, sohbetin daha hoş geçmesini sağlar. Mary Cavendish'e esprili
bir dille nekahet süremi geçirdiğim bakımevinde karşılaştığım bazı
olayları anlatarak, tabii bir anlamda kendimi de överek, onu çok gül-
dürdüm. Korkarım, John iyi bir insan olabilirdi ama asla iyi bir ko-
nuşmacı değildi.

Tam o sırada yakındaki camlı kapıları aralık olan odadan ko-
lay kolay unutulmayacak bir ses duyuldu.

"O halde prensese mektubu çaydan sonra yazarsın, Alfred. Ben
de Lady Tadminster'e ikinci gün için bir not yollarım. Ya da pren-
sesden bir cevap alınca kadar beklesek mi? Olumsuz bir cevap
gelirse Lady Tadminster açılışı birinci gün yapar, Bayan Crosbie de
ikinci gün. Sonra düşesi de düşünmeliyiz... okuldaki panayır için."

Bir erkek sesi yeniden bir şeyler mırıldandı. Ardından tekrar
Bayan Ingletroph'un sesi duyuldu.

Agatha Christie

“Evet, gerçekten doğru. Çaydan sonra da olur. Ah Alfred, hayatım, ne kadar düşünceli bir insansın.”

Camlı kapı biraz daha aralandı ve dışarı ak saçlı, otoriter tavırlı, yaşına rağmen oldukça güzel ve bakımlı bir kadın çıktı. Hemen ardında genç bir adam saygıyla onu izliyordu.

Bayan Inglethorp, beni büyük bir coşkuyla karşıladı.

“Ah, Bay Hastings, sizi bunca yıldan sonra tekrar görmek ne kadar hoş. Alfred, sevgilim, seni, Bay Hastings’le tanıştırayım. Bu da eşim Alfred Inglethorp.”

“Alfred, sevgilim”e biraz da merakla baktım. Adam gerçekten de köşkte yaşayabileceğine inanılacak bir tip değildi. John’un, adamın sakalına sinirlenmesine de hiç şaşırmamıştım. Şimdiye kadar gördüğüm sakalların en siyahı ve en uzunuydu. Altın tel çerçeveli burnun üzerinde duran kelebek gözlük takmıştı, yüzü dikkati çekecek kadar ifadesizdi. O anda insan onu sahnede görse belki normal karşılayabilir, ama burada, gerçek yaşamda çok tuhaf görünüyor, diye düşündüm. Sesi kalın, boğuk ve konuşması yapay hatta dalkavukçaydı.

Alfred Inglethorp elimi gevşekçe sıktı.

“Sizinle tanışmaktan mutluluk duydum, Bay Hastings.” Sonra karısına döndü ve devam etti. “Emily, tatlım, sanırım o yastık biraz nemli.”

Büyük bir şefkatle ve özenle Bayan Inglethorp’un arkasına yeni bir yastık tıktıtırırken, kadın, ona sevgiyle tatlı tatlı gülümsedi.

Aklı başında bir kadının akıl almaz sevdası, diye düşündüm.

Alfred Inglethorp’un katılmasıyla masanın etrafındaki grubun keyfinin kaçtığı, bir anlamda sıkıntı ve düşmanca bir havanın hâkim

Ölüm Sessiz Geldi

olduğu anlaşılıyordu. Özellikle Bayan Howard duygularını saklama gereği bile görmüyordu. Ama Bayan Inglethorp sanki bu durumun hiç farkında değilmiş gibi görünüyordu. Geçmiş günlerden de anımsadığım kadarıyla konuşmayı seven biriydi, geçen yıllara nazaran bu konuda hiçbir şey değişmemişti. Bana uzun uzun yakın zamanda yapılacak olan, kendisinin düzenlediği kermesi anlattı. Zaman zaman kocasına dönerek tarih ya da günler konusunda bir şeyler soruyordu. Adamın ilgili ve saygılı tavrı hiç değişmiyordu. Daha ilk anda Alfred Inglethorp'a karşı müthiş bir tiksinti ve nefret duymuştum. Ve ilk izlenimlerimde pek yanılmadığımı bilirim.

Bayan Inglethorp, bazı mektuplar için Bayan Howard'a talimat verirken, kocası da o yapmacık ses tonuyla, "Sizin asıl mesleğiniz de askerlik mi?" diye sordu. Bende, "Hayır, savaştan önce de Lloyd'daydım," diye cevap verdim.

"Yani savaştan sonra oraya mı döneceksiniz?"

"Belki. Ya oraya dönerim ya da yeni bir başlangıç yaparım."

Mary Cavendish öne doğru eğildi. "Eğer elinizde olsaydı ve size bir fırsat verilseydi, kendinize yeni bir meslek seçer miydiniz?"

"Bu biraz da koşullara bağlı..."

"Şimdiye kadar tutkuyla yapmak istediğiniz bir şey olmadı mı?" diye sordu Mary Cavendish. "Haydi, söyleyin. Hepimizin tutkuyla yapmak istediği bir şey vardır. Ve çoğu zaman da anlamsız bir şeydir bu."

"Söylersem bana gülersiniz."

Mary Cavendish gülümsedi.

"Belki..."

"Açıkçası her zaman dedektif olmayı istemişimdir."

“Yani Scotland Yard’da çalışmak gibi bir şey mi? Yoksa Sherlock Holmes gibi olmak mı?”

“Ah, elbette ki Sherlock Holmes gibi olmak. Bu konu benim gerçekten de çok ilgimi çekiyor. Bir zamanlar Belçika’da çok ünlü bir dedektifle tanışmış ve çok etkilenmiştim. Ufak tefekti, ama muhteşem bir adamdı. İyi bir dedektifin başarısının temelinde düzen ve yöntem olduğunu söylerdi. Benim sistemim de buna dayalı, ama tabii ben bunu oldukça geliştirdim. Belçikalı aslında görünümü, komik tavırları, kılık kıyafetine düşkünlüğüyle çok ilginç ufak tefek bir adamdı, ama çok zekiydi.”

Bayan Howard, “Bana sorarsanız en iyi yazılmış dedektif romanlarında bile,” diye söze karıştı. “Bir sürü saçmalık vardır. Neden-se katil ancak son sayfalarda anlaşılır. Herkes hayretler içinde kalır. Oysa gerçek yaşamda, bir cinayet işlendiği zaman katilin kim olduğu hemen anlaşılır.”

İtiraz ettim.

“Faily meçhul cinayet sayısı o kadar fazla ki.”

“Ben polisi kastetmiyorum, kastettiğim doğrudan bunun içinde olanlar. Yani aile. Onları kandıramazsınız. Hepsi durumu hemen anlarlar.”

Bu sözlerden hoşlanmıştım.

“Yani bir cinayete karışsaydınız, katilin kim olduğunu hemen, daha başlangıçta anlayabilirdiniz, öyle mi?”

“Tabii anlardım. Ama bunu avukatların işine yarayacak şekilde kanıtlayamazdım. Katil olacak adam, bana yaklaştığı anda bunu sezerdim.”

Ölüm Sessiz Geldi

“Katil kadın da olabilir,” diye belirttim.

“Tabii olabilir. Ama cinayet bir şiddet olayıdır. Onun için daha çok erkeklerden beklenilir.”

“Zehirleme olayları dışında.” Mary Cavendish’in tatlı, ince sesi beni şaşırttı. “Daha dün Dr. Bauerstein, bana doktorların meslekleri gereği az rastlanılan zehirler konusunda pek deneyimleri olmadığını ve bu yüzden bazı cinayetlerden hiç kuşkulandırılmadığını anlatıyordu.”

Bayan Inglethorp bağırды. “Mary! Ne korkunç bir konu bu! Bana sanki Azrail sırtıma dikilmiş gibi geldi! Ah, işte Cynthia da geldi!”

Yardım Gönüllüleri Birliği(*) üniformalı genç bir kız koşarak bize doğru geliyordu.

“Cynthia, bugün neden biraz geç kaldın? Neyse, seni Bay Hastings’le tanıştırayım. Bay Hastings... Bayan Murdoch.”

Cynthia Murdoch genç, hayat dolu bir kızdı. Kepini çıkarıp bir kenara attığı zaman, omuzlarına dökülen dalgali, pırıl pırıl parlayan gür kıvı saçlarına ve çay fincanını almak için uzattığı küçük, beyaz eline hayran oldum. Eğer kirpikleri ve gözleri siyah olsaydı, bu kız gerçekten de ünlü güzellerden biri olabilirdi.

Cynthia çimlerin üzerine, John’un yanına oturdu. Ona sandviç tabağını uzattığımda başını kaldırarak bana gülümsedi. “Gelin, siz de çimlere oturun. Böylesi çok daha rahat.”

Bu öneriyi yerine getirdim.

“Siz Tadminster’deki hastanede çalışıyorsunuz, değil mi, Bayan Murdoch?”

İçini çekti.

(*) Birinci ve İkinci Dünya Savaşı’nda İngiltere İmparatorluğu’na bağlı ülkelerde işlev gören hemşirelik örgütü.

Agatha Christie

“Maalesef.”

Gülümseyerek sordum.

“Ne o? Sizi azarlıyorlar mı?”

Cynthia kendinden emin bir tavırla, “Hele bir denesinler!” diye bağırdı.

“Kuzinlerimden biri hemşiredir,” diye belirttim. “O bile ‘Sisterslardan(*)’ çok korkuyordu.”

“Buna hiç şaşırmadım. Hemşireler insanı gerçekten korkutuyorlar. Hem de bildiğiniz gibi, değil! Ama neyse ki ben hemşire değilim, eczanede çalışıyorum.”

Güldüm. “Şimdiye kadar kaç kişiyi zehirlediniz?”

Cynthia da gülümseyerek. “Ooo yüzlerce kişiyi...”

O anda Bayan Inglethorp, genç kıza doğru seslendi. “Cynthia, benim adıma birkaç ufak not yazabilir misin?”

“Tabii Emily Teyze.”

Cynthia hemen ayağa fırladı. Onun davranışlarındaki bir şey bana, onun bu eve sığınmış ve bağımlı olduğunu anımsattı. Bayan Inglethorp da aslında çok iyi bir insan olmasına rağmen, Cynthia’ya bunu unutmamasına izin vermiyordu.

Ev sahibimiz bana dönerek, “John size odanızı gösterecek. Akşam yemeği saat yedi buçukta. Bir süredir sofraya eskiden olduğu gibi geç saatlerde oturmuyoruz. Üyelerimizden birinin hanımı olan Lady Tadminster de -kendisi aynı zamanda müteveffa Lord Abbotsbury’nin de kızıdır- aynı şeyi yapıyor. O da ekonomiye örnek olmamız gerektiği konusunda benimle hemfikir. Tam anlamıyla savaş koşullarına uy-

(*) Savaş sırasındaki rahibe hemşireler ya da gönüllü hemşireler.

Ölüm Sessiz Geldi

gun bir ev yaşamı sürdürüyoruz; hiçbir şey ziyan edilmiyor... küçük bir kâğıt parçası bile atılmıyor, torbalara konulup gönderiliyor.”

Bayan Inglethorp’a takdirlerimi belirttim ve John’la birlikte eve girdik. Geniş merdivenlerden yukarı çıktık. Merdiven tam yarı-yoldaki bir sahanlıkta binanın biri sağ, biri sol kanadı olmak üzere iki farklı yöne ayrılıyordu. Bana sol kanattaki odalardan birini vermişlerdi ve odam bahçeye bakıyordu.

John yanımdan ayrıldı. Birkaç dakika sonra odamın penceresinden onun aşağıda çimlerde Cynthia Murdoch’la kol kola dolaştığını gördüm. Sonra Bayan Inglethorp sabırsızlık içinde, “Cynthia!” diye seslendi. Genç kız birden ürktü ve dönerek eve doğru koşmaya başladı. Aynı anda bir adam ağacın gölgesinden sıyrılarak ağır ağır aynı yönde yürümeye başladı. Kırk yaşlarında, sinekkaydı tıraşına rağmen oldukça esmer bir adamdı. İnce yüzünde melankolik bir ifade vardı. Yoğun bir duygunun etkisinde olduğu anlaşıyordu. Geçerken başını kaldırıp odamın pencerelerine doğru baktı. Son görüşmemizin üzerinden on beş yıl geçmesine rağmen onu hemen tanımıştım. Bu John’un küçük kardeşi Lawrence Cavendish’ti. Yüzündeki bu değişik ifadenin sebebini merak ediyordum.

Sonra onu zihnimden silerek kendi işlerime daldım.

Akşam saatleri oldukça iyi geçti. Ve o gece rüyamda ise o gizemli kadını, Mary Cavendish’i gördüm.

Ertesi sabah hava açık ve güneşliydi. Styles Köşkü’nde geçireceğim güzel günleri düşünerek aşağıya indim. Mary Cavendish’i öğlen yemeğine kadar göremedim. Genç kadın yemekten sonra bana birlikte yürüyüşe çıkmayı önerdi. Onunla koruda dolaşırken çok güzel bir öğleden sonra geçirdik, köşke döndüğümüzde saat beşe geliyordu.

Agatha Christie

Büyük hole girerken, John eliyle işaret ederek ikimizi sigara odasına çağırıldı. Yüzündeki ifadeden sıkıntılı bir durum olduğunu hemen anlamıştım. Onun peşinden odaya girdik. John kapıyı kapattı.

“Buraya bak, Mary, yine şanssız bir kavga oldu. Evie, Alfred Inglethorp’la tartıştı ve şimdi de gidiyor.”

“Evie mi? Gidiyor mu?”

John sıkıntılı bir tavırla başını salladı.

“Anlayacağın anneme gitti ve... Hah, işte, Evie de geldi!”

Bayan Howard içeri girdi. Dudakları öfkeyle büzülmüştü. Elinde ufak bir valiz vardı. Heyecanlı ve kararlı görünüyordu, sanki biraz da savunmaya geçmiş gibi bir hali vardı.

Birden patladı.

“Hiç olmazsa içimdekileri döktüm!”

Mary Cavendish, “Evie tatlım!” diye bağırdı. “Bu doğru olmaz! Gidemezsin!”

Bayan Howard öfkeyle başını salladı.

“Bu gerçek, gidiyorum! Korkarım öfkeden Emily’ye kolay kolay unutamayacağı ve bağışlanamaz şeyler söyledim. Bence bu sözleri unutmaması için hiçbir sakınca yok. Aslında onun buna aldıracağına hiç sanmıyorum. Yüzüne karşı aynen şöyle dedim: ‘Sen ihtiyar bir kadınsın, Emily. Ve bu dünyada ihtiyar bir aptaldan daha aptal olamaz! Bu adam senden yirmi yaş genç. Onun seninle neden evlendiği ortada. Para! Bu konuda kendi kendini kandırmaya çalışma, kendini aptal yerine koydurma. Para, o seninle yalnızca paran için evlendi! Dikkat et de ona çok fazla para kaptırma. Çiftçi Raikes’in genç ve güzel bir karısı var. Alfred’e sor bakalım, orada neden o kadar çok zaman geçiriyor? Emily tabii ki çok kızdı, ama bu normal. Ben, ‘Hoşuna gitse de gitmese de seni uyarmam gerekiyor,’ diye söz-

lerime devam ettim. Bu adam yakında seni kendi yatağında gözünü kırpmadan öldürebilir. O kötü biri. Bana istediğini söyleyebilirsin, ama sakın bu sözlerimi unutma, Alfred ahlaksız, kötü bir adam!”

“Peki, o ne dedi?”

Bayan Howard yüzünü belirgin şekilde buruşturdu.

“Ne diyecek? Sevgili Alfred’ine... Değerli Alfred’ine... Çirkin iftiralar... İğrenç yalanlar... Kötü kadın... Uğursuz, kıskanç... Değerli kocasına düşmanlık beslediğim... gibi şeyler. Bu evden ne kadar çabuk ayrılırsam, benim için o kadar iyi olur. Ben gidiyorum!”

“Hemen olmaz.”

“Hemen şimdi!”

Bir an oturup şaşkınlık içinde kadına bakakaldık. Onu ikna edemeyeceğini anlayan John Cavendish tren saatlerini öğrenmeye gitti. Karısı da onun peşinden Bayan Inglethorp’la konuşması ve ona konuyu yeniden düşünmesi gerektiğine ilişkin bir şeyler mırıldanarak odadan çıktı.

Onun odadan çıkmasıyla birlikte Bayan Howard’ın yüz ifadesi değişti. Heyecanla bana doğru eğildi.

“Bay Hastings, siz dürüst bir adamsınız. Size güvenebilir miyim?”

Biraz şaşırdım tabii. Kadın kolumu tutup sesini iyice kısarak fısıltı tonunda konuşmaya başladı.

“Ona göz kulak olun, Bay Hastings. Zavallı Emily! Hepsi, ama hepsi köpekbalıklarından farksızlar. Emin olun, ben ne dediğimi biliyorum. Hepsinin de para sıkıntısı var ve ondan para koparmaya çalışıyorlar. Ben Emily’yi elimden geldiği kadar korudum. Ama artık gidiyorum ve bir engel oluşturmuyorum, üzerinde baskı yapıp, Emily’yi sömürmeye çalışacaklar.”

“Elimden geleni yapmaya çalışırım, Bayan Howard,” dedim. “Ama fazla heyecanlı ve üzgün olduğunuz için sorunu büyüttüğünüzden eminim.”

Kadın işaret parmağını bana doğru sallayarak beni susturdu.

“Genç adam, bana inanmalısınız. Ben sizden büyüğüm, çok daha fazla şey yaşadım ve bu dünyayı sizden daha iyi tanıyorum. Sizden tek istediğim, Emily’ye göz kulak olmanız, gözünüzü açık tutmanız. Ne demek istediğimi daha sonra anlayacaksınız.”

Açık pencerelerden bir arabanın homurtusu duyuldu. Bayan Howard ayağa kalkarak kapıya doğru gitti. Holden John’un sesi geliyordu. Kadın eliyle kapının tokmağını tuttu ve omzunun üzerinden bakarak ekledi. “Bay Hastings, özellikle de o iblise... Emily’nin kocası olacak o adama dikkat edin.”

Daha fazla konuşacak zamanımız olmadı. Evin diğer sakinleri Evelyn Howard’ın etrafını sardılar; kimi itiraz ediyor, kimi de, “Güle güle,” diyordu. Inglethorp’lar ise hiç görünmediler.

Evelyn Howard’ın bindiği araba uzaklaşırken, Mary Cavendish birden gruptan ayrılarak hızla çim alanda ilerledi ve eve doğru gelmekte olan uzun boylu, sakallı bir adamı karşılamaya gitti. Genç kadının, adama elini uzatırken yanaklarının kızardığını fark ettim.

Sert bir tonda, “Bu adam da kim?” diye sordum. Her nedense içgüdüsel olarak onu görür görmez rahatsız olmuşum.

John kısaca, “Dr. Bauerstein,” dedi.

“Peki, bu Dr. Bauerstein da kim?”

“Londra’dan uzman bir doktor. Geçirdiği ağır bir depresyonun ardından şimdi köyde dinleniyor. Çok zeki ve akıllı bir adam... zehir konusunda da sanırım dünyanın en tanınmış uzmanlarından biri.”

Ölüm Sessiz Geldi

Cynthia, kendini tutamayarak söze karıştı.

“Mary’nin de en yakın dostlarından biri.”

John Cavendish kaşlarını çatarak konuyu değiştirdi.

“Gel seninle biraz dolaşalım, Hastings. Bu Evelyn meselesi çok tatsız. Gerçi dili biraz sivridir, ama tüm İngiltere’de Evelyn Howard’tan daha sadık, güvenilir bir dost bulunamaz.”

Onunla yavaş yavaş yürüyerek malikânenin bir yanını tamamen çevreleyen korudan geçip köye doğru gittik. Yeniden eve dönerken dar kapıların birinden geçmiştik ki yolda karşımıza genç ve güzel bir kız çıktı. Kız çingeneyi andırıyordu. Tam karşıdan geliyordu. Hafifçe eğildi ve gülümseyerek John’u selamladı.

Beğeniyle, “Güzel bir kadın,” diye mırıldandım.

John’un yüzünde sert bir ifade belirdi.

“Bayan Raikes o.”

“Yani Bayan Howard’ın sözünü ettiği kadın mı?”

John anlamsız bir öfkeyle, “Kesinlikle ta kendisi,” dedi.

Köşkteki beyaz saçlı, yaşlı kadını ve bize gülerek bakan çingene güzelinin canlı, küstah ifadeli yüzünü düşündüm. Birden belli belirsiz bir endişeyle ürperdim. Ama sonuçta bu duyguyu yenerek John’a döndüm.

“Doğrusu Styles olağanüstü güzel bir yer,” dedim.

Üzüntülü üzüntülü başını salladı.

“Evet, güzel bir malikâne. İleride bir gün benim olacak... aslında babam adil bir vasiyetname yapmış olsaydı zaten şimdi de yasal olarak benim olması gerekirdi. Eğer bizi düşünseydi, ben de bugün bu kadar para sıkıntısı içinde olmazdım.”

“Para sıkıntısı mı çekiyorsun?”

Agatha Christie

“Hem de nasıl sevgili Hastings! Nereden para bulabileceğimi düşünmekten neredeyse çıldıracağım.”

“Kardeşin bu konuda sana yardımcı olamaz mı?”

“Lawrence mi? O berbat şiirler yazıp, bunları zarif ciltler içinde yayımlatmaya çalışırken son kuruşuna kadar elindeki avucundaki bütün parayı harcadı. Açıkçası şu anda hepimiz parasızız. İtiraf etmeliyim ki annem bize daima çok iyi davrandı. Daha doğrusu şimdiye kadar. Tabii evlendikten sonra...” Sözlerini tamamlamayarak kaşlarını çatı.

İlk kez o zaman Evelyn Howard’ın gidişiyle evin atmosferinde tanımı güç bir değişiklik olduğunu sezdim. Onun varlığı güven anlamına geliyordu. Kadının köşkten uzaklaşmasıyla birlikte bu güven de kaybolmuştu... eve şüphe dolu bir hava çökmüştü. Aklıma Dr. Bauerstein’in gizemli yüzünün gelmesiyle hiç de hoş olmayan rahatsız edici bir duyguya kapıldım. Artık herkesten ve her şeyden kuşkulanmaya başlamıştım. Ve bir an, büyük bir felaketin yaklaşmakta olduğunu da hissettim.

BÖLÜM 2

Temmuz'un 16 ve 17'si

Styles Köşkü'ne Temmuz'un 5'inde gelmiştim. Şimdi Temmuz'un 16'sı ve 17'sinde geçen olaylara geçiyorum. Okuyucunun anlamasını sağlamak için bu günlerde olanları mümkün olduğunca açık ve net bir şekilde özetlemeye çalışacağım. Bunlar mahkemede sonradan uzun ve sıkıcı karşılıklı sorgulamalara yol açan gerçekler.

Evelyn Howard köşkten ayrıldıktan birkaç gün sonra ondan bir mektup aldım. Bana on beş mil ötedeki bir sanayi şehri olan Middlingham'da büyük bir hastanede çalıştığından söz ediyor, Bayan Ingletthorp, kendisiyle herhangi bir şekilde barışma isteği gösterdiği takdirde bunu ona hemen haber vermemi rica ediyordu.

Günlerim sakin ve huzur dolu geçiyordu. Fakat bu dinginlikte beni tedirgin eden tek şey Bayan Cavendish'in Dr. Bauerstein'a gösterdiği aşırı ilgi ve dostluktu. Bu adamda ne bulduğunu anlayamıyordum, ama o doktoru sık sık köşke davet ediyor ya da onunla uzun yürüyüşlere çıkıyordu. Açıkça itiraf etmeliyim ki bana göre bu adamda hiçbir çekicilik yoktu.

Temmuz'un on altısı pazartesi gününe rastlıyordu. O gün etraf karmakarışık, büyük bir telaş vardı. Kermes cumartesi günü yapılmıştı. Bayan Inglethorp'un bir savaş şiiri okuyacağı, aynı yardım kurumu için düzenlenen eğlence de yine pazar akşamı yapılmıştı. Bütün sabah eğlencenin yapılacağı köydeki salonu düzenleyip süslemekle uğraşıp durduk. Öğle yemeğini oldukça geç bir saatte yedikten sonra geri kalan zamanı bahçede dinlenerek geçirdik. O sırada John'un davranışlarında bir tuhaflik olduğunu fark ettim. Heyecanlı ve huzursuz görünüyordu.

Çaydan sonra Bayan Inglethorp akşam onu bekleyen faaliyetlerden önce biraz dinlenmek için yatmaya gitti. Ben de Mary Cavendish'le tenis oynadım.

Akşam yediye çeyrek kala Bayan Inglethorp seslenerek, o akşam yemeğinin her zamankinden daha erken yeneceğini, geç kalmamız gerektiğini bildirdi. Erkenden akşam yemeğimizi yedik. Zamanında yetişebilmek için hızlı davrandım. Daha biz yemeği bitirmeden bizi götürecek araba kapıda motoru çalışır vaziyette hazır bekliyordu.

Toplantı çok başarılı geçti. Bayan Inglethorp'un performansı büyük alkış topladı. O akşam Cynthia'nın rol aldığı kısa bir piyes de sahnelendi. Cynthia bizimle köşke dönmedi, o geceyi davet edildiği bir akşam yemeğinin ardından, piyeste birlikte oynadığı arkadaşlarının evinde geçirecekti.

Ertesi sabah Bayan Inglethorp, gece bir hayli yorulmuş olduğu için kahvaltıyı yatakta yaptı; ama saat on iki otuz dolaylarında aşıya indiğinde her zaman olduğu gibi canlı ve neşeliydi, Lawrence'la beni bir dostunun öğle yemeği davetine adeta sürükleyerek götürdü.

Ölüm Sessiz Geldi

“Bayan Rolleston’un bizleri davet etmesi çok nazik bir davranış! Biliyorsun o Lady Tadminster’in kız kardeşi. Rolleston’ların kökeni çok eskilere dayanıyor... ülkenin en eski ve köklü ailelerinden biri.”

Mary, Dr. Bauerstein’la randevusu olduğunu söyleyerek bizimle gelmedi.

Yemek güzel geçti. Köşke dönerken Lawrence, yolumuzu iki kilometre kadar uzatacak da olsa Tadminster’den geçmeyi ve Cynthia’yı eczanesinde ziyaret etmeyi önerdi. Bayan Inglethorp, bunun iyi bir fikir olduğunu, ancak yazması gereken mektuplar olduğu için bizi hastanenin önünde bırakacağını, daha sonra Cynthia’yla birlikte atlı arabayla dönebileceğimizi belirtti.

Lawrence’la hastanenin kapıcısının kuşku bakışları altında bir süre bekledikten sonra Cynthia geldi. Beyaz önlüğüyle son derece hoş ve güzel görünüyordu. Bizi doğrudan çalışma odasına götürdü ve kısaca Nibs diye çağırdığı oldukça heybetli, ciddi bir bayan olan meslektaşıyla tanıştırdı.

Gözlerimle küçük odada etrafı dikkatle taradıktan sonra, “Burada ne kadar çok şişe var,” dedim. “Hepsinin içinde ne olduğunu biliyor musun?”

“Farklı bir şey söylesen ne olurdu, sanki!” diye söylendi Cynthia. “Buraya her gelen aynı şeyi söylüyor. Burada ne kadar çok şişe var. Bunu söylemeyen ilk kişiye ödül vermeyi düşünüyorum. Aslında bunun arkasından gelecek sözleri de biliyorum. Şimdiye kadar kaç kişiyi zehirledin?”

Suçlu suçlu güldüm.

“Ben bunu sana ilk karşılaştığımız gün söyledim.”

“Eğer insanlar birini kazayla zehirlemenin ne kadar kolay olduğunu bilseler böyle bir şaka yapmaya kalkışmazlar. Neyse, haydi gelin, çay içelim. Şu dolapta gereken her şey var. Hayır, hayır, Lawrence... O zehirlerin bulunduğu dolap. Ben köşedeki büyük dolabı kastettim evet, tamam... o.”

Neşeyle çaylarımızı içtik ve sonra da Cynthia'ya çay takımlarını yıkaması için yardımcı olduk. Kapı tıkırdatıldığında biz henüz son çay kaşığını kurulayıp kaldırmıştık. Cynthia ve Nibs'in yüzlerinde birden ciddi ve ürkütücü bir ifade belirdi.

“İçeri girin,” dedi Cynthia sert ve tam anlamıyla profesyonel bir ses tonuyla.

İçeri giren genç ve oldukça korkmuş gibi görünen bir hastabakıcı elindeki küçük şişeyi önce Nibs'e uzattı, ama o almayı reddederek hiç anlam veremediğim bir açıklamayla Cynthia'ya yöneltti.

“Ben -ben aslında bugün burada- değilim.”

Cynthia şişeyi aldı ve bir yargıç ciddiyetiyle inceledi.

“Bunun bu sabah gönderilmiş olması gerekiyordu.”

“Hemşire çok üzgün. Unutmuş.”

“Hemşirenin kapının dışındaki kuralları dikkatle okuması gerekiyor.”

Hastabakıcının yüz ifadesinden bu mesajı, çekindiği için hemşireye iletme cesaretinin olmadığını anlamıştım.

Cynthia, “Bu durumda bu konuda yarına kadar bir şey yapılamaz,” diyerek konuyu kapattı.

“Yani... bu akşam bunu almamızın olanaksız olduğunu mu düşünüyorsun?”

Ölüm Sessiz Geldi

“Neyse,” dedi Cynthia lütufkâr bir havada.”Çok işim var, ama vakit bulursam hazırlarım.”

Küçük hastabakıcı arkasını dönüp gitti. Cynthia hemen raftan bir şişe alarak kızın getirdiği şişeyi doldurdu ve kapının dışındaki masanın üzerine bıraktı.

Güldüm.

“Disiplinin sağlanması gerekiyor, değil mi?”

“Kesinlikle. Neyse, odanın balkonuna gelsenize. Oradan bütün dış koşullar görünüyor.”

Cynthia’yla arkadaşının peşinden balkona çıktım. Bana bütün koşulları birer birer işaret ederek, tanıttılar. Bu arada Lawrence içerde kalmıştı. Ama kısa bir süre sonra Cynthia omzunun üzerinden ona seslenerek yanımıza çağırdı. Sonra da saatine bir göz attı.

“Yapılacak başka bir şey yok, değil mi, Nibs?”

“Hayır.”

“İyi öyleyse. Artık odayı kilitleyip gidebiliriz.”

O akşamüzeri Lawrence’ı çok farklı bir açıdan da tanıdığımı söylemeliyim. John’la karşılaştırılınca son derece zor bir kişilikti. Onu anlamak hiç de kolay değildi. Birçok açıdan karakteri ağabeyiyle taban tabana zıttı. Lawrence inanılmayacak kadar çekingen ve içine kapanık bir insandı. Ama aslında şirin ve sevimli bir yanı da vardı. İnsan Lawrence’ı tanıdıkça ona daha bir başka içtenlikle bağlanabilir, diye düşündüm. O zamana dek hep Lawrence’ın Cynthia’ya karşı soğuk ve mesafeli davrandığını düşünmüştüm. Genç kız da ondan çekiniyor, hatta ürküyormuş gibi görünüyordu. Ama o akşamüzeri ikisinin de keyfi yerindeydi ve birbirleriyle çocuklar gibi şen bir havada konuştular.

Köyden geçerken birden aklıma pul almam gerektiği geldi. Dolayısıyla postanenin önünde durduk.

Tam pulları alıp postaneden dışarı çıktığım sırada kapıda içeri girmekte olan ufak tefek bir adamla çarpıştık. Biraz kenara çekilerek özür diledim.

Ama ufak tefek adam birden bir çığlık atarak bana sarıldı ve samimi bir şekilde yanaklarımdan öptü. “*Mon ami,*” Hastings!” diye bağırıyordu. “İnanamıyorum, bu gerçekten dostum Hastings mi? *Mon ami!*”

“Poirot!” diye haykırdım.

Atlı arabaya döndüm.

“Bu benim için olağanüstü bir rastlantı, Bayan Cynthia, inanamıyorum. En eski dostlarımdan biri olan Mösyö Poirot. Kendisini yıllardan beri görmemiştim.”

Cynthia neşeyle, “Biz Mösyö Poirot’yu tanıyoruz,” diye cevap verdi. “Ama onun, senin arkadaşın olduğundan haberim yoktu.”

Poirot ciddi bir tavırla, “Evet, evet, doğru,” dedi. “Matmazel Cynthia’yı tanıyorum. Zaten burada bulunmamın nedeni de Bayan Inglethorp’un gösterdiği büyük kibarlık.” Ona merakla baktığımı görünce açıkladı. “Evet, dostum. Bayan Inglethorp, ne yazık ki kendi ülkelerinden kaçıp buraya sığınmak zorunda kalan yedi vatandaşıma büyük bir konukseverlik gösterdi. Biz Belçikalılar onu her zaman büyük bir saygıyla anacağız.”

Poirot son derece ilgi çekici ufak tefek bir adamdı. Bir altmış boyunda dimdik duruşuyla gururlu ve kendinden emin bir görünüşü

(*) Dostum.

vardı. Başı kesinlikle yumurtayı andırıyordu, başını her zaman hafif, bir yana eğik tutardı. Gözleri yemyeşildi. Pos bıyıkları sert ve asker gibiydi. Giysilerinin şıklığı ve zarafeti inanılmazdı. Sanırım elbise-sindeki azıcık bir toz, onu kurşun yarısından daha çok yaralardı. Ve şimdi zamanında Belçika polisinin gözbebeği olan bu ilginç, züppe-lik derecesinde şık küçük adam, ciddi şekilde sıkıntıdaydı. Dedektif olarak akıl almaz bir üne sahipti ve bu ünü zamanında en şaşırtıcı, çözülmez gibi görünen cinayet davalarında kazandığı başarılarla sağlamıştı.

Poirot, bana Belçikalı arkadaşlarıyla birlikte oturduğu küçük evi işaret etti, en kısa zamanda onu ziyaret edeceğime söz verdim. Şapkasını çıkararak abartılı bir tavırla eğilerek, Cynthia'yı selamladı ve ardından arabamızla oradan ayrıldık.

Cynthia, "O çok şirin, küçük bir adam," dedi. "Senin onu tanıdığını bilmiyordum..."

"Dünyanın en tanınmış adamlarından birinin köyünüzde olduğunun farkında bile değilsiniz," dedim.

Daha sonra da köşke gidinceye kadar yol boyunca onlara Poirot'nun çözdüğü gizemli olayları ve başarıları anlatıp durdum.

Köşke ulaştığımızda hepimizin neşesi yerindeydi. Antreye girdiğimiz sırada Bayan Inglethorp da kendi çalışma odasından çıktı. Yüzü kızarmıştı, sinirli görünüyordu.

"Ah, demek siz geldiniz?" dedi.

Cynthia, "Bir şey mi oldu, Emily Teyze?" diye sordu.

Yaşlı kadın bu soruyu sert bir sesle, "Kesinlikle hayır," diye cevapladı. "Ne olabilir ki?" Sonra yemek odasına doğru giden orta hizmetçisi Dorcas'ı fark etti ve ona kendisi için çalışma odasında birkaç pul getirmesini emretti.

“Tabii, efendim,” diyen hizmetçi sonradan çekine çekine ekledi. “Şey, biraz yatıp dinlenseniz, daha iyi olmaz mıydı? Çok yorgun görünüyorsunuz da.”

“Belki de haklısın, Dorcas. Evet... Hayır... Şimdi değil. Yetiştirmem gereken bazı mektuplar var. Sana odamdaki şömineyi yakmanı söylemiştim. Yaktın mı?”

“Evet, madam.”

“O halde yemekten sonra hemen çıkıp yatarım.” Yeniden çalışma odasına girdi. Cynthia arkasından bakakalmıştı.

“Allah Allah!” Lawrence’a döndü. “Ne dersin, acaba ne oldu?”

Lawrence, onun sözlerini duymamış olmalıydı. Hiçbir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve hızla yanımızdan uzaklaştı.

Cynthia’ya yemekten önce kısa bir tenis maçı yapmayı önerdim. Kabul edince de raketimi almak için doğruca merdivenlere koştum.

Ben yukarı çıkarken, Bayan Cavendish de aşağıya iniyordu. Belki bana öyle gelmişti, ama kadının yüzünde tuhaf, endişeli bir ifade vardı.

Elimden geldiğince umursamaz bir tavır takınarak, “Dr. Bauers-tein’la yürüyüşünüz iyi geçti mi?” diye sordum.

Genç kadın kısaca, “Gitmedim ki,” dedi. “Bayan Inglethorp nerede?”

“Odasında.”

Mary Cavendish güç toplamak istercesine bir an tırabzana sıkıca tutundu ve sonra yanımdan hızla geçip merdivenlerden inerek, doğruca Bayan Inglethorp’un çalışma odasına girdi. Kapıyı da arkasından sıkıca kapattı.

Ölüm Sessiz Geldi

Birkaç dakika sonra tenis kortuna gitmek üzere dışarı çıktım. Bayan Inglethorp'un odasının açık pencerelerinin önünden geçerken ister istemez aralarında geçen konuşmaya kulak misafiri oldum.

Mary Cavendish, kendine hâkim olmakta zorlanan birinin ses tonuyla, "Demek onu, bana göstermeyeceksin," diyordu.

Emily Inglethorp'un buna cevabı şöyle oldu.

"Sevgili Mary," dedi. "Bunun o konuyla hiçbir ilgisi yok."

"O halde göster onu bana!"

"Sana bunun sandığın gibi bir şey olmadığını söyledim. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Mary Cavendish'in sesinde arttığı anlaşılan bir kırgınlıkla, "Tabii! Senin onu koruyacağını bilmeliydim," diye cevapladı bu sözleri.

Cynthia korttaydı ve beni heyecan içinde karşıladı.

"Demiştin!" diye bağırды. "Müthiş bir kavga olmuş! Olanları Dorcas'dan öğrendim."

"Nasıl bir kavga?"

"Emily Teyze'yle -o- Alfred birbirlerine girmişler. Emily Teyze'nin o iğrenç adamın içyüzünü artık anladığını umarım!"

"Dorcas o sırada onların yanında mıymış?"

"Tabii ki hayır! Dorcas, artık her nedense o sırada kapının hemen yakınındaymış. Doğrusu konunun ne olduğunu bilmek isterdim."

Bayan Raikes'in çingeneyi andıran güzel yüzünü, Evelyn Howard'ın uyarılarını düşündüm, ama akıllıca davranıp Cynthia'ya bir şey söylemedim. Bu arada Cynthia olası birçok varsayım ileri sürdü ve sonuçta da neşe içinde, "Umarım Emily Teyze, onu evden kovdu," dedi. "Ve bir daha da onunla konuşmaz!"

Aslında John'la konuşmak istiyordum, ama ortalarda görünmüyordu. O akşamüzeri çok önemli bir şey olduğu belliydi. Pencerenin önünden geçerken kulak misafiri olduğum konuşmayı unutmak istiyordum, ama ne yaparsam yapayım bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Mary Cavendish'in bu konuyla ne ilgisi vardı?

Akşam yemeği için giyinip aşağıya indiğim zaman Alfred Inglethorp salondaydı. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi, onu her görüşümde olduğu gibi yine, onda sahneye çıkmaya hazırlanan bir aktör hali var, diye düşündüm ve bu yapmacık ifadenin huzursuzluğunu hissettim.

Yemeğe en geç inen Bayan Inglethorp oldu. Hâlâ gergin olduğu anlaşılıyordu. Yemek süresince kimse pek konuşmadı. Yemeğe sıkıntılı bir sessizlik hâkimdi. Özellikle Inglethorp alışılmışın dışında sessizdi. Normal şartlarda durmadan karısıyla ilgilenir, ona tatlı sözler söyler ve arkasına yastıklar koyar, sadık sevgi dolu koca rolünü oynardı.

Yemeğin ardından Bayan Inglethorp yeniden çalışma odasına çekildi.

“Benim kahvemi buraya yolla, Mary,” diye seslendi. “Mektupları postaya yetiştirmek için yalnızca beş dakikam var.”

Cynthia'yla birlikte salona gidip açık pencerenin önündeki koltuklara oturduk. Mary Cavendish kahvelerimizi getirdi. Heyecanlı görünüyordu.

“Siz iki genç, ışıkları yakmamı ister misiniz?” diye sordu “Yoksa böyle alacakaranlıkta oturmak hoşunuza mı gidiyor? Bayan Inglethorp'a kahvesini sen götürebilir misin, Cynthia? Ben fincanını hazırlarım.”

Ölüm Sessiz Geldi

Alfred Inglethorp, “Sen zahmet etme, Mary,” dedi. “Emily’ye kahvesini ben götürürüm.”

Bir fincana kahve doldurup, dikkatli bir şekilde taşıyarak odadan çıktı.

Lawrence, onun peşinden gitti. Bayan Cavendish ise bizim yanımıza oturdu.

Üçümüz bir süre hiç konuşmadan durduk. Çok güzel bir geceydi; sıcak ve sessiz. Bayan Cavendish bir palmiye yaprağıyla hafifçe yelpazeleniyordu.

“Dayanılmayacak kadar sıcak,” diye mırıldandı. “Sanırım fırtına çıkacak.”

Ne yazık ki, böyle güzel anlar uzun sürmez. Kendimi cennette hissettiğim bu anlar holden gelen o bildik, ancak nefret ettiğim sesle gölgelendi.

Cynthia heyecanla, “Dr. Bauerstein bu!” diye haykırdı. “Ziyaret için çok tuhaf bir zaman!”

Kıskançlıkla Mary Cavendish’e bir göz attım, ama genç kadın hiç etkilenmemişe benziyordu. Solgun renkli yanaklarında bile bir değişiklik olmamıştı.

Biraz sonra Alfred Inglethorp, Dr. Bauerstein’ı içeri aldı. Doktor gülüyor ve giysilerinin salona girmeye uygun olmadığını söylüyordu. Gerçekten de berbat durumdaydı. Üstü başı çamur içindeydi.

Mary, “Bu ne hal, doktor, ne yaptınız böyle?” diye bağırdı.

Dr. Bauerstein, “Özür dilerim,” dedi. “Çok özür dilerim. Aslında içeri girmek gibi bir niyetim yoktu, ama Bay Inglethorp çok ısrar etti.”

O sırada John da hole açılan kapıda belirmişti.

“Kötü bir durumda olduğunuz anlaşılıyor, Bauerstein. Bir kahve için ve neler olduğunu anlatın.”

“Teşekkür ederim. Öyle yapayım.” Doktor biraz çekingen biraz da utangaç bir tavırla gülümsedi ve başına gelenleri anlatmaya başladı. Ulaşılması zor bir yerde ender bulunan bir eğreltiotu gördüğünü, bunu koparmaya çalışırken ayağının kaydığını ve hemen altındaki gölcüğe düştüğünü anlattı.

“Güneşte çabucak kurudum,” diye ekledi. “Ama korkarım üstüm başımın hali berbat.”

Tam o sırada Bayan Inglethorp holden Cynthia’ya seslendi ve genç kız koşarak onun yanına gitti.

“Cynthia canım, şu evrak çantamı taşıyor mısın? Ben artık yatmaya çıkıyorum.”

Salonun hole açılan kapısı bir hayli genişti. Cynthia yerinden fırlarken ben de ayağa kalkmışım. John da tam yanı başımda duruyordu. Böylece o anda Bayan Inglethorp’un kahve fincanı, hem de içilmemiş olarak kendi elinde taşıdığına yemin edebilecek en azından üç görgü tanığı vardı.

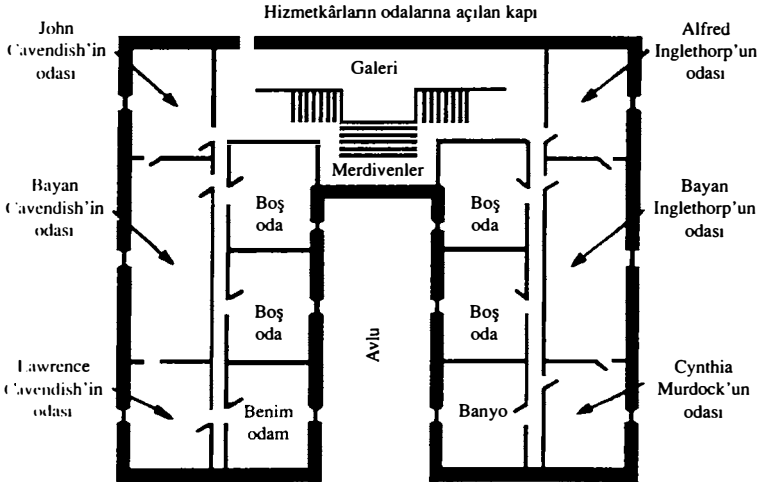
Dr. Bauerstein’in aniden gelmesiyle gecem gerçek anlamda zehir olmuştu. Bana adam hiç gitmeyecek, sabaha kadar orada oturacakmış gibi geliyordu. Neyse bir süre sonra ayağa kalktı da ben de rahat bir nefes alabildim.

“Ben de sizinle köye kadar geleyim,” dedi Alfred Inglethorp. “Bizim muhasebeciyle malikânenin hesapları konusunda konuşmam gerekiyor.” John’a döndü. “Beni beklemenize gerek yok. Kapının anahtarını yanıma alırım.”

BÖLÜM 3

Felaket Gecesi

Anlatacaklarımı daha iyi anlamak için Styles Köşkü'nün birinci katının yerleşim planını ekledim. Hizmetçilerin odalarına B kapısından geçiliyor. Görüldüğü gibi onların Inglethorp'ların odalarının bulunduğu sağ kanatla hiçbir bağlantıları yok.

Lawrence Cavendish tarafından daldığım derin uykudan sarsılarak uyandırıldığım da gecenin yarısıydı. Lawrence elinde mumla başucumda dikiliyordu. Yüzündeki endişeden kötü bir şeyler olduğunu hemen anladım.

Yatakta doğrulup oturdum ve toparlanmaya çalışarak sordum. “Ne oldu?”

“Korkarım annem çok hasta, içeride bir tür kriz geçiriyor olmalı. Ama aksilik bu ya kapısını da içeriden kilitlemiş.”

“Hemen geliyorum.”

Yataktan fırladım, hemen üzerime ropdöşambrımı geçirip, Lawrence’ın peşinden koştum. Birlikte koridordan ve merdiven sahanlığından geçip, evin sağ kanadına geçtik.

John Cavendish ve hizmetçilerden ikisi korku içerisinde bize katıldılar.

Lawrence, ağabeyine dönerek, “Bu durumda ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu.

Bu sorudan onun ne kadar kararsız bir tip olduğunu anlamış olduk.

John, Bayan Inglethorp’un yatak odasının kapı tokmağını güçlü bir şekilde sağa sola çevirdi, sarstı, ama bir sonuç alamadı. Kapının içeriden kilitlenmiş ya da sürgülenmiş olduğu anlaşılıyordu. Bu arada bütün ev halkı uyanmıştı. İçeriden insanın kanını donduracak sesler ve inilteler geliyordu. Hemen bir şeyler yapılması gerektiği açıktı.

Dorcas, “Bay Inglethorp’un odasından geçmeyi deneyin, efendim,” diye bağırdı. “Ah, zavallı hanımcığım.”

Ölüm Sessiz Geldi

Birden Alfred Inglethorp'un aramızda olmadığını fark ettim, hatta kapısını açıp neler olduğunu bile sormamıştı. John, Alfred'in odasının kapısını açıp içeri girdi. İçerisi kapkaranlıktı. Lawrence da elinde mumla ağabeyinin hemen arkasından odaya girmişti. Mumun zayıf, titrek ışığında içeride kimseciklerin olmadığını, yatağın örtülerinin bile açılmamış olduğunu gördük.

Hemen iki odayı birbirine bağlayan kapıya doğru koştuk. Ama bu kapı da içeriden kilitlenmiş ya da sürgülenmişti. Bu durumda ne yapabiliydik?

Dorcas üzüntü ve panik içinde ellerini ovuşturuyordu. "Ah, efendim ah! Şimdi ne olacak?"

"Sanırım kapıyı kırmaktan başka çaremiz yok. Ama bunun kolay olacağını hiç sanmıyorum! Neyse, Dorcas, hemen hizmetçilerden birini aşağı gönder, Baily'yi uyarsın. Adam hemen gidip Dr. Wilkins'ı buraya getirsin. Hemen! Hemen! Biz de bu arada kapıyı kırma-yı deneyelim. Bir dakika, şimdi aklıma geldi. Cynthia'nın odasıyla anneminki arasında da bir kapı yok muydu?"

"Evet, küçük bey. Ama o her zaman içeriden sürgülüdür. Hiçbir zaman da açılmaz."

"Neyse! Bir bakalım."

John hemen koridordan Cynthia'nın odasına doğru koştu. Biz de peşinden. Mary Cavendish oradaydı. Kızın üzerine eğilmiş, sarsarak onu uyandırmaya çalışıyordu, anlaşılan Cynthia'nın uykusu çok ağırdı.

John bir iki dakika sonra geri döndü.

"İmkânsız! Bu kapı da içeriden kilitlenmiş. Kapıyı kırmaktan başka çare yok. Sanırım bu kapı koridordaki kadar sağlam değil."

Hep birlikte gücümüzü toplayıp kapıya yüklendik. Kapının menteşeleri oldukça dayanıklıydı, tahtaları çatırdıyor, ama kapı çabalarımıza direniyordu. Sonunda kapı ağırlığımıza dayanamadı ve büyük, müthiş bir gürültüyle açıldı.

Yalpalayarak hep birlikte odaya daldık. Mum hâlâ Lawrence'ın elindeydi. Bayan Inglethorp yatağında yatıyordu. Yaşlı kadının vücudu titriyor, kıvranıyor, şiddetli çarpınmalarla sarsılıyordu. Yine böyle bir çarpınma sırasında başucundaki komodini devirmiş olmalıydı. Biz içeri girdiğimiz sırada Emily'nin kolları, bacakları gevşedi ve başı yastığa düştü.

John hızla ilerleyerek ışığı açtı. Üst kat hizmetçilerinden biri olan Annie'ye hemen aşağı inip, yemek odasından konyak getirmesini emretti. Ben koridora açılan kapının sürgüsünü açarken, John da annesinin yanına gitti.

Lawrence'a döndüm, tam ona artık sizi yalnız bırakayım, bana ihtiyacınız kalmadı, diyeceğim anda sözcükler dudaklarımda donup kaldı. Hayatım boyunca böylesine korkunç bir ifade görmemiştim. Lawrence'ın yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmişti. Titreyen elinde tuttuğu mum yere düşmüş, dehşetle faltaşı gibi açılan gözleri, başımın yukarısında bir yere, arka duvardaki bir noktaya dikilip kalmıştı. Sanki taş kesilmesine neden olan bir şey görmüştü. İçgüdüsel olarak onun gözlerini izledim, baktığı yöne döndüm. Ama öyle dikkati çekecek, tuhaf bir şey göremedim. Şöminede yanan ateş sönmek üzereydi, şöminenin üzerindeki rafa dizilmiş olan vazo ve biblo gibi şeylerin ise ne zararı olabilirdi ki.

Anlaşılan Bayan Inglethorp'un geçirdiği şiddetli kriz hafifleme-ye başlıyordu. Hatta kadın artık kesik kesik konuşabiliyordu.

“Şimdi daha iyiyim... Çok ani oldu... üstelik aptallığımdan, kapıyı da içeriden kilitlemiştim.”

Yatağın üzerine bir gölge düştü. Başımı kaldırdığımda Mary Cavendish’in kapının hemen yanında durduğunu kolunu Cynthia’nın beline dolamış olduğunu gördüm. Sersem sersem etrafa bakınan ve kendinde değilmiş gibi görünen Cynthia’yı ayakta tutmaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı. Cynthia’yı o zamana dek hiç böyle görmemiştim. Yüzü kıpkırmızıydı, durmadan esniyordu.

Bayan Cavendish, kısık, ama anlaşılır bir tonda, “Zavallı Cynthia çok korkmuş,” dedi.

Genç kadının üzerinde çiftlikte çalışırken giydiği o beyaz önlük vardı. Bu durumda vakit gece yarısından da daha geç olmalıydı. Başımı kaldırdım. Pencerelerdeki perdelerin arasından içeriye hafif bir gün ışığı sızıyordu. Şöminenin rafındaki saat ise neredeyse beşi gösteriyordu.

Birden yataktan gelen boğuk, acı bir çığlıkla irkildim. Zavallı yaşlı kadın yeni bir acı kriziyle sarsılmıştı. Vücudunun titremesi, kol ve bacaklarının kasılmaları bakılamayacak kadar korkunçtu. Hepimiz perişandık, altüst olmuştuk. Yatağın etrafını sarmış, çaresizlik içinde, ne yapacağını bilemez bir halde ona bakıyorduk. Yaşlı kadının bedeni son bir kasılmayla neredeyse yataktan fırladı. Sanki artık topuklarıyla başının üzerinde duruyordu, vücudu inanılmayacak bir şekilde kıvrılmış, yay gibi bükülmüştü. Mary’yle John çaresizlik içinde ona biraz daha konyak içirmeye çalıştılar. Dakikalar geçiyordu. Yaşlı kadının vücudu yeniden tuhaf bir yay şeklinde büküldü.

Aynı anda Dr. Bauerstein, kapının önüne toplanmış olan hizmetçileri iterek otoriter bir tavırla içeri girdi. Bir an olduğu yerde donup

kaldı, donmuş gözlerle yataktaki Bayan Inglethorp'a baktı. Aynı anda yaşlı kadın da boğulurcasına, "Alfred... Alfred..." diye haykırdı. Gözlerini doktora dikmişti. Sonra başı yeniden hareketsiz bir halde yastığına düştü.

Dr. Bauerstein bir hamlede yatağa yaklaştı. Yaşlı kadının kollarını tutarak hızla hareket ettirmeye başladı. Onun suni solunum yaptırdığını anlamış olduğunu belirtmeliyim. Doktor, hizmetçilere sert bir tonda kısa, kesin birkaç şey söyledi. Elini otoriter bir şekilde sallayarak bizlere odadan çıkmamızı işaret etti. Hepimiz kapıya doğru ilerledik. Ama bu arada gözlerimizi doktordan alamıyorduk. Sanırım hepimiz artık çok geç olduğunun, yapılacak bir şey olmadığını farkındaydık. Dr. Bauerstein'in yüzündeki ifadeden de pek umudu olmadığı anlaşılıyordu.

Dr. Bauerstein sonunda uğraşmaktan vazgeçerek, kederli bir halde başını sallayarak doğruldu. Bu arada dışarıdan ayak sesleri duyuluyordu. Bayan Inglethorp'un kendi doktoru olan Dr. Wilkins gelmişti. Kısa boylu, tıknaz, ukala tavırlı bir adam olan Dr. Wilkins içeri girdi ve telaşla yatağa doğru yaklaştı.

Dr. Bauerstein, tam köşkün bahçe kapısının önünden geçerken, arabanın hızla çıktığını gördüğünü ve durumu öğrenince, araba Dr. Wilkins'ı almaya giderken, kendisinin de hemen içeri koştuğunu söyledi. Elini hafifçe sallayarak yatakta yatan Bayan Inglethorp'u işaret etti.

Dr. Wilkins, "Vah vah..." dedi. "Vah vah... Zavallı lady. Ona hep kendisini fazla yormamasını söyledim. Ama uyarılarıma rağmen beni dinlemez, durmadan çalışıp dururdu. Kalbi hiç de sağlam değildi. Ona sık sık, 'Biraz dinlenin,' dedim. 'Kendinizi yormayın, boş ve-

rin.’ Ama onun görevleri her şeyin üstündeydi, iyi şeyler yapmayı görev edinmişti ve buna karşı duramıyordu. Sonunda doğası isyan etti. Do-ğa-sı-is-yan-et-ti.”

Dr. Bauerstein’in gözlerini iyice kısmış bir halde Dr. Wilkins’ı izlediğini fark ettim. Konuştuğu sürece bakışlarını ondan ayırmadı.

“Krizler çok tuhaf ve şiddetliydi, Dr. Wilkins,” dedi Dr. Bauerstein. “Zamanında yetişip durumu görmediğiniz için üzgünüm. Bu kassılmalar tam anlamıyla... tipikti.”

Dr. Wilkins bilgiç bir havada, “Demek öyle!” dedi.

“Sizinle yalnız konuşmak isterdim,” diyen Dr. Bauerstein, John’a döndü. “Sizce bir sakıncası var mı?”

“Kesinlikle hayır!”

Koridora çıkıp, iki doktoru yalnız bıraktık. Arkamızdan kapının sıkıca kilitlendiğini duydum.

Ağır ağır merdivenlerden indik. Çok heyecanlanmıştım. Biraz hafiyelik yeteneğim vardır. Dr. Bauerstein’in tavırları kafamda bir sürü çılgınca varsayımın belirmesine neden olmuştu. Mary Cavendish yavaşça kolumu tuttu.

“Neler oluyor? Dr. Bauerstein niçin öyle tuhaf görünüyordu?”

Ona baktım.

“Ne düşünüyorum biliyor musunuz?”

“Hayır. Ne?”

“Bakın.” Etrafıma bakındım. Diğer kişiler işitme mesafesinin dışındaydılar. Buna rağmen sesimi iyice alçaltarak, “Bence onu zehirlediler,” diye fısıldadım. “Dr. Bauerstein’in da bundan şüphelendiğinden eminim.”

“Ne?...” Mary gerileyerek duvarın dibine büzüldü, gözbebekleri neredeyse yerinden fırlamıştı. Çıldırılmış gibi bir hali vardı. Sonra irkil-meme neden olan dehşet dolu bir çığlıkla, “Hayır, hayır!” diye haykır-dı. “Hayır... hayır... bu olamaz! Bu olamaz!” Birden telaşla dönerek, beni oracıkta bırakıp merdivenlerden yukarı koştu. Ben de onun peşin-den koştum, genç kadının bayılacağından korkmaya başlamıştım. Onu merdivenin tırabzanına dayanıp kalmış bir halde buldum. Yüzü bem-beyazdı. Sabırsızlık içinde eliyle beni yanından uzaklaştırmaya çalıştı.

“Hayır, hayır, beni yalnız bırakın. Yalnız kalmalıyım. Bırakın bir, iki dakika burada kalayım. Siz aşağıya, diğerlerinin yanına gidin.”

İstemeye istemeye onun söylediğini yaptım. John’la Lawrence yemek odasındaydılar. Onlara katıldım. Hiç kimse konuşmuyor-du. Sonunda dayanamayarak, “Bay Inglethorp nerede?” diye sordu-ğumda sanırım onların da düşüncelerini dile getirmiş oldum.

John başını salladı.

“Evde değil.”

Onunla göz göze geldik. Alfred -Inglethorp- neredeydi? Onun evde bulunmayışı tuhaf ve açıklanamaz bir durumdu. Bayan Inglet-horp’un son sözlerini anımsadım. Bunlar ne anlama geliyordu? Eğer bir, iki saniye daha yaşayabilseydi, zamanı olsaydı bize neler söyleyecekti?

Bir süre sonra iki doktorun merdivenden indiklerini duyduk. Dr. Wilkins çok ciddi ve oldukça da heyecanlıydı. Ayrıca içindeki coşku-yu soğukkanlı bir havaya girerek gizlemeye çalışıyordu. Dr. Bauers-tein, onun hemen arkasındaydı. Sakallı yüzündeki ciddi, kederli ifa-dede hiçbir değişiklik olmamıştı. İkisi adına konuşma işini Wilkins’a bıraktığı anlaşılıyordu.

Ölüm Sessiz Geldi

Dr. Wilkins, John'a baktı.

"Bay Cavendish, sizden otopsi yapmamız için izin vermenizi rica edeceğim."

John ciddi bir tavırla, "Mutlaka gerekiyor mu?" diye sordu. Yüzünde bir an ıstırap dolu bir ifade belirip kayboldu.

Dr. Bauerstein, "Kesinlikle," dedi.

"Yani siz..."

Dr. Bauerstein başını salladı. "Ne Dr. Wilkins, ne de ben, bu koşullar altında defin ruhsatı verebiliriz."

John başını eğdi.

"O halde otopsi yapılmasını kabul etmekten başka çarem yok."

Dr. Wilkins kısaca, "Teşekkür ederiz," dedi. "Otopsiyi yarın gece daha doğrusu hemen bu gece yapmak niyetindeyiz." Pencere-lerden sızan gün ışığına baktı. "Korkarım bu şartlar altında bir resmi soruşturma yapılması da gerekecek. Kaçınılmaz bir şey bu. Gerekli formaliteler bunlar. Sizlerden kendinizi strese sokmamanızı rica edeceğim."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Dr. Bauerstein cebinden iki anahtar çıkararak bunları John'a uzattı. "O iki odanın anahtarları bunlar. Kapıları kilitledim. Ve bence şu ara o iki odanın da kilitli kalması çok daha iyi olacak."

Bunun ardından doktorlar gittiler.

Bu arada ben, kafamda oluşan bir fikri düşünüp duruyordum. Artık bunu açıklamamın zamanı gelmişti. Ama açıklamaktan da çekiniyordum. John'un gazetelere düşmekten ne kadar korktuğunu bildirdim. Ayrıca rahat, iyimser ve ağırkanlı bir adamdı. Genellikle sorunlardan kaçmaya çalışırdı. Bu nedenle onu planımın sağlam olduğuna inandırmam çok zor olacaktı. Diğer yandan Lawrence çok da-

ha geleneksel, hayal gücü kuvvetli biriydi. Ağabeyi kadar da tutucu değildi. Lawrence'ın benim için iyi bir yandaş olabileceğini hissediyordum. Hiç kuşkusuz artık duruma el koymanın zamanı gelmişti.

“John,” dedim. “Senden bir şey isteyeceğim.”

“Ne gibi?”

“Sana arkadaşım Poirot'dan söz ettiğimi anımsıyorsun, değil mi? Köyde kalan Belçikalı arkadaşımdan. O çok ünlü bir dedektiftir.”

“Evet.”

“Onu buraya çağırmak için iznini istiyorum... Durumu bir de o incelesin.”

“Ne, şimdi mi? Otopside önce?”

“Evet. Eğer... eğer bu işin içinde bir iş varsa, zaman bizim açımızdan önemli bir avantaj olabilir.”

Lawrence öfkeyle, “Saçmalık bu,” diye bağırdı. “Bana kalırsa bütün bunların nedeni Bauerstein'in çokbilmişliği. Wilkins'in aklına böyle bir şey gelmemiştir bile, bunu onun aklına sokan Bauerstein oldu. Tabii bütün uzmanlar gibi her şeyde kendi ilgilendiği konudan bir iz arıyor. Bauerstein zehir konusunda uzman ya her şeyde zehirden kuşkuluyor.”

Açıkçası Lawrence'ın takındığı bu tavır beni çok şaşırtmıştı. Bir konuda öfkelenip, böyle şiddetle konuşması o kadar ender bir durumdu ki.

John çelişki içindeydi.

“Korkarım ben, senin gibi düşünmüyorum, Lawrence,” dedi bir süre sonra. “Hastings'in istediğini yapmasına izin vereceğim. Ama bir süre beklemeyi yeğlerim. Gereksiz yere bir skandal çıkmasını istemem.”

Ölüm Sessiz Geldi

Heyecanla bağırdım. “Hayır, hayır! Bu bakımdan hiç korkun olmasın. Poirot sırrın ta kendisidir.”

“Peki, öyleyse, istediğini yapabilirsin, Hastings. Bu işi sana bırakıyorum. Eğer durum kuşkulandığımız gibiyse, o zaman her şey ortada demektir. Eğer onun günahına giriyorsam, Tanrı beni affetsin.”

Saatime baktım. Altıya geliyordu. Zaman kaybetmemeye karar verdim.

Yine de beş dakikalık bir gecikme için kendime zaman tanıdım. Kütüphaneyi karıştırarak bir tıp kitabı buldum. Strikninle zehirlenenlerin gösterdikleri belirtileri dikkatle okudum.

BÖLÜM 4

Poirot Soruşturmaya Başlıyor

Belçikalıların oturdukları ev aslında köşkün büyük bahçesinin kapısına çok yakındı. Oraya çim sahadan geçerek, kestirmeden gitmek de mümkündü. Ben de bu yolu tercih ettim. Tam kapıcı kulübesine vardığım sırada karşıdan birinin koşarak bana doğru geldiğini gördüm. Bu Bay Inglethorp'du. Acaba neredeydi? Yokluğunu nasıl açıklayacaktı?

Adam heyecanla karşıma dikildi.

“Tanrım! Ne korkunç bir şey! Zavallı karıcığım! Durumu biraz önce öğrendim!”

“Siz neredeydiniz?” diye sordum.

“Denby beni alıkoydu. Hesaplara bakmamız bir hayli uzun sürdü, işimiz bittiğinde saat bir olmuştu. Ancak o zaman da evin anahtarını yanıma almamış olduğumu fark ettim. Köşktekileri uyandırmak istemiyordum. Denby evinde kalabileceğimi söyledi.”

“Haberı nereden duydunuz?” diye sordum.

Ölüm Sessiz Geldi

“Wilkins haber vermek için Denby’ye uğradı. Zavallı Emily! Ne kadar fedakâr, yardımsever bir insandı. Ne asil ruhlu biri! Başkalarına yardım edebilmek için kendini feda etti.”

Tiksintiyle ürperdim. Ne ikiyüzlü bir adam bu, Alfred Inglethorp!

“Benim hemen gitmem gerekiyor,” dedim. Neyse ki, bana nereye gittiğimi sormadı, aslında sormasından çekinmiyor da değildim.

Birkaç dakika sonra Leastways Villası’nın kapısını çalıyordum.

Cevap alamayınca kapıyı sabırsızlıkla, ısrarla yeniden çaldım. Sonunda yukarıdaki bir pencere yavaşça açıldı ve Poirot dışarı baktı.

Beni görünce şaşkınlıktan bir çığlık attı. Ona kısaca olanları anlattım ve yardımına ihtiyacımız olduğunu belirttim.

“Bir dakika bekle, dostum, aşağı inip kapıyı açayım. Ben giyinirken sen de bana olanları ayrıntılı bir şekilde anlatırsın.”

Bir iki saniye sonra Poirot kapıyı açmış, onun peşinden odasına çıkıyordum. Poirot, beni bir koltuğa oturttu. O dikkatle giyinirken ben de kendisine tüm olayı yeniden ayrıntılarıyla anlattım. Hiçbir şeyi, önemsiz de olsa hiçbir ayrıntıyı atlamadım. Bu arada o da özenle ve hiç acele etmeden hazırlandı.

Hatta ona uyandırılmamı, Bayan Inglethorp’un ölmeden önceki son sözlerini, kocasının orada olmadığını, bir gün önceki kavgayı; Mary ve kayınvalidesi arasında geçen, kulak misafiri olduğum tartışmayı, Bayan Inglethorp ile Evelyn Howard arasındaki kavgayı ve de elbette Evelyn’nin imalı sözlerini anlattım.

Ne var ki açıklamalarım istediğim kadar açık ve net değildi. Birçok kez aynı şeyi yinelemenin dışında sık sık unuttuğum bir ayrıntıya geri dönüyordum. Poirot, bana bakarak anlayışlı bir şekilde gülümsedi.

“Aklın iyice karıştı, değil mi, dostum? Öyle değil mi? Hiç acele etme, *mon ami*. Gerginsin, telaşlısın, heyecanlısın, ama bu doğal. Daha sonra sakinleştiğin zaman olguları uygun yerlere yerleştiririz. Ayrıntılara bir düzen veririz. İyice inceleyeceğiz, test edeceğiz ve ayıklayacağız. Önemli olanları bir kenara koyacağız; önemsizleri ise, puf!” O melek görünümlü yüzünü tuhaf bir şekilde buruşturdu ve son derece komik bir şekilde pufladı. “Atacağız gidecek.”

Hemen itiraz ettim.

“Söze gelince kolay. Ama neyin önemli, neyin önemsiz olduğunu nasıl anlayacaksın? Bence işin asıl güç olan yanı bu, Poirot.”

Belçikalı şiddetle başını salladı. Bir yandan da dikkatle bıyıklarını düzeltiyordu.

“Hiç değil. *Voyons!* Olaylar daima birbirleriyle bağlantılıdır, bir olgu bizi bir diğerine götürecektir... ve böylece devam edip gideceğiz. Bu olayla bir önceki arasında uyum var mı? *A merveille!* (*) Evet. Tamam, ilerleyebiliriz. Ya bu ufak ayrıntı... Hayır, uymuyor. İşte bu ilginç. Bir şey eksik olmalı... zincirin henüz bulamadığımız bir halkası olabilir bu. Test edeceğiz, değerlendireceğiz. Araştıracacağız. Ve bu küçük kuşkulu ayrıntıyı, belki de önemsiz küçük ayrıntıyı, yerine yerleştireceğiz.” Eliyle son derece abartılı bir hareket yaptı. “Bu önemli! Hem de çok önemli!”

Tereddütle, “E...vet,” diye mırıldandım.

“Ah!” Poirot işaret parmağını bana doğru öylesine şiddetle salladı ki bir an tüm cesaretimi yitirdim. “Sakınmalısın. Eğer bir dedektif, bu çok küçük bir ayrıntı... önemli değil, diyorsa, asıl tehlike budur. Önyargı doğru değil. Bu uymuyor, bunu unutabilirim, bunları demekten sakınmalısın. Bu insanın aklını karıştırır. Her şey önemlidir.”

(*) Harika!

Ölüm Sessiz Geldi

“Biliyorum. Bana bunu her zaman söyledin. Zaten bana önemli görünse de görünmese de bu konuyla ilgili tüm ayrıntılara girmemin nedeni de bu.”

“Senden çok memnunum. Hafızan kuvvetli, üstelik bana olayları gerçeğe uygun şekilde anlattın. Bunları anlatış düzenine hiçbir diyeceğim yok gerçekten, aslında acınacak durumda ama. Bunu senin bana aslında çok önemli olan bir şeyi unutmuş olmanla bağlantılı olarak söylüyorum. Oysa bu aslında çok önemli.”

“Neymiş o?” diye sordum.

“Bana Emily Inglethorp’un dün gece yemek yiyip, yemediğinden bahsetmedin.”

Şaşkınlık içinde ona baktım. Hiç kuşkusuz savaş bu küçük adamın beynine olumsuz etki yapmıştı. Şimdi de bütün dikkatini ceketini fıırçalama işine vermişti ve tamamen bununla meşgul görünüyordu.

“Anımsamıyorum,” dedim. “Ama zaten, bence...”

“Anlamıyor musun? Bu çok önemli, birincil derecede önem taşıyor.”

“Nedenini anlayamıyorum,” dedim hafif bir öfkeyle. “Anımsadığım kadarıyla Emily pek fazla bir şey yemedi. Belirgin şekilde sinirliydi, bu onun iştahını kapamış olmalı. Tabii bu da normal.”

Poirot düşünceli bir şekilde mırıldandı. “Evet, doğal sayılabilir.”

Çekmeceyi açıp küçük bir evrak çantası aldı. Sonra bana döndü.

“Artık hazırım. Şimdi köşke gidip, olayı bir de yerinde inceleyelim.” Bana yaklaştı. “Çok affedersin, *mon ami*, telaşla giyinmiş olmalısın. Bunun için de kravatın yana kaymış. İzin verirsen...” El çabukluğuyla kravatımı düzeltti.

Köyden hızla geçip köşkün bahçe kapısına geldik. Poirot bir an duraklayarak sabah nemiyle halen parlayan, parkı andıran büyük ve güzel bahçeye baktı. Sonra da üzüntüyle içini çekti.

“Ne kadar güzel... Ama zavallı aile, herhalde artık hiç kimse endişeden bunu görecektir durumda değil. Hepsinin derin bir keder içinde oldukları kesin.”

Konuşurken beni dikkatle süzüyordu, onun bu ısrarlı bakışları karşısında kızardığımı hissettim.

Aile derin bir keder içinde mi? Emily’nin ölümü onları gerçekten çok mu üzdü? Köşkün havasında duygusal anlamda bir eksiklik olduğunu hissediyordum. Müteveffa Bayan Inglethorp etrafında derin bir sevgi çemberi uyandırabilen bir tip değildi. Emrediciydi. Ölümüyle herkes şok olmuş, üzülmüştü. Ölümü herkesi sarsmıştı. Ama buna içtenlikle üzüldüklerini pek sanmıyordum.

Poirot kafamdan geçenleri okumuş olmalıydı. Ciddi ciddi başını salladı. “Haklısın,” dedi. “Ne de olsa aralarında bir kanbağı yoktu. Emily Inglethorp, Cavendish’lere karşı iyi ve cömert davranmıştı, ama aslında onların gerçek anneleri değildi. Kanbağı önemlidir, bunu asla unutmama kanbağı önemlidir.”

“Poirot,” dedim. “Emily’nin dün gece doğru dürüst yemek yiyip yemediğini neden öğrenmek istedin ki? Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayım olayla arasındaki bağlantıyı kuramıyorum.”

Belçikalı bir iki dakika kadar cevap vermeden yürüdü. Sonra da, “Bildğin gibi benim daha bir olayın başlangıcında bilgi vermek gibi bir alışkanlığım yoktur. Ama sana bu noktayı açıklayacağım. Şimdiki durumda Bayan Inglethorp’un strikinle zehirlendiği düşünülüyor ve bunun da muhtemelen maktulün kahvesine karıştırıldığı sanılıyor, değil mi?”

“Evet.”

“Kahve ne zaman verildi?”

Ölüm Sessiz Geldi

“Akşam sekiz civarında.”

“O halde Emily kahveyi sekizle sekiz buçuk arasında içti; herhalde daha geç değil. Neyse, striknin etkisi oldukça çabuk görülen bir zehirdir. Muhtemelen bir saat içinde etkili olmaya başlar. Bayan Inglethorp’un durumunda ise zehirlenme belirtileri ertesi sabah beşe kadar görülmemiş: yani tam dokuz saat sonra! Ancak zehirle hemen hemen aynı zamanda yenilen ağır bir yemek zehrin etkisini geciktirebilir, ama bu kadar uzun bir süre de değil. Yine de bu ihtimalin üzerinde de durmak gerekir. Ne var ki sen onun akşam pek fazla bir şey yemediğini söylüyorsun, buna rağmen zehirlenme belirtileri ancak sabaha karşı görülmüş. İşte bu çok tuhaf bir durum, dostum! Çok tuhaf! Belki otopside bu noktayı açıklayabilecek bir şeyler bulunabilir. Bu arada, bu noktayı asla unutmamalısın, Hastings.”

Köşke yaklaştığımız sırada John kapıdan çıkarak, bize doğru geldi. Yüzünde yorgun ve bitkin bir ifade vardı.

“Korkunç bir olay bu, Mösyö Poirot,” dedi. “Hastings, size konunun basına sızmasını istediğimizi söyledi, değil mi?”

“Kesinlikle anlıyorum.”

“Bakın, bu şimdilik yalnızca bir kuşku. Kesin bir durum yok.”

“Evet, evet. Bu yalnızca bir önlem sayılabilir.”

John, bana döndü, tabakasını çıkararak bir sigara yaktı.

“O Inglethorp denilen adamın geri döndüğünü biliyor musun?” dedi.

“Evet, onunla yolda karşılaştım.”

John yanmış kibriti yakındaki bir çiçek tarhına attı, bu Poirot’nun kabullenebileceği bir şey değildi. Hemen eğilip, kibriti aldı ve dikkatle bir çiçeğin yanına gömdü.

Agatha Christie

John, “Alfred’e karşı nasıl davranmam gerektiğini bilemiyorum,” diye mırıldandı.

Poirot yavaşça, “Merak etmeyin, bu sorun çok uzun sürmeyecektir,” dedi.

John’un yüzünde şaşkın bir ifade belirdi, Poirot’nun bu üstü kapalı sözlerine bir anlam verememişti. Bana, Dr. Bauerstein’in ona verdiği iki anahtarı uzatarak, “Mösyö Poirot’ya görmek istediği her şeyi göster,” dedi.

Belçikalı sordu.

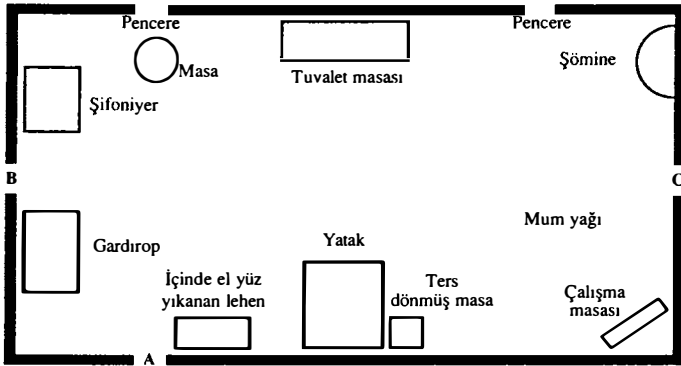
“Odalar kilitli mi?”

“Dr. Bauerstein öyle olmasının daha doğru olacağını düşündü.”

Poirot düşünceli bir tavırla başını salladı.

“O halde doktor olaydan emin. Neyse, bu bizim açımızdan konuyu daha da kolaylaştırmış oluyor.”

Poirot’yla birlikte olayın yaşandığı odaya çıktık. Konuyu anlayabilmeniz için odanın ve içinde bulunan eşyaların planını veriyorum.

BAYAN INGLETHORP'UN YATAK ODASI

A- Geçite açılan kapı.

B- Bayan Inglethorp'un odasına açılan kapı.

C- Cynthia'nın odasına açılan kapı.

Ölüm Sessiz Geldi

Poirot kapıyı içeriden kilitleyerek odayı dikkatle incelemeye başladı. Çekirge gibi bir eşyadan diğerine koşuyordu. Ben herhangi bir ipucuna zarar vereceğim düşüncesiyle hareket etmiyordum, kapının önünde duruyordum. Ama nedense Poirot bu kibar düşüncemi takdir etmiş benzemiyordu.

“Senin neyin var, dostum?” diye bağırdı. “Neden, mumya gibi orada dikilip, duruyorsun, Hastings?”

Ona ayak izlerinin karışmamasını, cinayetle ilgili izlerin silinmesinden çekindiğimi söyledim.

“Ayak izleri mi? Bunu nereden çıkardın? Bu odaya olay sonrasında zaten bir sürü insan girmiş. Hangi ayak izinden söz ediyorsun ki? Gel de odayı araştırmama yardımcı ol. Şimdilik ihtiyacım olmadığına göre çantamı bir yere koyayım.”

Çantasını pencerenin önündeki yuvarlak masanın üstüne bıraktı. Ancak bu yanlış bir davranıştı; masanın tablası yana doğru eğildi ve çanta yere düştü.

Poirot, “*En voilà une table!*”^(*) diye bağırdı. “Ah! Dostum. İnsan büyük bir köşkte yaşayabilir, ama bu oranın yeterince konforlu olduğunu göstermez!”

Kısa bir moral dersinin ardından araştırmasına devam etti.

Çalışma masasının üzerinde deriden yapılmış mor, küçük, anahtarı halen üstünde duran bir evrak çantası vardı. Bu çanta Poirot’nun uzun bir süre ilgisini çekti. Anahtarı kilitten çıkarak incelemem için bana uzattı. Ne var ki ben anahtarda hiçbir tuhafılık göremedim. Yale tipinde sıradan bir anahtardı, ucuna kıvrılmış bir tel parçası geçirilmişti.

(*) İşte masa.

Poirot, bunun üzerine kıldığımız ara kapının çerçevesini inceleyerek, sürgünün gerçekten kapalı olduğundan emin olmaya çalıştı. Sonra tam karşıdaki, Cynthia'nın odasına açılan ara kapıya gitti. Daha önce de belirttiğim gibi bu kapı da sürgülüydü. Poirot bu kapının da sürgüsünü uzun bir süre inceledi, birçok kez açtı kapadı; bütün bunları büyük bir sessizlik içinde ve dikkatle yapıyordu. Sonra birden özellikle sürgüdeki bir şey, onun ilgisini çekti. Dikkatlice inceledi, çantasından küçük bir cımbız çıkararak sürgünün üzerinden göremediğim bir şey aldı ve ufak bir zarfa koydu.

Şifoniyerin üzerinde bir ispirto lambası ve tepsi duruyordu üstünde ise küçük bir cezve vardı. Cezvenin dibinde siyahımsı bir sıvı vardı. Hemen yanına da kirli bir fincanla tabak bırakılmıştı.

Nasıl olup da bunları o zamana dek fark etmemiş olduğuma kendim de şaşırmıştım. Bu önemli bir ipucuydu. Poirot parmağının ucunu yavaşça kaptaki sıvıya daldırdı, sonra da ihtiyatlı bir şekilde tattı.

Yüzünü buruşturarak, "Kakao," dedi. "Sanırım içinde rom da var."

Sonra yatağın yanına giderek, komodinin devrilmesiyle etrafa dağılan şeyleri incelemeye başladı. Bir okuma lambası, birkaç kitap, kibrit kutuları, bir deste anahtar ve parçalara ayrılmış bir fincan.

Poirot, "İşte bu çok tuhaf," diye mırıldandı.

"Açıkkçası ben bunda bir tuhafılık görmüyorum," diye homurdandım.

"Görmüyor musun? Lambaya baksana, cam abajur iki yerinden kırılmış, üstelik nasıl düştüyse öyle duruyor. Ama baksana, fincan paramparça olmuş."

Bezginlikle, "Herhalde biri o kargaşada fincanın üzerine bastı," dedim.

Ölüm Sessiz Geldi

“Kesinlikle,” diyen Poirot’nun sesi bir tuhaftı. “Biri üzerine basmış.” Dizlerinin üzerinden doğrularak, ağır ağır şömineye doğru gitti. Dalgın bir şekilde raftaki biblo ve vazolara uzanıp düzenlemeye başladı. Heyecanlandığı zaman hep böyle yapardı.

Sonra bana dönüp, “*Mon ami,*” dedi. “Biri o fincanın üzerine özellikle basıp unufak etti -bunun tek bir nedeni olabilir ya içinde striknin vardı ya da bu daha kötü striknin yoktu.”

Cevap veremedim. Şaşırmıştım, ama ondan açıklama yapmasını istememin doğru olmayacağını da biliyordum. Bir, iki dakika sonra yeniden hareketlendi ve araştırmaya devam etti. Yerden anahtar destesini aldı, parmaklarının arasında evirip çevirdi, sonra içinden birini, en yeni ve parlak görünenini alarak mor evrak çantasının kili-dine soktu. Doğru anahtarı seçmişti. Kilidi çevirip, çantayı açtı, ama sonra bir an tereddüt etti ve mor çantayı yeniden kilitleyerek anahtar destesini ve daha önce kilide takılı duran anahtarı cebine attı.

“Bu belgelere bakma yetkim yok. Fakat bu yapılmalı, hem de en kısa zamanda.”

Sonra lavabonun alt ve üstündeki çekmeceleri, dolapları dikkatle araştırdı. Ardından sol taraftaki pencerenin yakınına gitti ve önünde duran kahverengi halının üzerindeki belli belirsiz, yuvarlak leke dikkatini çekmişti. Poirot yeniden dizlerinin üzerine çökerek lekeyi birkaç dakika inceledi, hatta eğilip kokladı bile.

Sonunda küçük bir deney tüpüne birkaç damla kakao koyarak dikkatle ağzını kapattı. Bir sonraki adımı ise cebinden siyah kaplı bir not defteri çıkarmak oldu.

“Bu odada ilgi çekici altı şey buldum,” derken telaşla deftere bir şeyler karalamaya başladı. “Bunları ben mi numaralandırayım? Yoksa bu işi sen mi yaparsın?”

Aceleyle, “Sen yap, sen yap,” dedim.

“Peki... Bir; paramparça olmuş bir kahve fincanı. İki; anahtarı kilidinde duran mor bir evrak çantası. Üç; yerdeki leke.”

Sözünü kestim. “O leke daha önceden kalmış olabilir.”

“Hayır, leke hâlâ ıslak. Ve de hafif kahve kokuyor. Dört; koyu yeşil bir kumaş parçası, daha doğrusu bir iki iplik, ama ne olduğu anlaşılıyor.”

“Ah!” diye bağırđım. “Biraz önce zarfa koyduğun buydu demek?”

“Evet. Tabii bu Bayan Inglethorp’un kendi elbisesinin bir parçası yani önemsiz bir şey de olabilir. Neyse, göreceğiz. Beş; -bu-!” Dramatik bir hareketle çalışma masasının hemen yanında, zeminde, damlayan mumun oluşturduğu iri lekeyi işaret etti.

“Bunun dün gece olmuş olması gerekiyor. Yoksa iyi bir hizmetçi biraz kurutma kâğıdı ve ütünün yardımıyla çoktan temizlemiş olurdu. Bir defasında en iyi şapkalarımđan biri, neyse şimdi konu bu değıl.”

“Dün gece olmuş olmalı. Hepimiz çok telaşlıydık. Ya da belki Bayan Inglethorp’un kendisi mumu devirmiştir.”

“Odaya yalnızca bir tane mi mum getirdiniz?”

“Evet, o da Lawrence Cavendish’in elindeydi. Ama o da kötü durumdaydı. Sanki burada yaşamıyor gibiydi.” Şömineyi işaret ettim. “Gözleri şömineye takılıp kalmıştı.”

Poirot hemen, “Bu çok ilginç,” dedi. “Evet, bu çok anlamlı.” Gözlerini duvar boyunca gezdirdi. “Bu büyük lekenin nedeni onun mumu değıl; dikkat edersen beyaz yağ olduğunu göreceksin, Mös-yö Lawrence’ın mumu ise pembe, hâlâ tuvalet masasının üzerinde duruyor. Diğeryandan Bayan Inglethorp’un odasında şamđan yokmuş, yalnızca bir okuma lambası var.”

Ölüm Sessiz Geldi

“Öyleyse,” dedim. “Sonuç ne?”

Poirot cevap vermeyip, bu konuda kendi sezgilerime güvenmem gerektiğini belirten oldukça kırıncı bir hareket yaptı.

“Peki ya altıncı nokta?” diye sordum. “Sanırım o da kakao örneği.”

Poirot düşünceli bir tavırla mırıldandı. “Hayır. Altıncı ipucu o olabilirdi, ama değil. Altıncı ipucunu şimdilik kendime saklamayı düşünüyorum, böylesi daha doğru olacak.”

Odaya hızla göz gezdirdi.

“Sanırım burada yapılabilecek başka bir şey yok, ama yine de...” Uzun uzun büyük bir dikkatle şöminedeki küllere baktı. “Ateş yanar... bazı şeyleri ortadan kaldırır. Ama belki de bir şansımız olabilir... bir bakalım.”

Elleri ve dizleri üzerine çökerek şöminenin içindeki, külleri dikkatlice karıştırmaya ve incelemeye başladı. Sonra birdenbire duraklayarak, bağırdı.

“Hastings! Cımbızı ver!”

Hemen istediğini yerine getirdim. Belçikalı ustalıkla küllerin arasından yarıdan fazlası yanmış ufak bir kâğıt parçası çıkardı. “İşte *mon ami!* Buna ne dersin?”

Küçük kâğıt parçasını dikkatle inceledim. Aşağıya tam olarak kâğıdın bir kopyasını çiziyorum:

Agatha Christie

Kâğıt oldukça kalındı. Sıradan bir mektup kâğıdına da benze-miyordu. Birden aklıma bir şey geldi.

“Poirot!” diye bağırdım. “Bu bir vasiyetname parçası!”

“Evet, kesinlikle.”

“Buna şaşırmadın mı?”

Ciddi bir ifadeyle, “Hayır,” dedi. “Bunu bekliyordum.”

Uzattığım kâğıt parçasını elimden alarak, her zamanki titizli-ğiyle, özenle çantasına yerleştirdi. Aklım karışmıştı. Bu vasiyetname sorunu da nereden çıktı, diye düşünüyordum. Bunu kim yakmış ola-bilirdi? Zeminde mum lekesi bırakan kişi mi? Belli ki öyleydi. Pe-ki, ama içeri nasıl girmişti? Bütün kapılar içeriden kilitlenmişti.

Poirot, “Evet, dostum,” dedi heyecanla. “Artık gidebiliriz. Hiz-metçiye sormak istediğim birkaç şey var. İsmi Dorcas’tı, değil mi?”

Alfred Inglethorp’un odasından geçtik. Poirot, orayı da çabu-cak, ama dikkatle araştırdı. Dışarı, bu odanın kapısından çıktık, ama gerek bu, gerekse Bayan Inglethorp’un odasının kapısını bizden ön-ce de olduğu gibi kilitleyip sonra aşağıya indik.

Poirot’nun, görmek istediğini Bayan Inglethorp’un çalışma odasına götürdüm. Bu arada ben de Dorcas’ı bulmaya gittim.

Hizmetçi kadınla geri döndüğümde çalışma odası boştu, arka-daşım görünürlerde yoktu.

“Poirot!” diye bağırdım. “Neredesin?”

“Buradayım, dostum.”

Belçikalı camlı kapıdan dışarı çıkmış, hayranlıkla renkli çiçek tarhlarına bakıyordu.

“Harika,” diye mırıldandı. “Muhteşem. Simetri muhteşem! Şu hilallere, şu karolara bak, zariflikleri insanın gözünü alıyor. Fidanların düzenlenmesi de kusursuz. Sanırım bu yeni yapılmış, öyle değil mi?”

Ölüm Sessiz Geldi

“Evet... sanırım dün, öğleden sonra bu işle uğraşıyorlardı. İçeri gelsene... Dorcas burada.”

“*Eh bien, eh bien!*” Gözlerim için, bir anlık şu muhteşem manzaradan mahrum etme beni.”

“Evet, ama bu iş çok daha önemli.”

“Bu güzel begonyaların da aynı derecede önemli olmadığını nereden biliyorsun?”

Omzumu silktim. Bir şeyde kararlıysa Poirot’yla tartışmanın hiçbir yararı olamazdı.

“Sen aynı fikirde değil misin? Bazen böyle şeylerin de işe yaradığı da olmuştur. Neyse şimdi artık gidip cesur Dorcas’la konuşalım.”

Dorcas çalışma odasında bekliyordu, ellerini önünde kavuşturmuştu. Kırılmış saçlarını dikkatle tarayıp topuz yapmış, üstüne de beyaz kepini oturtmuştu. Bu görünümüyle tam anlamıyla iyi, sadık, eski tip bir hizmetçiye benziyordu. Poirot’ya karşı davranışları kuşkuluydu, ama arkadaşım kısa sürede onun bu direncini kırmayı başardı. Bir sandalye çekerek, “Lütfen oturun, matmazel,” dedi.

“Teşekkür ederim, efendim.”

“Sanırım uzun yıllardır burada, hanımefendinin yanında çalışıyordunuz.”

“On yıldan beri, efendim.”

“Bu çok uzun bir süre ve sadakat dolu bir hizmet. Birbirinize çok bağlı olmalısınız? Sanırım kendisini çok severdiniz?”

“Bana karşı hep çok iyiydi, efendim.”

“O halde soracağım sorulara cevap verirsiniz herhalde. Bu konuda Bay Cavendish’den onay aldığımı belirtmeliyim.”

(*) Eh iyi, eh iyi.

“Ah elbette, efendim.”

“Öyleyse size önce dün akşamüzeri olanları sormak istiyorum. Hanımefendi kocasıyla kavga etti, değil mi?”

“Evet, efendim. Ama bilemiyorum, acaba bu konuda konuşmam doğru mu...” Dorcas çelişkideydi.

Poirot, kadını ısrarlı bakışlarla süzdü.

“Sevgili Dorcas, o tartışmanın bütün ayrıntılarını bilmem çok önemli. Bundan söz etmekle hanımınızın sırlarını açıklamış olacağınızı düşünmeyin. Hanımınız öldürüldü. Onun intikamını alacaksak, her şeyi bilmemiz şart. Artık hiçbir şey, Bayan Inglethorp’u geri getirmez, ama eğer bu işin içinde bir iş varsa, onu öldürdülerse, hiç olmazsa katilini adalete teslim edebiliriz.”

Dorcas hemen, “Kesinlikle. Bunu bende çok isterim,” diye cevap verdi. “Adını vermek istemiyorum... ama bu evde -biri- var. Hiçbirimiz de ona tahammül edemiyoruz. Onun bu malikâneye adım attığı güne lanet olsun.”

Poirot, onun öfkesinin geçmesini bekledi. Sonra da mesleğinin gerektirdiği ciddiyetle sorularına devam etti.

“Şimdi gelelim o kavgaya. Bunu ilk ne zaman duydunuz?”

“Şey efendim, dün tam antreden geçiyordum ki...”

“Bu yaklaşık olarak ne zamandı?”

“Tam olarak bilemiyorum, efendim, ama henüz çay zamanı değildi. Belki saat dörttü, tabii daha geç de olabilir. Neyse efendim, biraz önce de dediğim gibi ben tam antreden geçiyordum ki bu odadan yüksek ve öfkeli sesler geldiğini duydum. Aslında dinlemek istemişim, ama şey, yaptım işte. Durdum. Kapı kapalıydı. Hanımefendi

çok sert bir sesle ve açıkça anlaşılacak şekilde konuşuyordu. Onun söylediklerini tam anlamıyla duydum. Bayan Inglethorp, ‘Bana yalan söyledin, beni aldattın,’ diyordu. Bay Inglethorp’un ne cevap verdiğini duymadım. Kısık sesle konuşuyordu. Hanımefendi onun cevabına, ‘Bu ne cüret?’ diye bağırarak karşılık verdi. ‘Buna nasıl cesaret edebildin? Seni evime aldım. Karnını doyurup giydirdim! Her şeyini bana borçlusun! Bana bunun karşılığını böyle ödüyorsun, öyle mi? Bu şekilde! Adıma, onuruma leke sürerek!’ Bay Inglethorp tekrar bir şeyler mırıldandı, ama yine onun ne dediğini duymadım. Bu arada Bayan Inglethorp hâlâ bağırmaya devam ediyordu. ‘Ne söylesen boş! Sen ne dersen de, hiçbir şey değişmeyecek! Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum! Kararımı da verdim! Gazetelere düşmekten, bir skandal çıkmasından korkacağımı, karıkoca ilişkisinin dile düşmesinin beni engelleyeceğini sanma!’ Sonra içeriden gelen seslerden onların dışarı çıkacaklarını düşündüm ve hızla oradan uzaklaştım.”

“Duyduğunuzun Bay Alfred Inglethorp’un sesi olduğundan emin misiniz?”

“Ah evet, efendim. Başka kim olabilir ki?”

“Neyse, peki sonra ne oldu?”

“Daha sonra yeniden antreye döndüm, etrafa tam bir sessizlik çökmüştü. Saat beşte Bayan Inglethorp zili çalarak buraya, yani çalışma odasına, yalnızca bir fincan çay getirmemi istedi, yiyecek bir şey istemiyordu. Çok bitkin görünüyordu, yüzü bembeyazdı, çok sinirliydi. Bana, ‘Dorcas,’ dedi. ‘Çok büyük bir şok yaşadım.’ Ben de, ‘Çok üzüldüm, hanımefendi,’ diye cevap verdim. ‘Sıcak bir çay için, kendinizi çok daha iyi hissedeceksiniz, madam,” dedim. O sırada

Bayan Inglethorp'un elinde bir şey vardı. Mektup muydu, yoksa yalnızca bir kâğıt parçası mı, bunu bilemiyorum. Üzerinde bir şeyler yazılıydı. Sanki kâğıtta okuduklarına inanamıyormuş gibi durmadan buna bakıp duruyordu. Bir ara benim orada olduğumu unutmuş gibi kendi kendine, 'Bu birkaç sözcük,' diye fısıldadı. 'Her şeyi değiştiriyor.' Sonra da bana dönerek, 'Dorcas, hiçbir erkeğe inana, çünkü buna değmezler,' dedi. Sonra hemen gidip hanımefendiye çay getirdim. 'Bana teşekkür edip, bunu içtikten sonra kendini çok daha iyi hissedeceğini söyledi. Sonra da, 'Ne yapacağımı bilemiyorum,' diye ekledi. 'Karıkoca arasında skandal çıkması korkunç bir şey, Dorcas. Eğer elimden gelseydi bu konuyu hemen örtbas ederdim.' O sırada içeri Bayan Cavendish girdi. Hanımefendi de onu görünce sustu."

"O yazılı kâğıt ya da mektup, her neyse hâlâ elinde miydi?"

"Evet, efendim."

"Peki, sizce bunu daha sonra ne yapmış olabilir?"

"Şey, bilemiyorum, efendim. Belki de mor evrak çantasına koyup, kilitlemiştir."

"Bayan Inglethorp önemli evraklarını hep o çantanın içine mi koyardı?"

"Evet, efendim. Çantayı her sabah buraya aşağıya indirir, gece odasına çıkarken de yanında götürürdü."

"Çantanın anahtarını ne zaman kaybetti?"

"Dün öğlen yemeği sıralarında, efendim. Bana anahtarı her yerde dikkatle aramamı söyledi. Hanımefendi bundan dolayı çok tedirgindi."

Ölüm Sessiz Geldi

“Çantanın ikinci bir anahtarı daha vardı, değil mi?”

“Evet, efendim.”

Dorcas büyük bir merakla Poirot’ya bakıyordu. Doğrusunu isterseniz, ben de öyle. Bu kayıp anahtar konusu da neydi? Poirot gülümsedi.

“Önemli değil, Dorcas, böyle şeyleri bilmek benim görevim.” Cebinden, yukarıda, evrak çantasının kilidinden aldığı anahtarı çıkararak hizmetçiye gösterdi. “Kaybolan anahtar bu mu?”

Dorcas’ın gözleri neredeyse yerlerinden fırlayacaktı. “Evet, efendim o! Siz anahtarı nerede buldunuz? Benim aramadığım yer kalmadı!”

“Ah, bu anahtarı siz dün, benim bugün bulduğum yerde görmediniz. Neyse, şimdi başka bir konuya geçelim. Bayan Inglethorp’un gardırobunda koyu yeşil bir elbise var mıydı?”

Bu beklenmedik soru Dorcas’ı şaşırtmıştı.

“Hayır, efendim.”

“Bundan emin misiniz?”

“Ah evet, efendim.”

“Peki, evde koyu yeşil elbisesi olan başka biri var mı?”

Dorcas bir süre düşündü.

“Bayan Cynthia’nın yeşil bir gece elbisesi var.”

“Açık mı? Koyu mu?”

“Açık yeşil, efendim. Şifondan sanırım.”

“Benim aradığım o değil. Başka yeşil elbisesi olan?”

“Hayır, benim bildiğim biri yok, efendim.”

Poirot’nun yüzünden hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını anlamak olanaksızdı. Sakin bir tavırla, “Peki,” dedi. “Şimdi bunu

bırakıp, başka bir konuya geçelim. Bayan Inglethorp dün gece uyku ilacı almış olabilir mi? Bunun için bir neden var mıydı?”

“Dün gece, hayır, almadığından eminim, efendim.”

“Bundan neden bu kadar eminsiniz?”

“Çünkü ilaç kutusu boştu efendim. Hanımefendi son hapı iki gün önce almış, ilacı tekrar hazırlatmamıştı.”

“Bundan emin misiniz?”

“Kesinlikle.”

“Böylece bu konu da açıklığa kavuşmuş oluyor. Bu arada, Bayan Inglethorp, sizden dün bir kâğıdı imzalamanızı istedi mi?”

“Bir kâğıt imzalamamı mı? Hayır, efendim.”

“Dün Bay Hastings ve Bay Lawrence öğleden sonra eve döndüklerinde Bayan Inglethorp evde mektup yazmakla meşgulmüş. Bana bu mektupların kime yazıldığına dair bir fikir verebileceğinizi umuyordum.”

“Korkarım bu konuda hiçbir fikrim yok, efendim. Çünkü ben dün akşam izinliydim ve dışarıdaydım. Belki de Annie zarfları görmüştür, gerçi o da çok dikkatsiz bir kızdır, ama. Dün gece kahve fincanlarını bile temizlememiş. Ben burada olmadığım zamanlarda hep böyle oluyor.”

Poirot elini kaldırdı.

“Burada olmadıklarına göre onları bir süre daha uzak tutmanı istiyorum. Onları denemek istiyordum.”

“Peki efendim.”

“Dün akşam buradan kaçta ayrıldınız?”

“Altıya doğru, efendim.”

Ölüm Sessiz Geldi

“Teşekkür ederim, Dorcas. Size soracaklarımın hepsi bu kadar.” Poirot ayağa kalkarak camlı kapılara doğru gitti. “Çiçek tarhlarına hayran oldum. Bu arada, burada kaç bahçıvan çalışıyor.”

“Yalnızca üç kişi, efendim. Savaştan önce, burası gerçek anlamda bir beyefendinin malikânesi olduğu dönemde, beş bahçıvanımız vardı. Burayı o zaman görmüş olmanızı isterdim, efendim. Çok muhteşem görünüyordu. Ama şimdi yalnızca ihtiyar Manning ve genç William, bir de yeni moda, golf pantolonlar filan giyen kadın bahçıvan var. Ah ne korkunç günler...”

“İyi günler yine gelecek, Dorcas. Hiç değilse biz öyle olacağını umalım. Şimdi, bana Annie’yi yollar mısınız?”

“Tamam, efendim. Teşekkürler, efendim.”

Dorcas odadan çıkar çıkmaz, merakla Poirot’ya sordum. “Bayan Inglethorp’un uyku ilacı aldığını nereden biliyordun? Ayrıca kayıp anahtarı ve ikinci bir anahtar olduğunu nasıl anladın?”

“Sorularını tek tek sor. Bayan Inglethorp’un uyku ilacı aldığını işte bundan anladım.” Cebinden eczacıların ilaç koymakta kullandıkları küçük bir şişe çıkardı.

“Bunu nerede buldun?”

“Bayan Inglethorp’un odasında, lavabonun çekmecesinde duruyordu. Bu da kendime sakladığım altıncı ipucuydu.”

“Acaba bu önemli mi?” dedim. “Kadının son ilacını iki gün önce aldığını düşünürsek...”

Kutuyu bana doğru uzattı.

“Herhalde önemli değildir, ama şu şişeye iyi bak, bir tuhafılık görüyor musun?”

Agatha Christie

Kutuyu dikkatle inceledim, ama açıkçası hiçbir tuhaflık göremedim. “Hayır, bir şey göremedim?”

“Etiketi oku.”

Kutunun etiketini dikkatle okudum. “Gerekirse yatmadan önce bir adet alınacak. Bayan Inglethorp. Hayır, bir tuhaflık görmüyorum?”

“Olmaz olur mu? Eczacının adının olmaması da dikkatini çekmedi mi?”

“Doğru! Çok haklısın!” Çok heyecanlanmıştım. “Gerçekten de bu çok tuhaf.”

“Bir ilaç şişesinin etiketine adını koymadan gönderen bir eczacı gördün mü?”

“Hayır, gördüğümü söyleyemem.”

Giderek heyecanlanıyordum, ama Poirot coşkumu şu sözleriyle bastırdı.

“Ama bunun nedeni basit. Onun için bu kadar telaşlanma!”

O sırada kapının gıcırdamasından hizmetçi Annie’nin içeri girdiğini anladığım için Poirot’ya bir şey sormadım.

Annie iriyarı bir kızdı. Hem heyecanlandığı, hem de bu trajediden büyük bir zevk aldığı açıkça görülüyordu.

Poirot hemen büyük bir ciddiyetle konuya girdi.

“Annie, seni çağırtmamın nedeni Bayan Inglethorp’un dün akşam yazdığı mektuplar hakkında bana bir şeyler anlatabileceğine inanmam. Kaç taneydi bunlar? Kimlere yazıldığını hatırlayabiliyor musun?”

Annie düşündü.

“Dört mektup vardı, efendim. Biri Bayan Howard’a, biri avukat Bay Wells’e yazılmıştı. Diğer ikisini pek hatırlamıyorum, efen-

Ölüm Sessiz Geldi

dim şey, yani biri Tadminster'deki markete, Ross'a yazılmıştı. Diğerini ise anımsayamıyorum.”

Poirot, “İyi düşün!” diye ısrar etti.

Annie hatırlamaya çalışır gibi kaşlarını çatı.

“Özür dilerim ama kafamdan tamamen silinmiş. Hatta dikkat etmiş olduğumu bile zannetmiyorum.”

“Önemli değil zaten,” diyen Poirot'da en ufak bir şaşkınlık belirtisi yoktu. “Şimdi sana başka bir şey sormak istiyorum. Bayan Inglethorp'un odasında içinde kakao bulunan bir cezve vardı. Her akşam içer miydi?”

“Evet, efendim. Her akşam odasına kakao cezvesini bırakırdık. O da gece istediği saatte kakaoyu ısıtıp içti.”

“İçinde tam olarak ne vardı, yalnızca kakao mu?”

“Evet, efendim, kakao, süt, bir çay kaşığı şeker ve iki kaşık romla hazırlardık.”

“Peki, bunu o odaya kim götürürdü?”

“Ben efendim.”

“Her zaman mı?”

“Evet, efendim.”

“Ne zaman.”

“Genellikle perdeleri kapamak üzere oraya çıktığım zaman.”

“Peki, bunu mutfaktan alıp doğruca Bayan Inglethorp'un odasına mı götürürdünüz?”

“Hayır, efendim, bakın gaz ocağının üzerinde genellikle pek fazla yer olmaz, bu yüzden de aşçı Cook, çorba için sebzeleri ocağın üzerine koymadan önce kakaoyu hazırlardı. Sonra da ben perdeleri kapatmak için yukarı çıktığım zaman alıp götürürdüm. Cezveyi iki

tarafa da açılan kapının önündeki masaya bırakırdım; daha sonra da hanımefendinin odasına koyardım.”

“İki tarafa da açılan kapı, evin sol kanadında, değil mi?”

“Evet, efendim.”

“Peki ya masa, o kapının bu tarafında değil mi, yoksa diğer tarafta mı, yani hizmetlilerin tarafında?”

“Bu tarafta efendim.”

“Peki, dün gece kakaoyu mutfaktan kaçta çıkardın?”

“Sanırım yediyi çeyrek geçe, efendim.”

“Peki, Bayan Inglethorp’un odasına ne zaman koydun?”

“Perdeleri örtmeye gittiğim zaman, efendim. Yani yaklaşık sekiz civarında. Zaten ben daha işimi bitirmeden hanımefendi de odasına yatmaya çıktı.”

“Öyleyse kakao yedi çeyrekle sekiz arasında sol kanattaki o masanın üzerinde duruyordu?”

“Evet, efendim.” Annie’nin yüzü giderek kızarıyordu, birden adeta feryat ederek, “Şey yani o kakaonun içinde -şey- tuz varsa, efendim!” diye bağırdı. “Bunu yapan ben değilim. Kabı tuzlukların bulunduğu yerin yakınına bile götürmedim.”

Poirot sordu. “Kakaoda tuz olduğu nereden aklına geldi?”

“Tepsiye tuz vardı da, efendim.”

“Ya? Demek tepside tuz gördün?”

“Evet, efendim. İri taneli mutfak tuzuna benziyordu. Açıkçası ya tepsiyi mutfaktan aldığım zaman bunun farkına varmamıştım. Sonra, kakaoyu hanımefendinin odasına götüreceğim zaman tuzu fark ettim ve yeniden yaptırmam gerektiğini düşündüm. Tepsiyi tekrar mutfağa indirip, açığıya yeniden kakao yapmasını söylemem

Ölüm Sessiz Geldi

gerekirdi ama acelem vardı, üstelik Dorcas da izne çıkmıştı. Belki kakaoda bir şey yoktur, tuz tepsiye dökülmüştür, hepsi o kadardır, diye düşündüm. Tepsiyi önlüğümle sildim ve kakaoyu hanımefendinin odasına götürdüm.”

Heyecanımı kontrol etmek için büyük çaba harcıyordum. Annie farkında bile olmadan bize çok önemli bir kanıt sunmuştu. Herhalde “iri taneli mutfak tuzunun” dünyanın en korkunç zehirlerinden striknin olduğunu bilseydi, ağzı bir karış açık kalırdı. Poirot’nun sükûnetine hayran olmuştum. Kendine bu denli hâkim olabilmesi şaşırtıcıydı. Merakla ne soracağını bekliyordum, ama bu konuda beni düş kırıklığına uğrattı.

“Bayan Inglethorp’un odasına girdiğinde Bayan Cynthia’nın odasına açılan kapı sürgülü müydü?”

“Ah, kesinlikle öyleydi efendim. Zaten o kapı hiç açılmaz.”

“Peki ya Bay Inglethorp’un odasına açılan kapı? O da sürgülü müydü?”

Annie tereddüt etti.

“Tam olarak söyleyemeyeceğim, efendim, kapalıydı, ama sürgülü müydü değil miydi, bundan pek emin değilim.”

“Peki, siz odadan ayrıldıktan sonra Bayan Inglethorp arkanızdan kapıyı sürgüledi mi?”

“Hayır, efendim, o sırada yapmadı, ama sanırım daha sonra sürgülemiştir. Geceleri genellikle kapısını sürgüler. Şey yani, koridora açılan kapıyı.”

“Dün odayı temizlerken yerdeki mum lekesini fark ettin mi?”

“Mum lekesini mi? Hayır, efendim. Bayan Inglethorp’un şamdanı yoktu, yalnızca bir okuma lambası vardı.”

“Peki ya yerde büyük bir mum lekesi olsaydı, bunu göreceğinden emin misin?”

“Evet efendim. Zaten öyle bir şey görmüş olsam, kızgın ütü ve kurutma kâğıdıyla hemen çıkarırdım.”

Poirot, Dorcas’a sorduğu soruyu tekrarladı.

“Hanımefendinin yeşil bir elbisesi var mıydı?”

“Hayır efendim.”

“Bir manto, pelerin ya da spor ceket, kaban gibi bir şey?”

“Yeşil yoktu, efendim.”

“Peki ya evde başka birinin?”

Annie cevap verdi.

“Hayır, efendim.”

“Bundan emin misin?”

“Kesinlikle eminim.”

“*Bien!*” Öğrenmek istediğim bu kadar. Çok teşekkür ederim.”

Annie gergin bir havada, sinirli bir şekilde gülerek, dışarı çıktı. Heyecanımdan yerimde duramıyordum. Hemen atıldım.

“Poirot,” diye bağırdım. “Tebrikler! Bu büyük bir keşif!”

“Büyük keşif olan ne?”

“Ne mi? Gerçeği hemen ortaya çıkardın! Zehrin kahveye değil, kakaoya karıştırılmış olması tabii! Tabii ki etkisi ancak ertesi sabah görüldü, çünkü Emily kakaoyu gece yarısı içmişti!”

Poirot ağır ağır, “Demek, kakaonun içinde... sözlerime dikkat et Hastings, strikninin kakaonun içinde olduğunu sanıyorsun,” dedi.

“Elbette. Tepsideki tuzu andıran şey, başka ne olabilirdi ki?”

Poirot sakince, “Tuz olabilirdi elbette,” dedi.

(*) İyi!

Ölüm Sessiz Geldi

Omzumu silktim. Eğer konuları böyle ele alıyorsa, bu onun açısından hiç de olumlu bir puan değildi. Daha önce de zavallı yaşlı Poirot'nun artık yaşlandığını düşünmüştüm. Sonra da, yine de yanında benim gibi çabuk kavrayan, ona destek olan-biri olduğu için çok şanslı diye düşündüm.

Arkadaşım gözlerinde muzip bir parıltıyla beni süzüyordu.

“Sözlerim pek hoşuna gitmedi sanırım, *mon ami*?”

Soğuk bir tavırla, “Sevgili Poirot,” dedim. “Sana ne yapacağını söylemek bana düşmez. Sen nasıl haklı olduğunu düşünüyorsan ben de kendimin haklı olduğunu düşünmeye hakkım var.”

“Takdire değer bir duyarlılık!” diyen Poirot birden ayağa kalktı. “Evet, bu odadaki işim bitti. Bu arada, köşedeki küçük çalışma masası kimin?”

“Bay Inglethorp’un.”

“Ya...” Poirot masanın ince çubuklardan oluşan, yarım daire şeklinde kayarak açılan kapağını yavaşça yokladı. “Kilitli. Kim bilir belki Bayan Inglethorp’un anahtarlarından biri bunu açar.” Anahtar destesini çıkararak; ustalıkla anahtarları tek tek denemeye başladı. Sonuçta biri gerçekten de kilide uydu ve başarının sevinciyle haykırdı. “*Voila!* Tamam! Oldu işte! Gerçi bunun anahtarı değil ama kolayca açtı.” Poirot kapağı yukarı kaldırıp, düzenli bir şekilde istiflenmiş kâğıtlara göz gezdirdi. Ama onları incelemediğini görmek beni şaşırttı. Poirot masayı kapatırken, “Alfred Inglethorp düzenli bir adam,” diye mırıldandı.

Poirot’ya göre birini övmek istiyorsan söyleyebileceğin en önemli şey onun “düzenli biri” olduğunu belirtmekti. Poirot’nun söylediği birbiriyle bağlantısız şeyler de bana onun hiç de eskisi gibi olmadığını düşündürdü.

“Çalışma masasında hiç pul yok, ama olmalıydı, değil mi *mon ami*? Olmalıydı. Evet, olabilir, değil mi? Evet...” Gözlerini odada gezdirdi. “Bu çalışma masasından şimdilik öğrenebileceğimiz başka bir şey yok. Yalnızca bu.”

Cebinden çıkardığı buruşuk bir zarfı bana doğru attı. Oldukça kuşkulu bir belgeydi bu. Zarf eski ve kirliydi. Üzerine arka arkaya hemen hemen aynı şeyler yazılmıştı. Aşağıda zarftaki yazının bir kopyası bulunmaktadır.

efsaulem

efsaulem

efsaulem

efsaulem

efsaulem

BÖLÜM 5

“Striknin Olamaz, Değil mi?”

Poirot’ya büyük bir merakla, “Bunu nerede buldun?” diye sordum.

“Kâğıt sepetinde. El yazısını tanıdın mı?”

“Tabii. Emily Inglethorp’un yazısı. Ne anlama geliyor bu, Poirot?”

Arkadaşım omzunu silkti. “Bir şey diyemem... Ama bir anlamı olmalı.”

Birden aklıma çılgınca bir fikir geldi. Bayan Inglethorp’un akıl sağlığının yerinde olmaması mümkün müydü? Şeytanca bir eylemde bulunmayı düşünmüş olabilir miydi? Ve eğer öyleyse, intihar etmiş olması mümkün müydü?

Tam bu varsayımlarımı Poirot’ya söyleyeceğim sırada, onun sözleri kafamı dağıttı.

Gülümsedi. “Haydi gel. Kahve fincanlarını inceleyelim.”

“Sevgili Poirot! Buna ne gerek var? Kakao hakkında öğrendiklerimizden sonra bunun ne anlamı olabilir ki?”

Belçikalı dedektif birden haykırdı.

“Oh, la, la! Ah şu kâfir kakao!” Belirgin bir neşeyle güldü, kollarını umudunu kesmiş de Tanrı’ya yalvarırmış gibi yukarı kaldırdı ve bu istemesem de mümkün olan en kötü şeyleri düşünmeme yol açtı.

“Her şeye rağmen,” dedim artan bir tepkisizlikle. “Bayan Ingleshop kahvesini onunla yukarıda içtiğine göre, sizin hâlâ ne bulmayı beklediğinizi anlayamıyorum, tabii kahve tepsisinin üstünde bir paket striknin bulmamızı beklemiyorsanız.”

Poirot, benim öfkelendiğimi fark ederek koluma girdi.

“Dostum, haydi hemen kızma öyle. Ne *vous fâchez pas!*”^(*) Bırak da ben kahve fincanlarıyla ilgileneyim. Sen de kakao ile. Tamam işte. Sorun var mı?”

O kadar neşeliydi ki, ben de kendimi tutamayarak güldüm. Birlikte salona geçtik. Kahve fincanları ve tepsi orada, oradan ayrıldığımız zaman bıraktığımız şekilde, el sürülmemiş duruyordu.

Poirot, benden bir gece önce olanları yeniden ayrıntılarıyla anlatmamı istedi, büyük bir dikkatle dinledi ve bazı fincanların yerlerini bana yeniden doğrulattı.

“Hım... Demek Bayan Cavendish tepsinin yanında durup, fincanlara kahve doldurdu. Evet. Sonra da pencerenin yanına geldi. O sırada sen Matmazel Cynthia’yla oturuyordun. Evet. İşte o üç fincan burada. Şöminenin üstündeki yarısı dolu fincan ise Bay Lawrence Cavendish’in olmalı. Peki ya tepsinin üzerindeki?”

“John Cavendish’in fincanı... Onun fincanını tepsiye bıraktığını gördüm.”

“İyi. Bir, iki, üç, dört, beş... Peki ama Bay Alfred Ingleshop’un fincanı nerede?”

(*) Sinirlenmeyin!

Ölüm Sessiz Geldi

“O kahve içmiyor.”

“Bu aklıma gelmişti. Peki, ama bir dakika, dostum.”

Poirot büyük bir dikkatle her fincandaki kahve artıklarından bir iki damla aldı, bunları ayrı ayrı test tüplerine doldurup etiketledi. Bunu yaparken ayrıca her birinin de tadına baktı. Yüz ifadesi tuhaf bir şekilde değişmişti. Hem şaşırmış, hem de rahatlamış gibi bir hali vardı.

Sonuçta, “*Bien!*” diye mırıldandı. “Bu çok açık! Bir fikrim vardı, demek ki, her şeye rağmen yanılmışım. Ama bu çok tuhaf. Neyse, önemli değil!”

Her zamanki gibi omzunu silkerek, kafasını meşgul eden her ne ise onu kafasından silip attı. Ona baştan beri kahveye ilişkin saplantısının boşuna olduğunu söyleyebilirdim, ama hibir şey söylemedim. Ne de olsa o, yaşlı bir adamdı, üstelik zamanında çok da iyiydi.

O sırada John Cavendish antreden salona girdi.

“Kahvaltı hazır. Siz de bize katılırsınız, değil mi, Mösyö Poirot?”

“Teşekkür ederim.” Poirot bu öneriyi kabul etti. Bense dikkatle John’a bakıyordum. Bir önceki gece yaşananlar onu altüst etmişti, ama ruhsal dengesi kısa sürede tekrar normal haline dönmüştü. Tabii o, kardeşinin aksine hayal gücü son derece kısıtlı bir insandı. Lavrence’in ise çok fazla.

Sabahın erken saatlerinden beri sürekli çalışıyordu; telgraf çekmek, gazetelere verilecek ilanları hazırlamak gibi zor ve üzücü olan ölümle ilgili işleri halletmeye çalışıyordu. Telgraflardan birini de Evelyn Howard’a çekmişti.

John, “Mösyö Poirot, size soruşturmanın nasıl gittiğini sorabilir miyim?” diye sordu. “Araştırmalarınız annemin ölümünün normal bir ölüm sayılabileceğini mi gösteriyor yoksa kendimizi en kötüsüne hazırlamamız mı gerekiyor.”

Agatha Christie

Poirot ciddi bir tavırla, “Size yersiz umutlara kapılmamanızı öneririm. Bu arada bana, ailenizin diğer üyelerinin bu olay hakkındaki görüşlerini anlatabilir misiniz?”

“Kardeşim Lawrence boş yere insanları sıkıntıya soktuğunuzu düşünüyor; ona göre basit bir kalp kriziymiş.”

Belçikalı yavaşça mırıldandı. “Öyle mi? İşte bu çok ilginç... Çok ilginç... Peki ya Bayan Cavendish?”

John’un yüzünde bir an garip bir ifade belirip kayboldu.

“Karımın bu konuda ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikir bile yok.”

Bu cevap anlık bir sessizliği tetikledi. Bir süre sonra bu sıkıntılı sessizliği bozan, bunda zorlansa da John oldu.

“Size Alfred Inglethorp’un eve döndüğünü söylemiştim değil mi?” dedi.

Poirot başını eğdi.

“Evet, evet...”

“Bu hepimiz için sıkıcı ve zor bir durum. Tabii ona eskisi gibi davranmaya çalışıyoruz, ama her şey bir tarafa, katil olması muhtemel biriyle aynı sofraya oturma düşüncesi insanı geriyor.”

Poirot anladığını belirten bir şekilde başını salladı.

“Evet. Kesinlikle anlıyorum. Sizin açınızdan çok sıkıntılı bir durum, Bay Cavendish. Size bir şey sormak istiyordum. Bay Inglethorp dün gece geri dönmemesinin nedeni olarak anahtarı almayı unuttuğunu ileri sürmüştü, değil mi?”

“Evet.”

“Sanırım anahtarın unutulmuş olduğundan -daha sonra dönüp almadığından- kesinlikle eminsiniz?”

Ölüm Sessiz Geldi

“Hiçbir fikrim yok. Bakmak hiç aklıma gelmedi. Evin anahtarını her zaman antredeki çekmecedeki durur. Gidip bakayım, acaba orada mı?”

“Hayır, hayır Bay Cavendish, artık bunun için çok geç. Onu bulacağınızdan eminim. Eğer Bay Inglethorp almış olsa bile onu yerine bırakmak için yeterince zamanı olmuştur.”

“Yani sizin düşünceniz...”

“Bu konuda hiçbir şey düşünmüyorum. Eğer biri bu sabah o dönmeden oraya bakmış ve orada olduğunu görmüş olsa, bu kesinlikle Bay Inglethorp’un lehinde bir durum olurdu. Hepsi bu.”

John’un aklının karıştığı anlaşılıyordu.

“Hiç endişelenmeyin,” dedi Poirot yumuşak bir tavırla. “Bundan dolayı sıkılmanıza hiç gerek yok, emin olun! Evet, sanırım artık nazik davetinizi kabul edip, kahvaltıya geçebiliriz.”

Herkes yemek salonunda toplanmıştı. Biz de oraya gittik. Bu koşullar altında hiç kimseden neşeli olması beklenemezdi. Bir şokun ardından tepki vermek genellikle zordur, sanırım hepimiz de aynı sorunu yaşıyorduk. Aldığımız terbiye davranışlarımızın doğal ve her zamanki gibi olağan olmasını gerektiriyordu, ama bu kişilerin kendilerini kontrol etmede gerçekten de büyük bir zorluk çektikleri konusunda kuşkularım vardı. Kimsenin gözü kızarmamıştı, kimse de içe atılmış büyük bir kederin işareti görülüyordu. Dorcas dışında hiç kimsenin Emily’nin ölümüne çok fazla üzülmeyi düşünmekte haklı olduğumu hissediyordum.

Hiç kuşkusuz Alfred Inglethorp çok sevdiği karısını kaybetmiş bir kocayı oynuyordu, ama ona bakınca bu ikiyüzlülüğün beni tiksindirdiğini hissettim. Merak ediyordum, acaba ondan kuşkulandığımı

biliyor muydu? Bildiği kesindi, bu durumu hissetmemiş olması imkânsızdı, fakat o da bizim gibi duygularını belli etmiyordu. Acaba içten içe korkuyor muydu yoksa bu cinayetin cezasız kalacağından emin miydi? Hiç kuşkusuz havadaki tedirginlikten tek zanlının kendisi olduğunu hissediyordu. Peki ama...

Peki, ama acaba gerçekten de oradaki herkes ondan şüpheleniyor muydu? Örneğin Mary Cavendish? Sofranın başında oturan nazik, kendi halinde, gizemli kadına baktım. Kol ağızlarındaki beyaz dantelleri, ince bileğine dökülen açık gri elbisesi içinde çok güzeldi. İstediginde yüz ifadesindeki bu anlaşılmazlık sfenks benzeri bir hal alıyordu. Sessizdi, dudaklarını çok ender açıyordu, ama yine de tuhaf bir biçimde güçlü kişiliğiyle hepimizi etkileyebildiğini hissediyordum.

Peki ya küçük Cynthia? O birinden kuşkulaniyor muydu? Genç kızın hasta ve yorgun göründüğünü düşündüm. Davranışlarındaki durgunluk ve halsizlik göze çarpıyordu. Cynthia başını çevirince göz göze geldik. Hasta olup olmadığını sorduğumda açık ve samimi bir cevap verdi.

“Evet... Başım çok ağrıyor.”

“Bir kahve daha için, matmazel,” dedi Poirot şefkatle. “Size iyi gelir. *Mal de tête*” durumlarında iyi gelir.” Ayağa fırlayıp, kızın fincanını aldı.

Poirot’nun şeker maşasını aldığını gören Cynthia, “Şekersiz lütfen,” dedi.

“Şekersiz mi? Savaştan dolayı mı?”

“Hayır. Şekerli kahveyi oldubitti hiç sevmem.”

(*) Baş ağrısı.

Ölüm Sessiz Geldi

Poirot'nun yeniden doldurduğu kahveyi kıza götürürken, kendi kendine “*Sacre...*”(*) diye mırıldandığını duydum.

Bunu benden başkası duymamıştı. Başımı kaldırarak merakla bu ufak tefek adama baktım. Poirot'nun yüzünde gizlemeye çalıştığı bir heyecan vardı. Yeşil gözleri kedi gibi parlıyordu. Poirot'nun onu çok etkileyen bir şey duyduğu ya da gördüğü anlaşılıyordu. Ama neydi bu? Aslında kalın kafalı biri sayılmam, ama o sırada etrafta dik-kati çekecek, olağanın dışında bir şey göremediğimi itiraf etmeliyim.

Bir süre sonra kapı açıldı ve Dorcas belirdi.

John'a, “Bay Wells, sizinle görüşmek istiyor, efendim,” dedi.

Bu ismi hemen anımsadım. Bu Bayan Inglethorp'un bir gece önce mektup yazdığı avukatın adıydı.

John hemen ayağa kalktı.

“Onu çalışma odama al.”

Ve sonra bize dönerek açıklamada bulundu. “Kendisi annemin avukatı.” Kısık bir sesle sözlerine devam etti. “Aynı zamanda şüpheli ölüm olaylarında da sorgu yargıcı olarak bulunur, anlıyorsunuz değil mi? Siz de benimle birlikte gelmek ister misiniz?”

Poirot ve ben ayağa kalkıp, John'un peşinden odadan çıkarak onu izledik. Çalışma odasına doğru ilerlerken fırsattan yararlanıp Poirot'ya, “Demek resmi soruşturma yapılacak?” diye fısıldadım.

Poirot dalgın bir şekilde başını salladı. Düşünceli olduğu anlaşılıyordu ve bu meraklanmasına neden oldu.

“Ne oldu? Sözlerimi dinlemiyorsun bile.”

“Haklısın, dostum. Çok endişeliyim.”

“Neden?”

“Çünkü Matmazel Cynthia kahvesine şeker koymuyor.”

(*) Tanırım.

Agatha Christie

“Ne? Ciddi olamazsın?”

“Yoo, hayır, çok ciddiylim. Ah, bu işte anlayamadığım bir şey var. Önsezim beni yanıltmamış.”

“Hangi önsezin?”

“Beni kahve fincanlarını incelemeye yönelten önsezim. *Chut!*”
“Şimdilik daha fazlasını anlatmam gereksiz.”

John’un arkasından çalışma odasına girdik. Kapıyı arkamızdan sıkıca kapattı. Bay Wells orta yaşlı, zeki bakışlı, hoş, tipik avukat görünümüne sahipti. John, tanıştırdıktan sonra, bizim de bu görüşme-
de neden bulunduğumuzu anlattı.

Sonra da, “Bu söylediklerim aramızda kalmalı, Wells,” diye ekledi. “Bu kesinlikle özel. Ama biz yine de bir şekilde resmi soruşturmaya gerek kalmayacağına inanıyoruz.”

Wells, onu sakinleştirmek istercesine, “Evet, evet, öyle,” dedi. “Aslında sizi resmi soruşturmanın neden olacağı üzüntü ve baskının her türlü merakından kurtarmak isterdim. Ama doktor defin ruhsatı vermediği için korkarım bu imkânsız.”

“Evet. Öyle sanıyorum.”

“Bauerstein akıllı başında, zeki bir adam. Sanırım zehir onun uzmanlık alanı.”

John soğuk bir tavırla, “Evet, öyle!” dedi. Sonra da tereddütle ekledi. “Biz de tanıklık edecek miyiz? Yani, biz, hepimiz?”

“Evet. Siz elbette, ayrıca... şey... bay... şey... Inglethorp.”

Kısa bir sessizliğin ardından avukat sözlerine devam etti.

“Yalnızca formalite gereği. Bulunacak deliller de bunu destekleyecektir.”

Ölüm Sessiz Geldi

“Anlıyorum...”

John’un yüzünde sanki rahatlamış gibi bir ifade belirip kayboldu. Bu beni şaşırtmıştı, çünkü bunun için bir neden göremiyordum.

Bay Wells, “Eğer sizce de bir sakıncası yoksa resmi soruşturmanın cuma günü yapılmasının uygun olduğunu düşünüyorum,” dedi. “O güne kadar doktor raporunu almak için de yeterince zamanımız olur. Sanırım otopsi bu akşam yapılacak, değil mi?”

“Evet.”

“O zaman o gün sizin için de uygun.”

“Kesinlikle.”

“Sevgili Cavendish, sanırım size bu trajik olayın beni ne denli üzmüş olduğunu anlatmama gerek yok.”

Poirot odaya girdiğimizden beri hiç konuşmamıştı. O anda söze karıştı.

“Bize bu gizemin çözülmesi için yardım etmez misiniz, mösyö?”

“Ben mi?”

“Evet. Bayan Inglethorp’un dün gece size bir mektup yazdığını öğrendik. O mektubu bu sabah almış olmalısınız.”

“Aldım, ama içinde sizin işinize yarayacak bir bilgi yok. Bu mektup değil, sadece Bayan Inglethorp’un bu sabah kendisini görmemi istediğini, çok önemli bir konuda fikrimi alacağını belirten bir nottu.”

“Bu önemli konunun ne olduğuna değinmemiş mi?”

“Maalesef hayır.”

John, “Çok yazık,” dedi.

Uzun bir sessizlik oldu. Poirot yine derin düşüncelere dalmıştı. Birkaç dakika sonra birden avukata döndü.

“Bay Wells, size bir şey sormak istiyorum... tabii mesleğiniz gereği bunu açıklayamayacağınızı söylerseniz sizi anlayışla karşılarım. Bayan Inglethorp’un ölümü halinde serveti kime kalacaktı?”

Avukat bir an tereddüt etti. Sonra, “Bu konu nasıl olsa yakında herkese açıklanacak,” dedi. “Tabii eğer Bay Cavendish’in bir itirazı yoksa...”

John atıldı. “Yok, yok.”

“O halde sorunuzu cevaplamamam için hiçbir neden yok. Bayan Inglethorp geçen ağustosta yaptığı son vasiyetnamesine göre, hizmetlilere filan verilecek belirli bir miktardan sonra kalan servetin tamamı üvey oğlu John Cavendish’in olacaktı.”

“Peki, bu -bu sorumu bağışlayın Bay Cavendish- diğer üvey oğlu Bay Lawrence Cavendish açısından büyük bir haksızlık değil mi?”

“Hayır, sanmıyorum. Bakın, babalarının vasiyetnamesine göre, üvey annelerinin ölümü durumunda gayrimenkuller John’a kalacaktı. Lawrence’a ise hatırı sayılır bir miktar para verilecekti. Bayan Inglethorp ise kendi parasını John’a bıraktı, çünkü Styles’ın bakımı ve idaresi için çok fazla paraya ihtiyacı olacağını biliyordu. Bu açıdan bakılınca bence bu çok adil ve doğru bir karar.”

Poirot düşünceli bir şekilde başını salladı. “Anlıyorum, ama yanlışlıyorsam İngiliz kanunlarına göre, Bayan Inglethorp yeniden evlenince bu vasiyetname hükümsüz oldu. Öyle değil mi?”

Bay Wells başıyla onayladı. “Ben de aynı şeyi söyleyecektim, Mösyö Poirot, o vasiyetname artık geçerli değil.”

“Hein!”^(*) diyen Poirot yeniden bir süre düşündü ve sonra sordu. “Peki, Bayan Inglethorp bu yasayı biliyor muydu?”

(*) Nasıl!

Ölüm Sessiz Geldi

“Bilmiyorum. Belki...”

Birdenbire John hiç beklenmedik bir şey söyledi.

“Biliyordu, daha dün bir insan evlendiği zaman vasiyetnamesinin hükümsüz sayıldığından söz ediyorduk.”

“Ah! Bir soru daha, Bay Wells. Yanılmıyorsam biraz önce ‘son vasiyetnamesi’ demiştiniz. Yani Bayan Inglethorp’un daha önce de başka vasiyetnameleri olmuş muydu?”

Avukat, “Bayan Inglethorp ortalama olarak her yıl en az bir vasiyetname yapardı,” diye cevapladı. “Vasiyetnamede bulunan kişiler konusunda zaman zaman fikrini değiştirir, servetini bazen ailesinden birine, bazen de bir başkasına bırakırdı.”

Poirot, “Diyelim ki,” dedi. “Bayan Inglethorp, sizin haberiniz olmadan yeni bir vasiyetname yaptı ve servetini kelimenin tam anlamıyla aile dışından birine bıraktı -örneğin Bayan Howard’a- bu sizi şaşırtır mıydı?”

“Hiç şaşırtmazdı.”

“Ah!” Poirot soru sormaktan yorulmuşu benziyordu.

Avukatla John, Emily’nin belgelerini inceleme konusunu tartışırken ben yavaşça Poirot’ya sokuldum. Merakla fısıldayarak, “Yoksa Bayan Inglethorp’un tüm servetini, Evelyn Howard’a bıraktığını mı düşünüyorsun?” diye sordum. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Poirot gülümsedi.

“Hayır.”

“Öyleyse neden bunu sordun?”

“Şiişt!”

John Cavendish, Poirot’ya döndü.

Agatha Christie

“Siz de bizimle gelir miydiniz, Mösyö Poirot? Annemin belgelerini gözden geçireceğiz. Alfred Inglethorp, kendi isteğiyle bu işi tamamen Bay Wells’le bana bıraktı.”

Avukat mırıldandı. “Bu da durumu çok daha kolay hale getiriyor. Tabii, aslında teknik anlamda onun...” Cümlesini tamamlamadı.

John, “Önce annemin çalışma odasındaki masasına bakalım,” dedi. “Sonra da yatak odasına geçeriz. Annem en önemli belgelerini mor evrak çantasında sakladı. O çantanın içindekileri dikkatle incelememiz gerekiyor.”

Avukat başını sallayarak, “Evet,” dedi. “Belki de benim elimdekinden sonra yapılmış bir başka vasiyetname daha vardır.”

“Sonra yapılmış bir vasiyetname var.” Bunu söyleyen Poirot’ydu.

“Ne?” John ve avukat şaşkınlık içinde onu süzüyorlardı.

“Ya da?” diye ekledi dostum soğukkanlılıkla. “Var...dı, diyebiliriz.”

“Vardı derken ne kastediyorsunuz? Bu vasiyetname şimdi nerede?”

“Yakıldı.”

“Yakıldı mı?”

“Evet. Şuna bakın.” Poirot, Bayan Inglethorp’un odasında şöminede bulduğumuz kâğıt parçasını avukata uzattı ve ona kısaca bu kâğıt parçasını nerede ve nasıl bulduğumuzu açıkladı.

“Ama belki de bu eski bir vasiyetnamedir.”

“Sanmıyorum. Hatta bunun dün öğleden sonra yapılmış olduğundan da emin olduğumu söyleyebilirim.”

Avukatla John aynı anda, “Ne?” diye bağıldılar. “Olanaksız!” Poirot, John’a döndü.

Ölüm Sessiz Geldi

“Eğer bahçıvanınızı çağırtmama izin verirseniz, bu sözlerimin doğruluğunu size kanıtlayabilirim.”

“Tabii, tabii! Ama, bunun nedeninin ne olduğunu...”

Poirot elini itiraz ederek kaldırdı.

“Dediğimi yapın. Daha sonra bana istediğiniz kadar soru yöneltebilirsiniz.”

“Tamam öyleyse.” John çanı çaldı.

Buna hemen cevap veren Dorcas oldu.

“Dorcas, hemen Manning’e yukarı yanıma gelmesini, onunla konuşmak istediğimi söyler misin?”

“Peki efendim.”

Dorcas geri döndü.

Hiç konuşmadan, tam bir sessizlik içinde bekledik. Aramızda yalnızca Poirot ne yaptığının farkındaydı, kitaplığın unutulmuş bir köşesinin tozlarını siliyordu. Kabaralı botların dışarıdaki çakıl taşlarının üzerinde çıkardığı takırdı Manning’in yaklaştığını belirtiyordu. John soran gözlerle Poirot’ya baktı. Poirot başını salladı.

“İçeri gir, Manning,” dedi John. “Seninle konuşmak istiyorum.”

Manning yavaş ve tereddütlü adımlarla balkon kapısından içeri girdi ve kapının hemen yanında durdu. Kasketi elindeydi, parmaklarının arasında döndürüp duruyordu. Kamburu çıkmış, beli eğilmişti, ama herhalde görüldüğü kadar yaşlı değildi. Ağır ağır, duraklayarak konuşmasına karşın gözleri zekâ doluydu.

“Manning,” dedi John. “Bu beyefendi sana birkaç soru soracak. Bunları cevaplamayı istiyorum.”

“Peki, efendim,” diye mırıldandı Manning.

Poirot öne doğru çevik bir adım attı. Manning, onu gözleriyle hafiften aşağılayarak süzdü.

“Dün, öğleden sonra evin güney tarafında begonya dikiyordunuz değil mi, Manning?”

“Evet, efendim. William’la birlikte.”

“Ve Bayan Inglethorp, camlı kapıya gelerek sizi çağırdı, değil mi?”

“Evet, efendim.”

“Ondan sonra neler olduğunu anlat.”

“Fazla bir şey olmadı, efendim. William’a hemen bisiklete binip, köye gitmesini ve o hazır vasiyetname formlarından almasını söyledi ya da öyle bir şey, adını tam bilmiyorum. Hani şu basılı olanlardan, hatta William’ın yanlış bir şey almaması için hanımefendi ne istediğini de yazdı.”

“Sonra?”

“William denileni yaptı, efendim.”

“Peki, sonra ne oldu?”

“Biz William’la begonyaları dikmeye devam ettik, efendim.”

“Bayan Inglethorp, sizi tekrar çağırmadı mı?”

“Çağırdı efendim. Hem beni, hem de William’ı.”

“Sonra?”

“Bize içeri girmemizi söyledi ve bizden uzun bir kâğıda, kendi imzasının altına adlarımızı yazıp, imzalamamızı istedi.”

Poirot hemen sordu.

“Kâğıtta ne yazdığını görmediniz, mi?”

“Hayır, efendim. Kâğıdın üst kısmında kurutma kâğıdı vardı.”

“Ve siz dediği yere imzalarınızı attınız, öyle mi?”

Ölüm Sessiz Geldi

“Evet, efendim, önce ben, sonra da William.”

“Ya? Peki, sonra ne yaptı?”

“Hanımefendi kâğıdı uzun bir zarfa yerleştirdi. Sonra zarfı masanın üstünde duran mor bir çantanın içine soktu.”

“Bayan Inglethorp sizi ilk çağırdığı zaman saat kaçtı?”

“Sanırım dört civarıydı, efendim.”

“Daha erken olamaz mı? Mesela üç buçuk?”

“Hayır, efendim. Bu mümkün değil. Hatta belki dördü de biraz geçiyordu, ama kesinlikle önce değil.”

Poirot nazikçe, “Teşekkür ederim, Manning,” dedi. “Hepsi bu kadar.”

Bahçıvan, efendisine baktı ve onun başıyla onaylamasının ardından hafifçe mırıldanarak parmağını alına götürdü ve geri geri balkon kapısından dışarı çıktı.

O dışarı çıktıktan sonra birbirimize baktık.

Sonra John, “Allah Allah,” diye mırıldandı. “Ne tuhaf bir rastlantı bu.”

“Nasıl, rastlantı mı?”

Bay Wells, hafifçe öksürüp boğazını temizledikten sonra alaycı bir tavırla, “Bunun rastlantı olduğundan emin misiniz, Bay Cavendish?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Bana, annenizin dün öğleden sonra biriyle şiddetli bir şekilde tartıştığını söylemiştiniz...”

John sapsarı kesildi. Tekrar konuşmaya başladığında sesi titriyordu. “Ne demek şimdi bu?”

“Anneniz o kavgadan hemen sonra, aniden ve hızlı bir şekilde yeni bir vasiyetname hazırladı. Bu vasiyetnamenin şartlarını hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz. Bunları hiç kimseye açıklamadı. Herhalde bu sabah benimle bu konuyu konuşacaktı. Fakat buna fırsatı olmadı. Vasiyetname yanıp, yok oldu. Artık anneniz bu sırrı kendisiyle birlikte mezara götürecektir. Korkarım bu bir rastlantı değil, Bay Cavendish. Mösyö Poirot, sanırım siz de benim gibi bu durumu anlamlı buluyorsunuz?”

John, onun sözünü kesti. “Anlamlı olsun, olmasın, bu noktayı aydınlatmış için Mösyö Poirot’ya teşekkür borçluyuz. Eğer o olmasaydı, bu vasiyetname işini hiçbir zaman öğrenemeyecektik. Mösyö Poirot, acaba nasıl olup da bundan kuşkulandığınızı size sorabilir miyim?”

Poirot gülümsedi. “Bir zarf üzerine karalanmış birkaç sözcük ve yeni dikilmiş begonyalar böyle bir şey olabileceğini düşündürdü bana.”

Sanırım John, onu daha başka sorularla da sıkıştırmak niyetindeydi, ama o sırada dışarıdan, bir arabanın güçlü motor sesi duyuldu ve araba geçerken hep birlikte pencereye döndük.

John, “Evie!” diye bağırdı. “Özür dilerim. Bay Wells!” Telaşla dışarı antreye fırladı.

Poirot merakla bana baktı. “Evelyn Howard,” dedim.

“Ah! Onun gelmesine sevindim. İşte hem kafası, hem de kalbi olan bir kadın, Hastings. Ama ne yazık ki, yüce Tanrı ondan güzelliği esirgemiş.”

Ben de John’u takip ederek, Bayan Howard’ın kendini başını etrafına dolanan örtülerden kurtarmaya çalıştığı antreye çıktım. Göz-

Ölüm Sessiz Geldi

lerimiz karşılaştığı anda birden müthiş bir suçluluk duygusuyla sarsıldım. Kadın, bana açıkça uyarıda bulunmuş, ama ne çare ki, ben onun sözlerine aldırmamıştım. Bunu kafamdan ne kadar çabuk ve ne denli küçümseyerek silmiştim. Şimdi ise haklı olduğu o kadar trajik bir biçimde ortaya çıkmıştı ki, ona karşı utanç hissediyordum. Alfred Inglethorp'u yalnızca o çok iyi tanıyordu. Acaba Styles'ta kalsa, bu trajedi yaşanır mıydı ya da adam onun zeki, uyanık bakışlarından korkar mıydı?

Evelyn Howard, elimi her zamanki gibi sımsıkı kavrayıp sıktığında rahatladım. Bakışlarımız karşılaştığında gözlerinde yalnızca keder vardı, sitem değil. Gözkapaklarının kızarıp şişmiş olması ağladığını gösteriyordu. Ama yine de konuşma şekli eskiden olduğu gibi oldukça sertti.

"Telgrafı alır almaz yola çıktım. Gece nöbetini yeni devretmiştim. Araba kiraladım. Buraya çabucak gelmenin tek yolu buydu."

John, "Bu sabah kahvaltı etme fırsatın oldu mu, Evie?" diye sordu.

"Hayır."

"Anlamıştım zaten. Haydi gel. Kahvaltı sofrası henüz kaldırılmadı. Senin için yeni çay demlesinler." Bana döndü. "Onunla sen ilgilenir misin, Hastings. Wells, beni bekliyor... Ah, işte bu da Mösyö Poirot. Biliyor musun, o da bize yardımcı oluyor, Evie."

Bayan Howard, Poirot'nun elini sıktı, ama bir yandan da onun omzunun üzerinden kuşkuyla John'a bakıyordu.

"Bize yardımcı oluyor, derken ne demek istiyorsun?"

"Olayı inceliyor."

"İnceleyecek ne var ki? Hâlâ onu tutuklayıp götürmediler mi?"

“Kimi tutuklayacaklardı ki?”

“Kimi mi? Kimi mi? Alfred Inglethorp’u tabii.”

“Sevgili Evie, lütfen dikkatli ol. Lawrence, annemin kalp krizinden öldüğünü düşünüyor.”

Evelyn Howard, “Lawrence budalanın biri!” diye homurdandı. “Zavallı Emily’yi tabii ki Alfred Inglethorp öldürdü! Size, onun bunu yapacağını söylemiştim! Hepinize!”

“Sevgili Evie, o kadar bağırma! Ne düşünürsek düşünelim, neden kuşkulanırsak kuşkulanalım, şu an için en doğrusu mümkün olduğu kadar az konuşmak. Resmi soruşturma ancak cuma günü yapılacak!”

Evelyn Howard öfkeyle dudak büktü. “Saçmalık bu!” Homurtusu gerçekten inanılmazdı. “Hepiniz aklınızı kaçırmışsınız. O köpek o zamana dek ülkeyi terk etmiş olur. Zaten biraz akli varsa burada uslu uslu oturup, asılmayı beklemez!”

John Cavendish çaresizlik içinde kadına baktı.

Evie, onu suçlarcasına, “Ne olduğunu biliyorum,” diye bağırdı. “Doktorları dinledin sen! Asla yapmamalısın bunu. Onlar ne bilir ki? Aslında hiç... ya da tehlikeli olmalarını sağlayacak kadar bir şeyler! Ben bunu bilirim, çünkü babam doktordu. O küçük Wilkins şimdiye kadar gördüğüm budalaların en büyüğü! Kalp krizi! İşte bu tam ona göre bir laf! Ama akli başında bir insan zavallı Emily’yi kocasının zehirlendiğini hemen anlardı. Ben daima adamın, onu yatağında öldüreceğini söyledim durdum, zavallı. Zavallı Emily! İşte sonuça yaptı bunu. Ama şimdi senin tek yaptığın, ‘kalp krizi’, ‘resmi soruşturma cumaya’ gibi saçma sapan sözler mırıldanmak! Kendinden utanmalısın John Cavendish, utan!”

Ölüm Sessiz Geldi

John dayanamayarak hafifçe güldü. “Ne yapmamı bekliyordun ki, Evie? Boş versene, adamı ensesinden tuttuğum gibi sürükleye sürükleye karakola götüremem ya?”

“Ama yine de bir şeyler yapabilirsin! Onun bu cinayeti nasıl işlediğini ortaya çıkarabilirsin. O sinsi herifin biridir. Belki de fare zehri çaldı. Aşçıya sor bakalım fare zehri var mıymış? Ve eksilmiş mi?”

O zaman Evelyn Howard’la Alfred Inglethorp’u aynı çatı altında ve barış içerisinde olmalarının hiç de kolay bir iş olmadığını anladım. Bu tam Herkül’e göre bir görevdi. John’a acıyordum, onun yerinde olmak istemezdim. Yüzündeki ifadeden onun da aynı şeyi düşündüğü, içinde bulunduğu zor durumun farkında olduğu anlaşılıyordu. John o an için huzuru geri çekilmekte buldu ve Bay Wells’in kendisini beklediğini söyleyerek aceleyle yanımızdan uzaklaştı.

Dorcas yeni çay getirdi. Onun odadan çıkmasının ardından Poirot pencerenin yanından ayrılp, Bayan Howard’ın karşısına oturdu.

Ciddi bir tavırla, “Matmazel,” dedi. “Size bir şey sormak istiyorum.”

Onu ters bir ifadeyle süzen Evie, “İstediğinizi sorun,” dedi.

“Sizin bana yardımcı olacağınızı ummak istiyorum.”

Kadın hırçın bir havada, “Alfred’i asmanız için size zevkle yardım ederim,” dedi. “Hoş onu asmak bile az. Eski günlerde olsaydı onu işkenceyle öldürürlerdi.”

Poirot, “Aynı fikirde olduğumuz anlaşılıyor,” dedi. “Çünkü ben de katilin asılmasını istiyorum.”

“Alfred Inglethorp’un mu?”

“Onun ya da bir başkasının...”

“Katil başkası olamaz. O ortaya çıkıncaya dek zavallı Emily’yi öldürmeye kalkışan olmadı. Köpekbalıklarının zavallının etrafını sarmamış olduklarını söylemek istemiyorum, onlar hep vardı. Ama onların peşinde oldukları yalnızca Emily’nin parasıydı. Yaşamı güvenliydi. Sonra Alfred Inglethorp ortaya çıktı. Ve iki ay içinde- hey tamam!”

“İnanın bana Bayan Howard,” diye bağırdı Poirot ciddi bir tavırla. “Eğer katil Alfred Inglethorp’sa elimden kurtulamayacak. Size şerefim üzerine söz veriyorum, onu dar ağacının en yükseğine astıracağım.”

Evelyn hevesle, “Hah, işte bu çok daha iyi!” dedi.

“Ama bana güvenmeniz gerekiyor. Yardımanız benim için çok değerli. Size bunun nedenini de açıklayayım. Çünkü bu matem evinde gözü yaşlı olan bir siz varsınız.”

Bayan Howard gözlerini kırıştırdı, sesi yine sertleşmişti.

“Emily’yi sevdiğimi kastediyorsanız, evet seviyordum. Ona çok bağlıydım. Bildiğiniz gibi, Emily yaşına göre, bencil bir kadındı. Çok cömert davranır, ama bunun karşılığını almak da isterdi. İnsanlara sık sık onlar için yaptığı iyilikleri anımsatır, unutmalarına fırsat tanımazdı, işte zaten bu yüzden de sevilmezdi. Ama bunun farkında olduğunu ya da sevgi eksikliğini hissettiğini sanmayın. Ya da ben öyle olduğunu umuyorum. Bense daha başlangıçtan itibaren ayağımı sağlam bastım. Aramızdaki ilişki farklıydı. Daha başlangıçtan itibaren, ‘Sana yapacağım hizmetlerin karşılığı yıllık şu kadar sterlin. Hepsi bu. Bunun dışında ne bir peni, ne bir eldiven, ne de bir tiyatro bileti isterim,’ diye açıkça belirttim. Ama gelgelelim o bunu anlamaz ve

Ölüm Sessiz Geldi

bazen alınırdı. Benim aptalca bir kibirim olduğunu söylerdi. Oysa sorun bu değildi, ama ona bunu açıklamak olanaksızdı. Her neyse... Benim için önemli olan kendime saygımdır. Onun için de koşullarım diğerlerinden farklıydı. İçlerinden sadece ben, onu sevebilirdim. Onu onlardan korurdum. Sonra o tatlı dilli yılan çıkageldi. Ve benim sadakatimin, yıllar boyu süren fedakârlıklarımın hiçbir değeri kalmadı!”

Poirot anlayışla başını salladı.

“Evet. Sizi anlıyorum, matmazel, neler hissettiğinizi anlıyorum. Bu çok doğal. Bizim ilgisiz davrandığımızı düşünüyorsunuz, gerekli enerji ve coşkudan yoksun olduğumuzu, ama inanın bana, gerçek öyle değil.”

O sırada John kapıdan başını uzattı ve bizi yukarı Bayan Inglethorp’un odasına çağırdı. Bay Wells ile çalışma odasındaki belgeleri inceleme işini tamamlamışlardı.

Hep birlikte merdivenlerden çıkarken, John başını çevirip, yemek odasının kapısına bir göz attı ve sesini alçaltarak, “İkisi karşılaştıkları zaman ne yapacağız?” diye sordu.

Çaresizlik içinde başımı salladım.

“Mary’ye elinden geldiğince onları ayrı tutmasını söyledim.”

“Bunu başarabilecek mi?”

“Tanrı bilir. Neyse yine de bu işin bir iyi tarafı da var. Herhalde Alfred Inglethorp’un kendisi de onunla karşılaşmak istemez.”

Kilitli odanın kapısına geldiğimizde arkadaşşıma, “Anahtarlar sendeydi, değil mi Poirot?” diye sordum.

John, Poirot’dan anahtarları alarak kilidi açtı. Hep birlikte içeri girdik. Avukat doğru yazı masasına gitti. John da onu izledi.

“Annem sanırım önemli belgelerini bu evrak çantasında saklardı,” dedi.

Poirot cebinden küçük anahtar destesini çıkardı.

“İzninizle. Çantayı her ihtimale karşı bu sabah kilitlemiştim de.”

“Ama çanta şimdi kilitli değil ki.”

“Olamaz!”

“Bakın.” John konuşurken çantanın kapağını açtı.

“*Mille tonnerres!*”^(*) diye haykırdı Poirot şaşkınlıktan. “Ve ben, hem de her iki anahtar da cebimdeyken!” Çantanın üstüne doğru atıldı, ama sonra birden doğruldu. “*En voilà une affaire!*”^(**) Ne biçim iş bu? Kilidi zorlamışlar!”

“Ne?”

“İşte!” Parmağıyla kilidi işaret etti ve çantayı yeniden yerine koydu.

Her kafadan bir ses çıkıyordu şimdi. “Kilidi kim zorladı? Bunu neden yapınlar? Ne zaman? Kapı kilitli değil miydi?”

Poirot bütün bu sorulara sırasıyla, ama dalgın bir havada karşılık verdi. “Kim? Sorun da bu zaten. Neden? Keşke bunu bir bilebilseydim. Ne zaman? Ben buradan bir saat önce çıktım. O sırada kapı kilitliydi, ama kapıdaki sıradan bir kilit. Herhalde diğer kapılardan bazılarının anahtarı buna da uyuyordu.”

Birbirimize şaşkınlık içinde baktık. Poirot şömineye doğru yürüdü. Aslında sakın görünüyordu; ama onu çok uzun süredir tanıdığım için dalgın dalgın şöminenin üstündeki bibloları düzelten ellerinin hafifçe titrediğini fark ettim.

(*) Aman Tanrım!

(**) İşte bir olay.

Ölüm Sessiz Geldi

Poirot sonunda, “Bu kesinlikle böyle olmalı,” diye mırıldandı. “O çantada bir şey vardı... bir kanıt. Aslında belki de çok önemli bir şey değildi, ama katilin cinayetle bağlantısını ortaya koyacak bir delil olabilirdi. Bunun için de katil için bunu kimsenin eline geçmeden ve değeri anlaşılmadan önce ortadan kaldırmak hayati önem taşıyordu. Büyük bir riske girip, tehlikeyi göze alarak bu odaya girdi. Çantanın kilitli olduğunu gördü. Kilidi zorla da olsa açmalıydı, çantayı karıştırmış olabileceğimizi biliyordu. Bu riski de göze aldığına göre, çantanın içinde aradığı her neyse, onun için çok önemli olmalı.”

“Sizce bu ne olabilir?”

Poirot öfkeyle elini sallayarak, “Ah!” diye bağırdı. “İşte bunu bilmiyorum. Herhangi bir belge, büyük olasılıkla da -hatta hiç kuşkusuz- Dorcas’ın dün sabah Bayan Inglethorp’un elinde gördüğü kâğıt parçası. Ve ben...” Öfkesini saklamadan ortaya koyuyordu. “Ben gerçek bir hayvanım! Aptal gibi davrandım. Bu çantayı burada bırakmamam gerekirdi. Ah, koca domuz! Ah koca budala! İşte gitti! Yok edilmiştir bile, ama acaba yok edildi mi? Ama belki yine de bir şansımız olabilir... Her taşın altına bakmak zorundayız.”

Deli gibi odadan fırladı. Ben de kendimi toplar toplamaz peşinden koştum. Ne var ki merdiven sahanlığına vardığımda o çoktan ortadan kaybolmuştu. Mary Cavendish sahanlıkta durmuş, şaşkın şaşkın Poirot’nun gittiği tarafa bakıyordu.

“Zeki dostunuzun nesi var Bay Hastings? Çılgın bir boğa gibi yanımdan geçip gitti.”

“Bir şeye çok üzüldü de,” diye mırıldandım. Aslında Poirot’nun durumu ona anlatmamı isteyip istemeyeceğinden emin değildim. Ba-

yan Cavendish'in hafifçe gülümsediğini görünce hemen konuyu değiştirmeye çalışarak, "Onlar henüz karşılaşmadılar değil mi?" diye sordum.

"Kimler?"

"Bay Inglethorp'la Bayan Howard."

Beni oldukça endişeli bakışlarla süzerek, "Karşılaştıkları takdirde büyük bir felaket olacağını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Şaşkınlıkla irkildim. "Siz aynı fikirde değil misiniz?"

"Hayır." Her zamanki gibi hafifçe gülümsedi. "Güzel bir kavgaya tanık olmak isterdim. Belki de evdeki gergin hava biraz değişir. Şu an için hepimiz birçok şey düşünüyor, ama çok az konuşuyoruz."

"John aynı fikirde değil," diye cevap verdim. "Onların karşılaşmasını istemiyor, uzak kalmaları gerektiğini düşünüyor."

"Ah, John?"

Sesinin tonundaki bir vurgu beni öfkelenmişti. Birden patladım.

"John çok iyi bir insandır!"

Mary, beni bir ya da iki dakika kadar kuşkuyla süzdü. Sonra da hiç beklemediğim bir şey söyledi.

"Dostlarınıza çok sadık olduğunuz anlaşıyor. Bu yanınızı çok sevdim."

"Siz de dostum değil misiniz?"

"Ben kötü bir arkadaşım."

"Neden böyle söylüyorsunuz?"

"Çünkü bu doğru. Arkadaşlarıma bugün iyi davranır, yarın onları unuturum."

Nedendir bilmem ama o anda kızdım ve kendimi tutamayarak aptalca ve aslında bir ölçüde de saygısızca, "Oysa Dr. Baurstein'e karşı hep iyi ve güler yüzlünüz," dedim.

Ölüm Sessiz Geldi

Tabii bu sözleri söylediğim için pişman oldum. Mary'nin yüz hatları gerildi. Sanki demirden bir perde inmiş, gerçek kimliğini gizlemişti. Beni buz gibi gözlerle süzdükten sonra hiçbir şey söylemeden birden döndü ve merdivenlerden çıkmaya başladı. Bense aptal aptal arkasından bakakaldım.

Bu arada aşağıdan gelen korkunç gürültüleri duymak kendimi biraz olsun toplamamı sağladı. Poirot'nun avaz avaz bağırarak, açıklama yaptığını duyuyordum. Politik davranmamın boşa gitmesi beni sinirlendirmişti. Sanırım küçük adam evdekilere güvenilebileceğini düşünüyordu, ama bence bunda çok yanılıyordu, bu hiç de akıllıca bir davranış değildi. Bir kez daha üzülererek, dostumun artık fazla heyecanlandığı durumlarda, sağduyusunu kaybedecek kadar yaşlandığını düşünmeden edemedim.

Hemen merdivenlerden inip Poirot'yu bir kenara çektim.

“Aziz dostum,” dedim. “Sence bu yaptığın akıllıca bir davranış mı? Herhalde bütün ev halkının bu olayı duymasını istemiyorsun? Katilin ekmeğine yağ sürdüğünün farkındasın değil mi?”

“Öyle mi dersin, Hastings?”

“Bundan eminim?”

“Peki, peki dostum. Bu konudaki sözünü dinleyeceğim.”

“Güzel. İyi de korkarım bunun için biraz geç kaldık.”

“Doğru.”

O kadar utanmış ve üzgün görünüyordu ki, hâlâ çıkışımın doğru ve kaçınılmaz olduğunu düşünmeme rağmen, ona çıkıştığima pişman oldum.

Poirot bir süre sonra mırıldandı. “Neyse. Haydi, gel gidelim, *mon ami*.”

Agatha Christie

“Buradaki işin bitti mi?”

“Şimdilik evet. Benimle köye kadar yürür müsün?”

“Tabii. Zevkle.”

Poirot küçük çantasını aldı. Salondaki açık camlı kapıdan dışarı çıktık. Tam o sırada Cynthia Murdoch da içeri giriyordu. Poirot genç kızın geçmesi için kenara çekildi.

Sonra da birdenbire, “Affedersiniz, matmazel,” dedi. “Bir dakikanızı alabilir miyim?”

Cynthia merakla döndü.

“Evet?”

“Bayan Inglethorp’un ilaçlarını hep siz hazırlıyordunuz, değil mi?”

Genç kızın yüzü hafifçe kızardı. Cevap vermekte zorlandığı anlaşıyordu.

“Hayır.”

“Yalnızca uyku ilaçlarını mı?”

Cynthia daha da kızardı.

“Ah, evet, bir defasında onun uyku ilacını ben hazırlamıştım.”

“Bunu mu?”

Poirot cebinden boş ilaç şişesini çıkardı.

Genç kız başını salladı. “Evet.”

“İçinde ne vardı? Sulphonal? Veronal?”

“Hayır, hayır. Bromide.”

“Ah, çok teşekkür ederim, matmazel. İyi sabahlar.”

Köşkten uzaklaşırken, yan gözle Poirot’ya bakıp durdum. Birçok kez heyecanlandığı zamanlarda Belçikalının gözlerinin kedi gibi pırl pırl parladığına tanık olmuşum. Şimdi de zümrüten farksızdı gözleri.

Ölüm Sessiz Geldi

Poirot sonunda sessizliği bozdu. “Dostum, bir fikrim var. Tuhaf, hatta olmayacak bir şey bu. Ama yerine de oturuyor.”

Omzumu silktim. Çünkü Poirot’nun imkânsız fikirleri olduğunu bilirdim. Bu olayda ise, gerçek kesinlikle çok yalın ve belirgindi.

“Demek kutunun üzerindeki etikette eczacının adının yazılı olmama nedeni buymuş,” dedim. “Dediğin gibi çok basit bir açıklaması varmış. Aslında bunu tahmin etmiş olmalıydım.”

Poirot’nun beni dinlediği yoktu. Eliyle omzunun üzerinde Styles Köşkü’nü işaret ederek, “Orada bir şey daha bulmuşlar,” dedi. “Merdivenlerden çıkarken Bay Wells söyledi.”

“Neymiş o?”

“Bayan Inglethorp’un çalışma odasındaki kilitli yazı masasında, evlenmeden önce yaptığı bir vasiyetname bulmuşlar. Vasiyetnamede Emily tüm mal varlığını Alfred Inglethorp’a bırakıyormuş. Herhalde bu vasiyetnameyi Alfred’le nişanlandıkları sırada yaptı. Tabii bu belge Wells’i ve John Cavendish’i çok şaşırtmış, yine o hazır vasiyetname belgelerine hazırlanmış. Tanık olarak da altında da iki hizmetçinin imzası varmış, Dorcas değil.”

“Bay Inglethorp’un bu vasiyetnameden haberi var mıymış?”

“Olmadığını söylüyor.”

Kuşkuyla, “Duy da inanma,” diye homurdandım. “Doğrusu bütün bu vasiyetnameler insanın aklını karıştırıyor. Tuhaf! Neyse, lütfen bana açıkla mısın, o bulduğun eski zarftaki karalamalardan, Emily’nin dün bir vasiyetname daha hazırladığını nasıl anladın?”

Poirot gülümsedi. “*Mon ami*, bazen mektup yazarken bir sözünün nasıl yazıldığını bilemediğin hiç olmadı mı?”

“Evet, tabii birçok kez. Bu herkesin başına gelir sanırım.”

“Kesinlikle. Böyle bir durumda bu sözcüğü başka bir kâğıt parçasında ya da kurutma kâğıdının kenarında birkaç kez yazmayı denersin, değil mi? Evet, işte Bayan Inglethorp’un da yaptığı aynen buydu. Kâğıda önce ‘efsun... efsun’ diye yazmış. Sonra ‘efsunlanmış.’ En sonunda da emin olmak için cümlede kullanıldığı gibi yazmış: ‘efsunlanmış.’ Bundan ne çıkarabilirdim? Evet bu bana şunu gösteriyordu: Bayan Inglethorp’un o öğleden sonra ‘akli denge’ sözcüğünü yazmıştı ve ayrıca şöminede bulduğumuz kâğıt parçasının niteliği de aklıma bunun bir vasiyetname olabileceğini getirmişti. (Bu sözcüğün kesinlikle kullanılması gereken bir belge). Sonra ortaya çıkan bir şey daha bu olasılığı güçlendirdi. Bütün bu kargaşa yüzünden çalışma odası o sabah süpürülmemişti. Çalışma masasının yakınında toprak ve çamur izleri vardı. Hava son birkaç gündür çok güzeldi, hiçbir sıradan bot böylesine derin izler bırakmazdı.

“Hemen camlı kapıya gittim ve ilk bakışta begonyaların yeni dikilmiş olduklarını anladım. O tarhlardaki toprak, çalışma odasının zeminindekilere uyuyordu; ayıca senden de o begonyaların oraya o öğleden sonra dikildiklerini öğrendim. Bu durumda Bayan Inglethorp bahçıvanlardan birini ya da büyük olasılıkla ikisini içeri çağırmıştı -tarhtaki izler iki bahçıvan olduğunu gösteriyordu... Onlara bahçeyle ilgili bir şey söyleyecek olsaydı, herhalde adamları odaya almaz, kapıda durup konuşurdu. Bu durumda artık onun yeni bir vasiyetname hazırladığından emin oldum, iki bahçıvanı da buna tanık olarak imza atmaları için içeri çağırmıştı. Olaylar da varsayımında haklı olduğumu gösterdi.”

Hayranlıkla, “Evet, bu çok zekiceydi!” diye bağırdım.” İtiraf etmeliyim ki o kâğıdın üstüne karalanmış sözcüklerden benim çıkar-dığım sonuç tamamen farklı ve yanlıştı.”

Ölüm Sessiz Geldi

Gülümsedi.

“Hayal gücünü fazla zorluyorsun. Hayal gücü iyi bir yol gösterici, ama kötü bir ustadır. En basit açıklama çoğu kez en doğru olandır.”

“Bir şey daha! Evrak çantasının anahtarının kaybolduğunu nasıl anladın?”

“Bilmiyordum. Yalnızca bir tahmindir. Anahtarın ucuna burulmuş bir tel parçası geçirilmiş olduğunu sen de gördün. Bu bana anahtarın ince bir anahtarlıktan çekip alınmış olduğunu anlatıyordu. Neyse, eğer bu anahtar kaybolduktan sonra bulunmuş olsaydı, Bayan Inglethorp bunu hemen bulduğum o anahtarlığa geçirmiş olurdu. Ama bunu yapmamıştı. O anahtarlıkta bu anahtarın yepyeni, pırıl pırıl bir eşi daha vardı. Bu da bana orijinal anahtarı çantanın kilidine başka birinin sokmuş olduğunu gösterdi.”

Başımı salladım. “Tabii. Kuşkusuz bu Alfred Inglethorp’dur.”

Poirot, bana kuşkuyla baktı.

“Onun suçlu olduğunu düşünüyorsun!”

“Elbette. Her yeni kanıt onun katil olduğunu gösteriyor.”

Poirot yavaşça, “Aksine,” dedi. “Birçok nokta da onun lehine.”

“Haydi canım!”

“Doğruyu söylüyorum.”

“Bence onun aleyhinde yalnızca tek bir kanıt var.”

“Neymiş o?”

“Alfred Inglethorp dün gece evde değildi.”

“Hayır. Attın, ama başarılı olamadın. İşin kötüsü, benim Alfred’in aleyhinde saydığım tek noktayı seçtin.”

“Nasıl yani?”

“Çünkü eğer Bay Inglethorp dün gece karısının zehirleneceğini biliyorsa, özellikle evde bulunmamak için geçerli bir bahane uydurmuş olmalıydı. Halbuki o pek sudan bir bahaneyle köşkten ayrılmıştı. Bu durumda ortaya iki ihtimal çıkıyor: Ya Alfred olacakları biliyordu ya da evden uzaklaşmasının başka özel bir nedeni vardı.”

Dudak büktüm. “Neymiş o sebep?”

Poirot omzunu silkti.

“Nasıl bilebilirim ki? Hiç kuşkusuz uygunsuz bir şeydi bu. Bay Inglethorp’un ahlaksız bir adam olduğu belli. Ama bu katil olmasını da gerektirmez.”

Bu sözler beni ikna etmemişti. Başımı salladım.

Poirot, “Demek bu konuda anlaşılmıyoruz,” dedi. “Neyse, şimdilik bunu bir kenara bırakalım. Zaman hangimizin haklı olduğunu gösterecektir. Şimdi olayın diğer yönlerini inceleyelim. Yatak odası kapılarının hepsinin içeriden sürgülenmiş olmalarına ne diyorsun?”

“Şey... bunun mantıklı bir açıklaması olmalı,” dedim.

“Doğru.”

“Ben bu konuya şöyle bakıyorum: Kapılar içeriden -sürgülüydü- bunu kendi gözlerimizle gördük, ama yere mum damlamış olması, vasiyetnamenin yakılması gece odaya birinin girdiğini gösteriyor. Buraya kadar hemfikir miyiz?”

“Mükemmel! Olayı çok iyi ortaya koydun. Devam et.”

Cesaretlenmişim. “Neyse, içeri giren her kimse, bunun için pencereyi kullanmadığı ya da bir mucizeyle içeri girmeyi başaramadığı muhakkak. Dolayısıyla ona kapıyı içeriden Bay Inglethorp’un kendisi açtı. Bu da odaya girenin kocası olduğuna ilişkin varsayımı-

Ölüm Sessiz Geldi

mızı destekliyor. Bayan Inglethorp'un kapıyı kocasına açmasından daha doğal ne olabilirdi.”

Poirot başını salladı.

“Neden açsın? Emily, kocasının odasıyla kendisinininki arasındaki kapıyı bile sürmelemiştir. Bu onun açısından normal bir davranış değildi, o güne kadar hiç böyle bir şey yapmamıştı. Ayrıca o gün öğleden sonra Alfred'le ciddi şekilde kavga da etmişti. Hayır, Bay Inglethorp'un içeri alacağı en son insan Bay Inglethorp'tu.”

“Ama kapının içeriden Bayan Inglethorp tarafından açılmış olması gerektiğinde benimle aynı fikirdesin, değil mi?”

“Bir ihtimal daha var. Belki de Bayan Inglethorp yatarken koridora açılan kapıyı sürgülemeyi unuttu. Daha sonra sabaha karşı kalkıp sürgüyü çekti.”

“Poirot, sen buna gerçekten inanıyor musun?”

“Ben kesin bir şey söylemiyorum. Ama bu da bir ihtimal. Şimdi gelelim başka bir konuya. Bayan Cavendish'le kayınvalidesi arasındaki ağız dalaşması hakkında ne düşünüyorsun?”

“Bak işte ben bunu unutmuştum,” diye mırıldandım. “Çok tuhaf bir durum bu. Bayan Cavendish gibi son derece gururlu ve içine kapanık bir kadının üzerine vazife olmayan bir işe, böylesine şiddetle karışmasını insanın aklı almıyor.”

“Kesinlikle. Mary Cavendish kadar nazik bir kadının böyle bir şey yapmış olması gerçekten çok şaşırtıcı.”

“Evet, gerçekten tuhaf,” diye onayladım. “Ama aslında o kadar da önemli değil bu. Üzerinde durmaya değmez.”

Poirot homurdandı.

“Sana her zaman ne söylüyorum? Her şeyin dikkate alınması gerektiğini, öyle değil mi? Eğer bir olay kafanda şekillendirdiğin teoriye uymazsa... teorisinin üzerinde çalışmaya devam edersin.”

Öfkelenmişim.

“Neyse, bakalım. Göreceğiz.”

Bu arada Leastways Villası'na ulaşmıştık. Poirot, beni yukarıya, kendi odasına çıkardı. Bana arada sırada içtiği o küçük Rus sigaralardan ikram etti. Onun yanmış kibritleri küçük bir porselen kâsenin içinde biriktirdiğini görmek çok hoşuma gitti. Bu arada anlık öfkem de geçti elbette.

Poirot'yla pencerenin önündeki koltuklara oturduk. Buradan köy yolu gözükiyordu. Açık camdan içeriye tatlı, ılık bir rüzgâr esiyordu. Sıcak bir gün olacağı anlaşılıyordu.

Birden gözüme köy yolunda hızla koşan sıska bir genç takıldı. Yüzünde çok farklı... dehşet ve endişe dolu bir ifade vardı.

“Poirot, şuna baksana,” dedim.

Belçikalı pencereden sarktı.

“*Tiens!*” Allah Allah! Eczacının kalfası Mace bu. Sanırım buraya geliyor.”

Genç adam villanın önünde durdu. Kısa bir tereddüitten sonra kapıyı çaldı.

Poirot pencereden, “Bir dakika,” diye seslendi. “Şimdi geliyorum.” Bana kendisini izlememi işaret ederek merdivenlerden hızla indi.

Kapı açılır açılmaz, Mace hemen konuşmaya başladı.

(*) İşte!

Ölüm Sessiz Geldi

“Ah, Mösyö Poirot! Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Sizin biraz önce köşkten döndüğünüzü duydum.”

“Evet, öyle.”

Genç adam dudaklarını yalayarak ıslattı. Yüzünün her tarafı seğiriyordu. “Köyde herkes Bayan Inglethorp’un birdenbire, ölmesinden söz ediyor. Diyorlar ki...” Sesini dikkat çekecek derecede alçalttı. “Onu zehirlemişler.”

Poirot’nun yüzü hâlâ ifadesizdi.

“Bunu bize ancak doktorlar söyleyebilir, Mace.”

“Evet, evet... Doğru... elbette...” Genç adam tereddüt içindeydi, böylesi bir heyecan ve merak, onun için bile fazlaydı. Ama sonra merakını yenemeyerek Belçikalının kolunu yakaladı ve fısıldadı.

“Bana yalnız şu kadarını söyleyin, Bay Poirot. Striknin değil, striknin değil, öyle değil mi?”

Poirot’nun cevabını duyamadım. Herhalde bağlayıcı olmayan, uygun bir şeyler söylemişti. Genç adam arkasını dönerek uzaklaştı. Poirot kapıyı kaparken gözlerimiz karşılaştı.

Arkadaşım ciddi bir tavırla başını salladı. “Evet. O da resmi soruşturmada ifade vermek zorunda kalacak.”

Ağır ağır yukarı çıktık. Tam bir şey sormak için dudaklarımı kıpırdattığım anda Poirot elini kaldırarak beni susturdu.

“Şimdi olmaz. Şimdi olmaz, dostum. Düşünmem gerek, *mon ami*. Kafam biraz karışık, bu da hiç iyi bir şey değil.”

Arkadaşım on dakika kadar hiç konuşmadan, sessizce oturdu. Hareket bile etmiyordu. Sadece arada sırada kaşlarını oynatıyordu. Gözlerindeki yeşil parlaltı ise giderek arttı. Sonunda derin bir soluk aldı.

“Tamam. Oldu. O kötü an geçti. Şimdi her şey yerli yerinde, düzenlendi ve tasnif edildi. İnsan karışıklığa hiçbir zaman göz yummamalıdır. Tabii olay henüz açıklanmış değil... hayır. Çünkü çok karışık bir olay bu. Beni -bile- şaşırtıyor. Beni... Hercule Poirot’yu... Çok ilgi çekici iki nokta var.”

“Nedir onlar?”

“Bir, dünkü hava durumu. Bu çok önemli.”

Sözünü kestim. “Poirot, dün hava harikaydı, pırl pırlıldı. Sen benimle alay ediyorsun galiba?”

“Hiç de değil! Dün hava çok sıcaktı. Termetreler gölgede 27 dereceyi gösteriyordu. Bunu hiçbir zaman unutma, dostum. Bilmecenin anahtarı bu aslında.”

“Ya ikinci nokta?” diye sordum.

“İkincisi ise bu Mösyö Inglethorp’un çok tuhaf elbiseler giymesi, uzun kara bir sakalı olması ve tel gözlük takması.”

“Poirot, senin bu söylediklerinde ciddi olduğuna inanamıyorum.”

“Aksine çok ciddiym, dostum.”

“Ama çocukça düşünceler bunlar!”

“Hiç de değil! Aksine son derece önemli.”

“Diyelim ki jüri Alfred Inglethorp’u bu cinayeti taammüden işlemekten suçlu buldu. O zaman senin bu varsayımların ne olacak?”

“O, on iki budala adam, bir hata yaptı diye herhalde düşüncelerimden vazgeçecek değilim! Ama öyle bir şey olmayacak. Birincisi taşra jürileri, kendilerinden biri için sorumluluk taşımaktan kaçınmazlar. Bay Inglethorp ise şu ara buranın en önemli ve zengin insanı.” Sakince ekledi. “Sonra ben de böyle bir şeye izin vermem.”

“İzin vermez misin?”

Ölüm Sessiz Geldi

“Vermem ya!”

Karşımdaki tuhaf, ufak tefek adama baktım. İki duygu arasında gidip geliyor, hem kızıyor, hem gülmek istiyordum. Kendinden ne kadar da emindi. Poirot sanki kafamdan geçenleri anlamış gibi yavaşça başını salladı.

“Evet, dostum. Ben dediğimi yaparım, *mon ami*.” Ayağa kalkarak, elini omzuma koydu. Fizyonomisinde büyük bir değişiklik oldu. Gözleri doldu. “Ben bütün bunların arasında zavallı Bayan Inglethorp’u düşünüyorum. Onu pek fazla seven yoktu, evet. Ama o, bize Belçikalılara karşı çok iyi davranmıştı... Ona minnet borçluyum.”

Tam sözünü kesip bir şey söyleyeceğim anda Poirot konuşmaya devam etti.

“Bırak da anlatayım, Hastings. Bayan Inglethorp kocası Alfred Inglethorp’un şu sıralar tutuklanmasına razı olduğum takdirde beni kesinlikle bağışlamayacaktır, üstelik tek bir sözümle adamı kurtarabilirken!”

BÖLÜM 6

Resmi Soruşturma

Resmi soruşturmadan önce Poirot durup dinlenmeden araştırmaya devam etti. İki kez Bay Wells’le bir odaya kapanıp uzun uzun konuştu. Kırılarda uzun yürüyüşlere çıktı. Bana güvenip, açılmamasına çok kızıyor, kırılıyordum. Özellikle de neyin peşinde olduğunu bilmemek beni daha fazla öfkeliendiriyordu

Bir aralar Poirot’nun Raikes’in çiftliğinde soruşturma yapabileceği aklıma geldi. Bu yüzden çarşamba akşamı villaya uğradığımda evde olmadığını öğrenince, onunla karşılaşmak umuduyla kır yolundan çiftliğe doğru yürümeye başladım. Poirot ortalarda görünmüyordu. Doğruca çiftliğe gitmekten de çekiniyordum. Tam geri dönerken beni tuhaf bakışlarla süzen yaşlı bir köylüyle karşılaştım. Adam bana bakarak anlamlı anlamlı güldü.

“Siz köşktensiniz değil mi?” diye sordu.

“Evet. Bir arkadaşımı arıyordum. Onun bu tarafa doğru yürümüş olabileceğini düşündüm.”

“Şu ufak tefek adam mı? Hani şu konuştuğu zaman ellerini sallayan? Köydeki villada kalan Belçikalılardan biri?”

Ölüm Sessiz Geldi

“Evet, evet,” dedim heyecanlı bir şekilde. “Buraya geldi mi, ne zaman?”

“Evet, geldi, hem de çok. Birçok kez. Demek o sizin arkadaşınız? Siz köşktekiler... yamansınız hani!” Anlamalı anlamalı gülümsedi.

Bense kayıtsız bir tavır takınmaya çalıştım. “Neden, köşktekiler buraya sık sık mı geliyorlar?”

Bilgiç bir ifadeyle bana göz kırptı.

“Biri -hep- geliyor, beyim! Ama adını bize söylemez, zaten bizi de ilgilendirmez. Üstelik çok da eli açık biri. Ah, teşekkür ederim, efendim.”

O eline sıkıştırdığım parayı cebine atarken, ben de hızla uzaklaştım. Bir yandan da, demek Evelyn Howard haklıymış, diye düşünüyordum. Alfred Inglethorp’un karısının parasını etrafa saçarak, cömert olarak anılması daha çok nefretimi kazanmasına sebep oldu. Hatta ondan öğrendiğimi hissettim. Bu cinayetin nedeni yoksa o etkileyici çingene güzeli miydi ya da temel neden para mıydı? Belki de her ikisi birden.

Bir konuda Poirot’nun da bir fikri vardı. Bana bir iki kez, “Dorcas kavga saatini yanlış hatırlıyor,” dedi. Kadını da birkaç defa karşısına alarak ona ısrarla karıkocanın dörtte değil, dört buçukta kavga etmiş olmaları gerektiğini, kavga seslerini duyduğu saat konusunda yanıldığını söyledi.

Ama Dorcas ısrar ediyordu. “Saat dörttü, efendim. Ben saat beşte hanımefendiye çay götürdüm. Yani kavgadan tam bir saat sonra.”

Resmi soruşturma planlandığı şekilde cuma günü köydeki Styliotes Hanı’nda yapıldı. Poirot’yla ben yan yana oturduk. Bizden tahnıklık etmemiz istenmemişti.

Ön hazırlıklar tamamlanmıştı. Jüri cesede bakmıştı. John Cavendish cesedi teşhis etmişti.

Sorgulama sırasında da o gece sabaha karşı uyanmasını ve anesinin ölümünü anlattı.

Ardından sıra tıbbi kanıtların sunulmasına geldi. Bir an tam bir sessizlik oldu, herkes adeta nefesini tutmuştu. Gözler toksikoloji alanında en büyük otoritelerden biri sayılan Londralı ünlü doktora dikilmişti.

Doktor, kısa cümlelerle otopsinin sonucunu özetledi. Tıbbi dilde ve teknik açıklamalar dışında, otopsi sonucu Bayan Inglethorp'un striknin zehirlenmesinden öldüğüydü. Yapılan incelemede alınan zehrin miktar olarak bir ölçü striknin dörtte üçü düzeyinde olduğu, bunun en fazla bir ölçek ya da biraz üstü olabileceği saptanmıştı.

Sorgu yargıcı, "Bayan Inglethorp zehri yanlışlıkla içmiş olmaz mı?" diye sordu.

"Buna pek ihtimal vermiyorum. Striknin evlerde kullanılan bir madde değildir. Satışı da kısıtlanmıştır."

"Otopsi sonucunda Bayan Inglethorp'a zehrin nasıl verilmiş olduğunu anlayabildiniz mi?"

"Hayır."

"Sanırım Styles Köşkü'ne Dr. Wilkins'dan önce gelmişsiniz?"

"Evet. Doktoru almaya giden arabayla köşkün bahçe kapısının önünde karşılaştım. Ve durumu öğrenince hemen içeri koştum."

"Bize o andan sonra olanları ayrıntılarıyla anlatır mısınız?"

"Bayan Inglethorp'un yatak odasına girdim. O sırada çırpınma ve kasılma evresindeydi. Bana dönerek, 'Alfred... Alfred...' diye bağırdı."

Ölüm Sessiz Geldi

“Striknin, Bay Inglethorp’un akşam yemeğinden sonra karısına götürdüğü kahvenin içine karıştırılmış olabilir mi?”

“Belki, ama striknin etkisi çok çabuk görülen bir zehirdir. Alındıktan sonra etkisi en geç bir ya da iki saat içinde ortaya çıkar. Gerçi bu etki belirli koşullar altında geciktirilebilir, ama karşı karşıya olduğumuz durumda bu koşulların hiçbiri bulunmamaktadır. Sanırım Bayan Inglethorp kahvesini akşam yemeğinin ardından saat sekizde içmiş. Ancak belirtilerin sabahın ilk saatlerine kadar ortaya çıkmamış olması bize zehrin gece çok geç verilmiş olduğunu gösteriyor.”

“Bayan Inglethorp’un gece yarısı kakao içmek gibi bir alışkanlığı vardı. Striknin buna karıştırılmış olabilir miydi?”

“Hayır. Ben cezvedeki kakaodan biraz alarak analiz ettirdim. Kakaoda striknin yoktu.”

Poirot’nun hemen yanımda hafifçe kıkırdadığını duydum.

“Bunu nasıl anlamıştın?” diye fısıldadım.

“Dinle.”

Doktor sözlerini sürdürüyordu.

“Başka bir sonuç alsaydım şaşardım zaten.”

“Neden?”

“Çünkü strikninin tadı çok acıdır. Ancak ağır kokulu ve keskin tatlı bir sıvının içine az bir miktarda karıştırıldığı takdirde bu tadı gizleyebilirsiniz. Kakao bunda kesinlikle yetersiz kalacaktır.”

Jüri üyelerinden biri kahve için de aynı şeyin söylenip söylenemeyeceğini sordu.

“Hayır. Kahvenin tadı acıdır, striknininkini örtebilir.”

“Demek aslında zehrin kahveye karıştırıldığını ama bilinmeyen bir nedenle etkisinin geciktiğini düşünüyorsunuz?”

“Evet. Ama kahve fincanı iyice parçalanmıştı. Bu yüzden içindeki tahlil etmek imkânsızdı.”

Dr. Bauerstein’in tanıklığından sonra Dr. Wilkins da Dr. Bauerstein’in görüşlerine her alanda katıldığını belirtti. Ayrıca Bayan Inglethorp’un intihar etmiş olabileceği ihtimalini de kesinlikle reddetti. Bayan Inglethorp’un kalbinin zayıf, fakat ruh sağlığının yerinde olduğunu söyledi. Neşeli ve dengeli biriydi, yeryüzünde intihar edecek belki de son kadındı.”

Ondan sonra Lawrence Cavendish çağrıldı. Ağabeyinden farklı bir şey anlatmadı. Ama tam tanık kürsüsünden ineceği sırada bir an durakladı ve tereddütle, “Acaba bir fikrimi açıklayabilir miyim?” diye sordu. Çekingen çekingen sorgu yargıcına bakıyordu.

“Tabii, Bay Cavendish. Biz burada olayın aydınlanması için toplandık. Bu konuda bizi aydınlatabilecek her açıklamayı memnuniyetle karşılıyoruz.”

Lawrence, “Bu yalnızca benim fikrim,” diye açıkladı. “Tabii bu kesinlikle yanlış da olabilir, ama yanılıyor olabilirim. Ama annem doğal bir nedenle de ölmüş olabilir.”

“Nasıl yani, Bay Cavendish?”

“Annem ölümü sırasında da ondan önce de içinde striknin bulunan bir şurup içiyordu. Yani uzun bir süreden beri...”

Sorgu yargıcı, “Ya...” dedi.

Lawrence sözlerini sürdürdü. “Sanırım bazen bir ilaçtaki zehrin belirli bir süre vücutta birikmesi sonucunda kümülatif etkinin bazı hastaların ölümüne neden olduğu vakalar görülmüş. Ayrıca, annem yanlışlıkla bu ilacı fazla dozda almış da olabilir, değil mi?”

Ölüm Sessiz Geldi

“Bayan Inglethorp’un ölümü sırasında içinde striknin bulunan bir ilaç aldığını ilk kez sizden duyuyoruz. Çok teşekkür ederiz, Bay Cavendish.”

Tekrar çağırılan Dr. Wilkins, bu fikrin pek gülünç olduğunu söyledi.

“Bay Cavendish’in öne sürdüğü varsayım kesinlikle imkânsız. Her doktor size bu konuda aynı şeyi söyleyecektir. Evet, striknin bir ölçüde vücutta biriken bir zehirdir, ama bunun böyle ani bir ölümüne neden olması imkânsız. Hastada uzun bir süre kronik belirtiler görülür. Eğer böyle bir şey olsaydı, hemen dikkatimi çekerdi. Başka doktorlarla da konuşun. Onlar da size aynı şeyi söyleyeceklerdir. Saçma bir fikir bu.”

“Peki, ya ikinci varsayım? Bayan Inglethorp’un farkına varmadan aşırı dozda ilaç almış olması ihtimali?”

“Üç hatta dört dozun bile hastayı öldürmesi olanaksızdı. Bayan Inglethorp Tadminster’deki Coot’s Eczanesi’ne her defasında oldukça fazla miktarda ilaç yaptıırırdı. Otopsi sonucuna göre zehir miktarına bakılırsa Bayan Inglethorp’un bütün şişeyi içmiş olması gerekiyor.”

“Öyleyse sizin görüşünüze göre o ilacın bir şekilde ölüm nedeni olması olanaksız, öyle değil mi?”

“Bu varsayım kesinlikle saçma.”

Daha önce de söze karışmış olan bir jüri üyesi, ilacı hazırlayan eczacının da bir hata yapmış olabileceğini belirtti.

Doktor bu fikri, “Tabii bu her zaman mümkün,” diye onayladı.

Ne var ki bir sonraki tanık, yani Dorcas bu olasılığı da çürüttü. İlaç yeni yapılmamıştı. Aksine hanımı, öldüğü gece şişede kalan son dozu almıştı. Böylece şurup konusu da tamamen kapanmış oluyordu

ve sorgu yargıcı görevine devam etti. Dorcas'ın gece hanımının zili şiddetle çalması üzerine uyandığını ve ev halkını kaldırdığını anlatmasının ardından sorgu yargıcı bir önceki gün yaşanan tartışmaya geçti.

Dorcas'ın anlattıkları büyük ölçüde Poirot ve bana anlattıklarıyla aynıydı, dolayısıyla bunu burada tekrarlamayı gereksiz görüyorum.

Bir sonraki tanık Mary Cavendish'di. Genç kadın çok sakindi. Kendinden emin, dimdik duruşuyla kısık, tatlı, inandırıcı ve berrak bir sesle konuştu. Sorgu yargıcının sorusu üzerine her zaman olduğu gibi saati dört buçukta çalmaya başlayınca kalkıp giyindiğini anlattı. Tam o sırada ağır bir şeyin yuvarlandığını duyarak şaşırmıştı.

Sorgu yargıcı, "Herhalde bu Bayan Inglethorp'un başucundaki komodindi," dedi.

Mary açıklamalarına devam etti. "Kapıyı açtım ve dışarıyı dinledim. Bir iki dakika sonra zil şiddetle çalmaya başladı. Dorcas koşarak geldi ve kocamı uyandırdı. Hep birlikte kayınvalidemin odasına gittik. Ama kapı sürgülüydü..."

Sorgu yargıcı, genç kadının sözünü kesti.

"Bu konuda sizi fazla rahatsız etmemiz gereksiz. O sırada olanların hepsini zaten biliyoruz. Şimdi bize bir önceki gün duyduğunuz kavgayı anlatırsanız size minnettar kalırız."

"Ben mi?"

Mary'nin sesi hafiften küstahlaşmıştı. Elini kaldırarak elbisesinin beyaz dantel yakasını düzeltti ve başını hafifçe çevirdi. O anda birden her nedense zaman kazanmaya çalıştığını düşündüm.

Sorgu yargıcı kasıtlı olarak, "Evet," diye ekledi. "Anladığım kadarıyla, oturma odasının geniş penceresinin önündeki bankta oturmuş kitap okuyormuşsunuz. Bu doğru, değil mi?"

Ölüm Sessiz Geldi

Bunu ilk kez duyuyordum. Yan gözle Poirot'ya baktım. Onun da bundan haberi olmadığını sanıyordum.

Kısa bir sessizliğin ve tereddüttün ardından genç kadın cevap verdi.

“Evet öyle.”

“Ve oturma odasının penceresi açıktı. Öyle değil mi?”

Bana, Mary'nin rengi biraz uçmuş gibi geldi.

“Evet.”

“O halde içeride konuşulanları duymamış olmanız olanaksız, özellikle de odadakiler öfkenin etkisiyle seslerini yükselttiklerinde. Hatta holde olsaydınız onların konuşmalarını belki bu kadar rahatlıkla duyamazdınız.”

“Olabilir.”

“O kavganın sırasında duyduklarınızı bize anlatır mısınız?”

“Gerçekten de bir şey duyduğumu anımsamıyorum.”

“Yani hiçbir şey duymadınız mı?”

“Bazı sesler duydum. Ama ne konuşulduğunu pek anlayamadım.” Yanakları hafifçe kızardı. “Başkalarının özel konuşmalarını dinlemek âdetim değildir.” *Sorgu* yargıcı, ısrar etti.

“Hiçbir şey hatırlamıyor musunuz, Bayan Cavendish?... Hiçbir... şey mi? Bir sözcük ya da bir cümle, bunun özel bir konuşma olduğunu anlamanıza neden olacak bir şeyler?”

Mary Cavendish görünürde halen çok sakindi. Düşünüyormuş gibi görünüyordu. “Evet. Anımsıyorum. Bayan İnglet-horp bir şeyden söz etti... tam olarak neydi anımsamıyorum, ama bu karıkoca arasında skandala neden olacak bir şey, diyordu.”

“Ah!” Sorgu yargıcı tatmin olmuş bir halde arkasına yaslandı. “Bu da Dorcas’ın duyduklarını onaylıyordu. Affedersiniz, ama Bayan Cavendish, madem duyduğunuzun özel bir konuşma olduğunu anlamıştınız, neden kalkıp pencerenin önünden uzaklaşmadınız? Neden olduğunuz yerde kaldınız?”

Mary başını kaldırırken, sarı gözlerindeki o tehlikeli pırıltıyı gördüm. Herhalde o anda ufak tefek sorgu yargıcını üstü kapalı sözcüklerinden dolayı memnuniyetle parçalayabilirdi. Ama yine de soğukkanlılığını koruyarak, “Oturduğum yer çok rahattı,” diye cevap verdi. “Kendimi de okuduğum romana kaptırmıştım.”

“Bize bütün anlatabilecekleriniz bu kadar mı?”

“Evet. Bu kadar.”

Sorgulama bitmişti, ama ben sorgu yargıcının tatmin olduğundan pek emin değildim. Sanırım o da Mary Cavendish’in istese bize çok daha fazlasını anlatabileceğini düşünüyordu.

Bir sonraki tanık, köydeki dükkânda çalışan tezgâhtar Amy Hill’di. Kız, ayın on yedisinde akşamüzeri bahçıvan çırağı William Earl’e bir vasiyetname formu sattığını açıkladı.

William Earl ve Manning de onu doğruladılar ve bir belgenin altını tanık olarak imzaladıklarını anlattılar. Manning o sırada saatin dördü biraz geçtiğini düşünüyordu. William ise biraz daha erken olduğundan emindi.

Daha sonra tanık kürsüsüne çıkma sırası Cynthia Murdoch’taydı. Genç kızın anlatabileceği fazla bir şey yoktu. Olaydan ancak Bayan Cavendish, onu uyandırdığında haberdar olmuştu.

“Komodinin devrildiğini duymadınız mı?”

“Hayır. Uyuyordum.”

Sorgu yargıcı gülümsedi.

Ölüm Sessiz Geldi

“Vicdanları rahat olanlar derin uyurlarmış. Teşekkür ederiz Bayan Murdoch. Hepsi bu kadar.”

Wells önündeki listeye baktı.

“Bayan Howard.”

Bayan Howard, sorgu yargıca Bayan Inglethorp’un ona ayın on yedisinde akşama doğru yazdığı mektubu uzattı. Tabii Poirot ve ben bunu daha önce de görmüştük. Mektup olaya ilişkin bilgilerimize yeni bir şey de katmıyordu. Mektubun bir kopyası aşağıda verilmektedir.

Styler Köşkü
Eider

17 Temmuz

Sevgili Evelyn,

Savaş baltalarını bir kesara kayıf
last olamaz mıyız? Sevgili kocam
hakkında söylediklerini unutmuyorum.
Ama her yaktı bir kadının ve
bildiğin gibi sesi de çok seviyorum.

Sevgili kızımla,

Emily Inglethorp

Jüri kendilerine uzatılan mektubu dikkatle inceledi.

“Korkarım bunun bize bir yararı olmayacak!” dedi sorgu yargıcı içini çekerek. “Mektupta o gün öğleden sonra olanlardan hiç söz edilmiyor.”

Bayan Howard ters bir şekilde, “Her şey ortada,” dedi. “Bu mektuptan, zavallı eski dostumun aptal yerine konduğunu anlamış olduğu hemen belli oluyor!”

Sorgu yargıcı itiraz etti.

“Mektupta bu yönde bir şey yazılı değil.”

“Elbette, çünkü Emily asla hatalı olanın kendisi olduğunu kabul etmezdi. Ben, onu iyi tanıyorum. Emily, benim geri dönmemi istiyordu. Ama haklı olduğumu da hiçbir zaman söyleyeceğini sanmıyorum. O böylesi durumlarda hemen kulağını tersten gösterme yolunu seçerdi. Birçok insan gibi. Ama ben böylesi şeylerden hoşlanmam.”

Bay Wells hafifçe gülümsedi. Jüri üyeleri de öyle. Jürideki herkesinde Bayan Howard’ı yakından tanıdığı belliydi.

Evelyn jüridekileri iyice süzerek, “Zaten bütün bu saçmalıklar da zaman kaybından başka bir şey değil,” diye söylendi. “Konuş, konuş, konuş... Oysa hepimiz de çok iyi biliyoruz ki...”

Sorgu yargıcı, onu telaşla susturdu.

“Hepsi bu kadar, Bayan Howard. Teşekkür ederiz.”

Evelyn’nin itaat etmesiyle sorgu yargıcının rahat bir soluk aldığı hissettik.

Sonra günün en önemli olayına geldi. Sorgu yargıcı kürsüye eczacı kalfası Albert Mace’i çağırdı.

Bu Poirot’yla benim daha önce gördüğümüz o uçuk yüzlü, endişeli genç adamdı. Diplomalı eczacı kalfası olduğunu ve sözü geçen eczanede, oradaki kalfanın askere çağırılması üzerine yeni çalışmaya başladığını söyledi.

Ölüm Sessiz Geldi

Ön sorgulamanın tamamlanmasının ardından sorgu yargıcı doğrudan konuya girdi. “Bay Mace, son zamanlarda hiç yetkisi olmayan birine striknin sattınız mı?”

“Evet, efendim.”

“Ne zaman?”

“Geçen pazartesi gecesi.”

“Pazartesi mi? Salı değil mi?”

“Hayır, efendim. Ayın on altısında. Pazartesi günü.”

“Zehri kime sattığınızı bize anlatır mısınız?”

Salona derin bir sessizlik çökmüştü. O anda yere iğne düşse duyulacaktı.

Kalfa, “Evet, efendim,” diye mırıldandı. “Bay Inglethorp’a.”

Salondaki herkes aynı anda başını çevirip, Alfred Inglethorp’un baştan beri tahtadan oyulmuş bir heykel gibi kayıtsız, ifadesiz oturduğu yere baktı. Yine de o korkunç sözler genç adamın dudaklarından dökülürken hafifçe irkildi. Bir an onun yerinden fırlayacağını sandım, ama hareket etmedi bile, olduğu yerde kaldı. Yalnızca yüzünde dikkat çekici bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Sorgu yargıcı sert bir sesle, “Emin misiniz?” dedi.

“Kesinlikle eminim, efendim.”

“Siz her önünüze gelene striknin satar mısınız?”

Wells’in kaşlarını çatıldığını gören bıçare genç adamın rengi attı, büzülüp kaldı.

“Hayır, efendim... elbette hayır. Ama bu müşterinin Styles Köşkü’nden Bay Inglethorp olduğunu anlayınca zehri vermekte bir sakınca görmedim. Kendisi bununla hasta bir köpeği uyutacağını söylemişti.”

İçten içe genç adama hak verdim, ona sempati duydum. Köydekiler için köşktekileri memnun etmeye çalışmak önemliydi, özellikle de bunun sonucunda Coot's'tan merkez şubeye nakledilmek varsa.

“Zehir satın alanların bir defteri imzalamaları zorunlu değildir?”

“Tabii, efendim. Bay Inglethorp da imzaladı.”

“Defter burada mı?”

“Evet, efendim.”

Mace defteri sorgu yargıcına uzattı. Wells sert bir tavırla kalfayı azarladıktan sonra genç adama gidebileceğini söyledi.

Sonra, nefesler tutuldu, çünkü Alfred Inglethorp tanık kürsüsüne çağırılmıştı. İlmeğin boynuna geçirilmesine ne kadar yakın olduğunun farkında mı acaba, diye düşünüyordum.

Sorgu yargıcı hemen asıl konuya girdi.

“Geçen pazartesi gecesi hasta bir köpeği uyutmak amacıyla eczaneden striknin aldınız mı?”

Alfred hayran olunacak bir soğukkanlılıkla, “Hayır, almadım,” diye cevap verdi. “Styles'ta hiç köpek yok. Yalnızca dışarıda bir çoban köpeği var, ama o da çok sağlıklı.”

“Yani geçen pazartesi gecesi Albert Mace'den striknin aldığınızı kesinlikle reddediyorsunuz, öyle mi?”

“Evet.”

“Bunu... da mı reddediyorsunuz?”

Sorgu yargıcı, Alfred'e imzası bulunan eczane defterini uzattı.

“Kesinlikle. Bir kez bu el yazısı ve imza benimkinden çok farklı. Ben size kendi imzamı göstereyim.”

Ölüm Sessiz Geldi

Alfred Inglethorp cebinden eski bir zarf çıkartarak ismini yazdı. Sonra da zarfı jüriye uzattı. Gerçekten de iki imza arasında büyük bir fark vardı.

“Öyleyse Bay Mace’in ifadesi konusunda ne diyeceksiniz?”

Alfred sakın bir tavırla, “Bay Mace yanılmış olmalı,” dedi.

Sorgu yargıcı bir an tereddüt etti, sonra ekledi.

“Bay Inglethorp, soruşturmanın gereği bize temmuzun on altısında, yani geçen pazartesi gecesi nerede olduğunuzu söyler misiniz lütfen?”

“Gerçekten de... Nerede olduğumu anımsamıyorum.”

Wells sert bir sesle adeta azarlıcasına, “Bu sözleriniz çok saçma,” dedi. “Lütfen tekrar düşünün.”

Inglethorp başını salladı. “Bu konuda bir şey söyleyemeyeceğim... Galiba yürüyüşe çıkmıştım.”

“Ne tarafa doğru?”

“Gerçekten anımsayamıyorum.”

Sorgu yargıcının yüzündeki ifade daha da ciddileşti.

“Yanınızda biri var mıydı?”

“Hayır.”

“Yürüyüş sırasında herhangi biriyle karşılaştınız mı?”

“Hayır.”

Wells alaycı, soğuk bir havada, “Çok yazık,” dedi. “Yani şimdi siz, bize Bay Mace’in sizin striknin almak üzere eczaneye girdiğinizi gördüğü sırada nerede olduğunuzu bir türlü hatırlayamadığınızı mı söylemek istiyorsunuz? Doğru mu anladım.”

“İstiyorsanız bunu böyle de anlayabilirsiniz.”

“Dikkatli olun, Bay Inglethorp.”

Agatha Christie

Poirot sinirli sinirli yerinde kıpırdanıyordu.

“*Sacré!* Hay Allah! Bu ahmak kendisini -tutuklamalarını- mı istiyor?”

Gerçekten Alfred Inglethorp dinleyicilerde çok kötü bir izlenim bırakmaktaydı. Bu boş yalanlamalara bir çocuk bile inanmazdı. Ama sorgu yargıcı uzatmadan başka bir konuya geçti. Poirot da rahat bir nefes aldı.

“Salı günü öğleden sonra karınızla tartışmışsınız?”

Alfred Inglethorp, “Bağışlayın beni,” diyerek sorgu yargıcının sözünü kesti. “Bu konuda size yanlış bilgi vermişler. Ben sevgili karımla hiçbir zaman kavga etmedim. Anlatılan bu olay baştan sona gerçektir. Ben o gün öğleden sonra evde bile değildim.”

“Bu iddianızı doğrulayacak tanıklarınız var mı?”

Inglethorp mağrur bir ifadeyle, “Sanırım benim sözüm yeterli,” dedi.

Sorgu yargıcı, ona cevap vermeye bile çalışmadı. “Sizin Bayan Inglethorp’la kavga ettiğinizi duyduklarına dair yemin etmeye hazır iki tanık var.”

“Tanıklarınız yanılıyorlar.”

Şaşırmışım. Alfred Inglethorp kendinden o kadar emin bir tavırla konuşuyordu ki şaşkınlık içinde Poirot’ya baktım. Belçikalının yüzünde anlam veremediğim, sevinç dolu bir ifade vardı. Yoksa sonunda Inglethorp’un suçlu olduğuna inanmış mıydı?

Sorgu Yargıcı Wells, “Bay Inglethorp,” dedi. “Burada karınızın son sözlerini birkaç kez dinlediniz. Bunları bize bir şekilde açıklayabilir misiniz?”

“Tabii ki açıklayabilirim.”

“Öyle mi?”

“Bence açıklaması çok basit. Oda loştu. Dr. Bauerstein, benim boyumda, benim yapımdadır. Ayrıca onun da benim gibi sakalı var. Zavallı karıcığım loş ışıkta ve ıstırap çekerken, onca acı içinde doktorla beni karıştırmış olmalı.”

Poirot kendi kendine mırıldandı. “Ah! Ama bu da bir fikir.”

“Bunun doğru olduğunu mu düşünüyorsun?” diye fısıldadım.

“Ben bunu söylemedim. Ama bunun çok zekice bir iddia olduğunu kabul etmeliyiz.”

Inglethorp sözlerine devam etti. “Siz karımın son sözleriyle beni suçladığını düşündünüz. Aslında zavallı karıcığım, bana yalvarıyordu.”

Sorgu yargıcı bir süre düşündü, sonra ekledi.

“Sanırım, o akşam karınızın kahvesini fincana siz koymuş ve götürmüşsünüz.”

“Evet, kahveyi fincana ben koydum. Ama fincanı ona götüren ben değilim. Aslında ben götürecektim, fakat tam o anda bir arkadaşımın kapıda beni beklediğini haber verdiler. Dolayısıyla ben de fincanı holdeki masaya bıraktım. Birkaç dakika sonra geri döndüğümde ise fincan orada yoktu.”

Bu açıklama doğru olabilir ya da olmayabilir de. Ama bence Inglethorp’un durumunu kurtarmaya yeterli değildi. Her ne olursa olsun, kahveye zehri karıştırmak için çok zamanı olmuştu.

Tam o sırada Poirot, beni dürterek kapının yanında yan yana oturan iki adamı işaret etti. Bunlardan biri ufak tefek, esmer, sansar suratlı bir adamdı. Diğeri ise sarışın ve uzun boyluydu.

Agatha Christie

Poirot'ya soran gözlerle baktım. Kulağıma eğildi ve fısıldadı.

“O ufak tefek adamın kim olduğunu biliyor musun?”

Başımı salladım. “Hayır.”

“Biri Scotland Yard'dan Müfettiş Japp... Jimmy Japp. Diğeri de Scotland Yard'dan tabii. Olaylar çok çabuk geliyor, dostum.”

Dikkatlice o iki adama baktım. İkisi de hiç polise benzemiyorlardı. Doğrusu ya Poirot söylemeseydi onların Scotland Yard'dan oldukları aklıma bile gelmezdi. Onlara böyle bakarken birden irkilererek kendime geldim. Jüri kararını açıklıyordu.

“Faili ya da failleri bilinmeyen, taammüden cinayet!”

BÖLÜM 7

Poirot Borçlarını Ödüyor

Stylites Hanı'ndan çıkarken Poirot kolumdan tutarak beni kenara çekti. Amacını anlamıştım. Scotland Yard'dan gelenleri bekliyordu.

Adamlar bir iki dakika sonra dışarı çıktılar. Poirot hemen öne doğru birkaç adım atıp, adamlardan kısa boylu olanın karşısında durdu.

“Korkarım beni hatırlamadınız, Müfettiş Japp.”

“Vay canına, kimi görüyorum, Mösyö Poirot!” diye haykıran müfettiş hemen ardından yanındaki adama döndü. “Mösyö Poirot'dan sık sık söz ettiğimi duydunuz herhalde? 1904 yılında kendisiyle birlikte çalışmıştık... Abercrombie kalpazanlık olayında... Anımsıyorsunuz değil mi, Brüksel'de ortaya çıkmıştı. Ah, ne güzel günlerdi onlar, mösyö. Ya “Baron” Altara'yı hatırlıyor musunuz? Korkunç bir dolandırıcıydı! Neredeyse bütün Avrupa polisinin elinden kaçmayı başarmıştı. Sonunda onu, Mösyö Poirot'nun sayesinde Antwerp'te yakaladık... Tekrar teşekkürler, Bay Poirot. Burada olmanıza çok sevindim.”

Onlar böyle dostça bir tavırla eski günlerden söz ederlerken yanlarına sokuldum ve Poirot tarafından Dedektif-Müfettiş Japp'la

Agatha Christie

tanıştırıldım. O da bizleri meslektaşısı Başmüfettiş Summerhayne ile tanıştırdı.

Poirot, “Sanırım buraya neden geldiğinizi sormama hiç gerek yok, beyler,” dedi.

Japp muzipçe göz kırptı. “Aslında yok. Bana sorarsanız durum açıkça ortada.”

Poirot ciddi bir tavırla cevap verdi. “Bu konuda farklı düşünüyorum.”

Summerhayne ilk kez ağzını açtı. “Yapmayın canım! Her şey açıkça ortada. Adam neredeyse suçüstü yakalanmış. Ama açıkçası bir insanın bu kadar budalaca davranması beni deli ediyor!”

Ama Japp dikkatle Poirot’yu süzüyordu.

“Durun bakalım, Summerhayne,” dedi. “Size Mösyö Poirot’yla daha önce de birlikte çalıştığımı söylemişim. Ve bu dünyada hiç kimşenin görüşlerine onun kadar inanmam, kimseyi dinlemesem bile onu dinlerim. Eğer yanılmıyorsam, onun bildiği bir şeyler var. Öyle değil mi, mösyö?”

Poirot gülümsedi.

“Evet. Bazı sonuçlara vardığımı söyleyebilirim.”

Summerhayne’in yüzünde hâlâ kuşkulu bir ifade vardı. Ama Japp, Poirot’yu irdelemeye devam ediyordu.

“Sorun şu,” dedi. “Biz bu olaya şimdiye kadar hep dışarıdan baktık. Zaten böyle vakalarda Yard’ın dezavantajı da budur. Biz işe çoğu zaman cinayet olup bittikten çok sonra, resmi soruşturmanın ardından karışırız. Oysa cinayet mahalline ilk saatlerde gelmenin birçok yararı vardır. İşte Mösyö Poirot bu noktada bizden ileride. As-

Ölüm Sessiz Geldi

İnsta buraya gelmekte belki daha da gecikecektik. Eğer kadın ölürken yanında zeki bir doktor olmasaydı kesinlikle öyle olacaktı. Neyse ki bize sorgu yargıcı aracılığıyla haber yolladı. Ama siz daha olayın başından beri buradaydınız Mösyö Poirot. Tabii birçok ufak ipuçlarını da fark ettiniz. Soruşturmada açıklanan delillere bakılırsa Bay Inglethorp'un karısını öldürdüğü gün gibi aşikâr. Ve eğer sizden başka biri bunun aksini iddia etmeye kalkışsaydı, onun yüzüne karşı kahkahalarla gülerdim. Hatta jürinin Inglethorp'un taammüden cinayet işlediğine karar vermemiş olması bile benim için sürpriz oldu. Herhalde sorgu yargıcı olmasaydı öyle de yapacaklardı... bence onları bundan alıkoyan Wells oldu.”

Poirot, “Belki de şu anda cebinizde Bay Inglethorp için tutuklama emri bile vardır,” dedi.

Japp'ın anlamlı yüz ifadesi bir şekilde bürokrasinin tahta panjurlarıyla kapandı.

“Belki var... Belki de yok...” dedi ciddi bir havada. Ama sesi şakacıydı.

Belçikalı düşünceli bir şekilde ona baktı. “Onun tutuklanmasını kesinlikle istemiyorum, beyler.”

Summerhayne alaycı bir havada, “Bu belli,” dedi.

Japp şaşkın şaşkın Poirot'yu süzüyordu.

“Bu konuda bize bir açıklamada bulunamaz mısınız, Bay Poirot? Gözünüzü kırpmanız bile bize yeter, yeter ki sizden gelsin. Siz buraya bizden önce geldiniz, cinayet mahallinde bulundunuz ve de bildiğiniz gibi Yard hata yapmaktan hoşlanmaz.”

Poirot ciddi bir tavırla başını salladı.

“Ben de öyle düşünüyordum. Neyse, size şu kadarını söyleyebilirim: O tutuklama emrini kullanıp Alfred Inglethorp’u tutuklayabilirsiniz. Ama bu size bir saygınlık kazandırmaz... en kısa zamanda onun aleyhindeki kanıtların boş olduğu ortaya çıkar ve pişman olursunuz. Dava da düşer! *Comme ça!*”^(*) Parmaklarını anlamlı bir şekilde şaklattı.

Japp’ın yüzünde ciddi bir ifade belirdi. Summerhaye ise bu sözlerle burun kıvrıldı.

Ben şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimi yutmuştum. Evet, tek düşünebildiğim Poirot’nun ya bunamış ya da iyice çıldırmış olduğuydu.

Japp mendilini çıkarmış, alnını kuruluyordu. “Bu isteğinizi yapmam imkânsız, Mösyö Poirot. Ben, size inanıyorum. Benim de bilgi vermem gereken insanlar var ve onlar bana neden bu şekilde hareket ettiğimi soracaklardır. Bana biraz daha bilgi veremez misiniz?”

Belçikalı bir süre düşündü.

“Evet, olabilir,” dedi bir kısa bir süre sonra. “Aslında bunu yapmak istemediğimi itiraf etmeliyim. Ama mecburum. Sanırım bildiklerimi daha önce söylemek zorunda kalacağım. Aslında şu sıralar gizli çalışmayı yeğlerdim. Ama sizin dedikleriniz de çok doğru, benim gibi artık zamanı geçmiş bir Belçikalı müfettişin, ‘Bunu yapmayın,’ demesinin ne anlamı olabilir ki! Oysa Alfred Inglethorp’un tutuklanmaması gerekiyor. Buna engel olacağıma dair yemin ettim. Dostum Hastings de bunu biliyor. Neyse, siz doğruca Styles Köşkü’ne mi gideceksiniz, sevgili Japp?”

(*) Tamam mı?

Ölüm Sessiz Geldi

“Yarım saat kadar sonra orada olacağız. Önce doktor ve sorgu yargıcısıyla konuşacağız.”

“İyi. Geçerken bana da uğrayın. Köy yolunun en sonundaki evde oturuyorum. Ben de sizinle köşke geleceğim. Orada Bay Inglethorp size gerekli kanıtları sunacaktır, yok o bunu reddederse -ki bu olası- ben, Poirot, onun aleyhindeki tüm kanıtları çürütecek tatmin olacağınız kanıtları size vereceğim. Anlaştık mı?”

Japp sevinçle, “Anlaştık,” dedi. “Scotland Yard adına da size teşekkür ederim. Açıkçası şimdiki durumda kanıtlarda Inglethorp’u temize çıkarabilecek en ufak boşluk bile göremiyorum. Ama siz bir dâhisiniz! Şimdilik hoşça kalın, mösyö.”

İki müfettiş uzaklaştılar. Summerhaye olanlara inanamıyormuş gibi gülüp duruyordu.

Ben daha ağzımı açamadan Poirot, “E, dostum!” dedi. “Ne dersin bu işe? Allah Allah! Soruşturma sırasında ter döktüğüm anlar oldu. Inglethorp’un ağzını açmayacak kadar inatçı olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Ancak bir embesil yapabiliirdi böyle bir şeyi.”

“Hım...” dedim. “Bu durum embesillikten başka şekilde de açıklanabilir. Söz gelişi, eğer kanıtlar doğruysa ve o katilse, sessizliğe sığınmaktan başka ne yapabilir, kendisini nasıl savunabilir?”

“Bunu yapmanın binlerce zekice yolu olabilir,” diye bağırды Poirot. “Bak, bir an için diyelim ki, katil benim. Ayaküstü karşımdakini inandıracak yedi farklı öykü anlatabilirim. Herhalde bunların hepsi de Alfred Inglethorp’un saçma sapan cevaplarından daha da etkili olur.”

Kendimi tutamayarak güldüm.

“Sevgili Poirot, eminim sen yedi değil yetmiş yedi öykü bile uydurabilirsin! Anlayamadığım bir nokta var. Müfettişlere söyledik-

lerini duydum. Ama herhalde artık sen de Alfred Inglethorp'un suçsuz olduğuna ciddi olarak inanıyor olamazsın?"

"Neden şimdi farklı düşünüyüm ki? Ne değişmişti?"

"Ama kanıtlar kesin."

"Evet. Fazla çok fazla kesin."

Leastways Villası'na giderek, alışkın olduğumuz merdivenlerden yukarı çıktık. Poirot kendi kendine konuşurcasına sözlerine devam ediyordu. "Evet, çok fazla kesin. Gerçek deliller her zaman biraz belirsiz ve kuşkulu olur. Bunların incelenmesi, elenmesi gerekir. Ama bu olayda her şey çok açık ve net. Hayır, dostum, bütün bu kanıtlar çok zekice kurgulanmış. Öylesine akıllıca ki kendini ele veriyor."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Inglethorp'un aleyhindeki deliller muğlak ve kuşkulu olsaydı, bunları kanıtlamak güç olabilirdi. Ama katil telaşından adamın etrafında ördüğü ağı öylesine sık dokumuş ki, Inglethorp bir darbede özgür kalacak."

Sesimi çıkarmadım.

Poirot bir iki dakika sonra, "Olaya bir de başka tarafından bakalım," dedi. "Diyelim ki bir adam var ve karısını zehirlemeyi planlıyor. Söylentilere göre zeki bir adam ve bu şekilde yaşamını sürdürmüştü. Galiba yalnızca bu bile adamın kurnaz biri olduğunu göstermeye yeter. Neyse, diyelim ki karısını ortadan kaldırmak için şöyle bir plan yapıyor; köydeki eczaneden striknin alıyor, hem de kimliğini gizlemeden kalfaya da hasta bir köpeği uyutacağına dair saçma sapan bir hikâye anlatıyor. Zehri hemen o akşam vermeyip, ertesi güne kadar bekliyor. O gün karısıyla şiddetli bir tartışma yapıyor ve bunu bütün ev halkının duymasına aldırıyor. Tabii bu yüzden bü-

Ölüm Sessiz Geldi

tün kuşklar adamın üzerinde toplanıyor. Ayrıca kendini savunmak için de hiçbir hazırlık yapmıyor. Oysaki eczanedeki kalfanın karısı ölür ölmez bu durumu polise anlatacağını da biliyor. Benden bir insanın bu kadar ahmak olabileceğine inanmamı isteme! Ancak kendini astırarak intihar etmek isteyen bir deli bu şekilde davranır!”

Ben, “Buna rağmen yine de anlayamadığım...” diye başladım.

“Bende anlayamıyorum! Emin ol, dostum, bu durum beni de şaşırtıyor. Beni... Hercule Poirot’yu!”

“Madem Inglethorp’un suçsuz olduğuna inanıyorsun, o halde striknin almasını nasıl açıklayacaksın?”

“Çok basit. Zehri -o- almadı.”

“Ama Mace onu tanımış!”

“Pardon ama Mace yalnızca, Bay Inglethorp gibi kara bir sakalı, onunki gibi gözlükleri ve tuhaf, ilgi çekici giysileri olan birini görmüş. Aslında Mace’in Alfred Inglethorp’u yakından tanımadığı belli, zaten onun yalnızca birkaç kez uzaktan görmüş olduğu birini tanınması da beklenemez. Mace’in köye olaydan birkaç gün önce geldiğini unutma. Ayrıca Emily Inglethorp da ilaçlarını genellikle Tadminster’deki eczaneden almış.”

“O halde senin düşüncen...”

“*Mon ami*, dostum, özellikle üzerinde durduğum iki noktayı hatırlıyor musun? Birincisini şimdilik bir tarafa bırakalım. İkincisi neydi?”

“Alfred Inglethorp’un tuhaf giysiler giymesi, kara bir sakalı olması ve gözlük takması.”

“Evet, kesinlikle. Şimdi diyelim ki, biri John ya da Lawrence Cavendish’in kılığına girmek istiyor. Bu kolay olur muydu?”

Düşünceli bir şekilde, “Hayır,” diye cevap verdim. “Olmaz, ama tabii bir aktör...”

Poirot sert bir tavırla sözümü kesti.

“Neden kolay olmaz? Sana bunun nedenini açıklayayım dostum: Çünkü John da, Lawrence da tıraşlı adamlar, ne sakalları var, ne de bıyıkları. Onların kılığına girmeyi başarıp, gündüz vakti birkaç kişiye görünmeyi ancak iyi bir aktör başarabilir, yine de bu aktörün yüz hatlarının bir ölçüde John ya da Lawrence’a benzemesi gerekir. Fakat konu Alfred Inglethorp olunca, durum daha kolay... Tuhaf giysileri, sakalı, gözlerini gizleyen gözlükleri, görüntüsünde ilk bakışta dikkati çeken noktalar bunlar. Şimdi, bir katilin içgüdüsel olarak ilk düşüncesi nedir? Kuşkuları kendisinden uzaklaştırmak, değil mi? Peki bunu en iyi, nasıl yapabilir? Kuşkuların bir başkasının üzerinde toplanmasını sağlayarak! Bir olayda, zaten el altında buna uygun biri var. Herkes Bay Inglethorp’un suçlu olduğuna inanmaya hazır. Katil de bunu biliyor. Ondan kuşkulananacağı kaçınılmaz bir durum, ama ortada bir de elle tutulur bir kanıt olması gerek, zehrin satın alınması gibi, söz konusu olan Bay Inglethorp gibi tuhaf görünümlü biri olunca da durum hiç de zor değil. Bildiğin gibi, Mace o zamana dek Bay Inglethorp’la hiç konuşmamış. Bu durumda karşısında Alfred Inglethorp’un giysileri, sakalı ve gözlükleriyle duran adamın bir başkası olduğundan nasıl kuşkulanaçaktı ki.”

Poirot’nun söylediklerinden büyülenmişçesine, “Bu olabilir,” dedim. “Ama durum buysa, neden Inglethorp pazartesi akşamı saat altı civarında nerede olduğunu açıklamaktan kaçınıyor?”

“Ah, neden acaba?” Poirot sakinleşmişti. “Eğer tutuklanırsa bunu açıklayacaktır, ama ben işlerin o noktaya gelmesini istemiyorum.

Ölüm Sessiz Geldi

Inglethorp'un durumunun ne kadar ciddi olduğunu anlamasını sağlamalıyım. Konuşmamasının arkasında utanç verici bir neden olduğu kuşkusuz. Inglethorp, karısını öldürmediyse bile aslında ahlaksız ve kötü bir insan. Cinayet olmasa bile saklamaya çalıştığı bir şey var.”

“Bu ne olabilir?” dedim. Bir an için Poirot'nun söylediklerinin doğru olduğunu kabul etsem de Bay Inglethorp'un suçlu olduğuna ilişkin inancım sürmekteydi.

Poirot gülerek sordu. “Bunu tahmin edemiyor musun?”

“Hayır, ya sen?”

“Ah evet, bu konuda kısa bir süre önce bende bir fikir oluştu ve şimdi de bunun doğru olduğu ortaya çıktı.”

Sitemli bir şekilde, “Ama bana bundan söz etmedin,” dedim.

Poirot özür dilercesine ellerini iki yana açtı.

“Affedersin, *mon ami*, ama bana karşı kesinlikle *sympathique*” değildin. Korkarım sen, benim sözlerime inanmıyordun.” Ciddi bir tavırla bana döndü. “Artık sen de Alfred Inglethorp'un tutuklanması gerektiğini kabul ediyorsun değil mi?”

“Belki...” dedim tereddütle. Aslında Alfred Inglethorp'un yazgısı beni hiç ilgilendirmiyordu. Hatta onun yüreğine biraz korku salmanın iyi olacağını bile düşünüyordum.

Beni dikkatle süzen Poirot içini çekti. Sonra da konuyu değiştirerek, “Neyse, şimdi Alfred Inglethorp'u bir yana bırakalım,” dedi. “Söyle bana, soruşturmadaki tanıklar hakkında ne düşünüyorsun?”

“Her şey beklediğim gibi diyebilirim.”

“Bazı şeyler tuhaf gelmedi mi?”

(*) Sempatik.

O anda aklıma Mary Cavendish geldi. Hemen işi idare etmeye çalıştım. “Ne gibi?”

“Örneğin, Bay Lawrence Cavendish’in tanıklığı.”

Rahatlamıştım.

“Lawrence’in sözleri mi? Hayır, hayır, bence tuhaf değil. O hep sinirli biri olmuştur.”

“Demek onun Emily Inglethorp’un sürekli aldığı ilaçla kazara zehirlenmiş olabileceğine ilişkin iddiası sana tuhaf görünmedi... *hein?*”

“Göründüğünü söyleyemem. Doktorlar da bu iddiayı çürüttüler zaten. Ama tıbbi bilgisi olmayan birinin böyle bir iddiada bulunması normal.”

“Ama Mösyö Lawrence senin dediğin gibi tıptan anlamayan biri değil ki. Onun tıp fakültesine gittiğinden ve oradan mezun olduğundan bahseden de sendin.”

“Evet, bu doğru.” İrkildim, çok şaşırmıştım. “Bunu unutmuşum. İşte bu çok tuhaf!”

Poirot başını salladı. “Zaten başından beri Lawrence’in takındığı tavır çok tuhaf. Evdekilerin içinde yalnızca o striknin zehirlenmesi belirtilerini hemen fark edebilirdi. Fakat buna rağmen ailede yalnızca o annesinin doğal nedenle öldüğünü iddia ediyor. Eğer bunu Mösyö John yapsaydı, anlardım. O doktor değil ve bilgisi yok, ayrıca hayal gücünün de pek fazla olduğu söylenemez. Ama Mösyö Lawrence, hayır! Ve şimdi, kalkıp komik olduğunu çok iyi bildiği bir varsayım ileri sürdü. İşte bu, insanı düşündürüyor, *mon ami.*”

Başımla onayladım. “Bu çok karmaşık bir durum.”

Poirot devam etti. “Sonra Mary Cavendish. İşte! Bütün, bildiklerini açıklamak istemeyen biri daha. Onun davranışı hakkında ne düşünüyorsun?”

Ölüm Sessiz Geldi

“Onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Doğrusu, onun Alfred Inglethorp’u korumaya çalışmasına inanamıyorum. Ama görünürde durum bu.”

Poirot düşünceli bir şekilde başını salladı.

“Evet, bu tuhaf bir durum. Ama bir şey kesin, onun ‘özel bir konuşma’ olduğunu belirttiği kavga sırasında açıkladığından çok daha fazlasını duymuş olması gerek.”

“Hiç kuşkusuz o gizlice bir kavgayı dinlemekle suçlanabilecek en son kişi.”

“Kesinlikle. Mary Cavendish’in tanıklığı bana -bir şeyi- kesin olarak gösterdi. Ben yanıldım. Dorcas haklıydı. Kavga gerçekten de onun söylediği gibi öğleden sonranın daha erken bir saatinde, saat dört civarında olmuş.”

Ona kuşkuyla baktım. Poirot’nun bu noktada neden bu kadar ısrarcı olduğunu bir türlü anlayamıyordum.

Poirot, “Aslında bugün tanıkların birçoğunun açıklamaları tuhaftı,” diye ekledi. “Söz gelişi Dr. Bauerstein’in sabahın o saatinde uyanık ve giyinik olarak sokakta -ne işi- varmış? Bu konunun üzerinde hiç durulmamış olması beni çok şaşırtıyor.”

Tereddütle, “Sanırım uyku sorunu varmış, uyuyamıyormuş,” dedim.

“Bu hem çok iyi, hem de çok kötü bir açıklama olabilir,” diye belirtti Poirot. “Birçok şeyi açıklıyor, ama hiçbir şeyi açıklamıyor. Gözümü zeki doktorumuz Bauerstein’in üzerinden ayırmamalıyım.”

Alaycı bir tavırla sordum.

“Soruşturmadaki tanıklıklara başka itirazın var mı?”

Poirot ciddi bir tavırla, “*Mon ami*,” dedi. “İnsanların sana gerçeği söylemediklerini hissettiğin an, bütün dikkatini vermelisin! Eğer

yanılmıyorsam, bugünkü soruşturmada sadece bir ya da iki kişi gerçeği söyledi; bir şey saklamadı ve hileye de başvurmadi.”

“Ah, hadi canım, o kadar da değil, Poirot! Lawrence ya da Mary Cavendish için bir şey söylemeyeceğim. Ama John ve Bayan Howard, hiç kuşkusuz onlar gerçeği söylediler.”

“İkisi de mi, dostum? Haydi, biri tamam da ikisi birden mi?”

Bu sözleri beni hem şaşırtmış, hem de huzursuz etmişti. Aslında Bayan Howard soruşturmada öyle önemli bir açıklamada bulunmamıştı. Öylesine dürüst ve açık bir tavırla konuşmuştu ki, bir an olsun onun samimiyetinden kuşku duymamıştım. Gelgelelim bir noktada Poirot’nun düşüncelerine de büyük saygım vardı. Tabii kendi kendime artık inatçı, huysuz bir ihtiyar olduğunu ya da bunadığını düşündüğüm zamanlar dışında.

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?” diye sordum. “Evelyn Howard’ın dürüst ve açık sözlü bir kadın olduğunu düşündüm. Üstelik insanı rahatsız edecek kadar açık sözlü.”

Poirot, bana tuhaf bir tavırla baktı. Gözlerindeki ifadeyi anlamadım. Tam bir şey söyleyecekken birden vazgeçti.

“Sonra Bayan Murdoch,” diye ekledim. “Onun yalancı olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Öyle... Ama Emily Inglethorp’un yanındaki odada yatmasına rağmen hiçbir şey duymamış olması tuhaf. Halbuki odası diğer kattanatta olan Mary Cavendish bile gürültüyü duymuş. Komodinin yuvarlanırken çıkardığı gürültüyü.”

“Evet, ama Cynthia çok genç. Uykusu da ağır sanırım.”

“Ah, evet, evet. Uykucunun teki olmalı.”

Poirot’nun sesindeki ifade hiç hoşuma gitmedi, ama o anda bir gürültü dikkatimizi başka yöne çekti. Pencereden baktığımızda kapıda iki müfettişin bizi beklediğini gördük.

Poirot şapkasını kaptı. Özenle kollarındaki belli belirsiz tozları silkeledi ve aceleyle bıyıklarını kıvrırken bana merdivenlerden inmemi işaret etti.

İki müfettişle birlikte Styles Köşkü'ne gittik. Yanılmıyorsam, Scotland Yard'dan iki müfettişin gelmesi evdekiler için büyük bir şok oldu. Özellikle de John için. Onun jüri karar verdikten sonra böyle bir şey olacağını bilmesi gerekirdi. Buna rağmen iki müfettişin evde bulunması ona acı gerçeği, başka herhangi bir şeyin anlatılabileceğinden çok daha güçlü bir şekilde, anlatmaya yetti.

Yol boyunca Poirot kısık sesle Japp'la konuşup durmuştu. Köşke vardığımızda ilk yaptığı hizmetçiler dışında evdekilerin salonda toplanmalarını istemek oldu. Bunun ne anlama geldiğini anladım. Poirot'un iddialarını kanıtlamanın zamanı gelmişti.

Açıkgçası ben bu konuda pek iyimser değildim. Poirot'nun Alfred Inglethorp'un suçsuzluğuna inanmak için bazı güçlü nedenleri vardı, ama Summerhaye tipinde bir adam, mutlaka elle tutulur kesin kanıtlar gösterilmesinde ısrar edecekti. Bense Poirot'nun elinde böyle deliller olduğunu sanmıyordum.

Sözün kısası hepimiz salonda toplandık. Kapıyı kapayan Japp oldu. Poirot nazikçe herkesin oturmasını bekledi. Orada bulunanların gözleri Scotland Yard'dan gelen dedektiflerin üzerindeydi. Galiba artık olayın kötü bir kâbus değil, gerçeğin ta kendisi olduğunu anlamaya başlıyorduk. Böyle şeyleri okumuştuk, ama, şimdi bizler yaşanan dramın parçalarıydık. Yarın İngiltere'deki tüm gazeteler olayı manşetten vereceklerdi.

ESSEX'DE ESRARLI BİR OLAY
ZENGİN KADIN ZEHİRLENDİ

Styles Köşkü'nün resimleri, "Aile soruşturma salonundan çıkıyor," başlığı altında anlık fotoğraflar yayımlanacaktı. Ne de olsa köydeki fotoğrafçılar da zamanlarını boşa geçirmezlerdi. Evet, hepimiz bütün bunları belki yüz defa okumuştuk, ama böyle şeylerin hep başkalarının başına geldiğini düşünürdük, bizim değil. Ama şimdi, burada, bu evde bir cinayet işlenmişti. Karşımızda bu olayı aydınlatmak için "olay yeri incelemesine gelmiş müfettişler" vardı. Poirot konuşmaya başlamadan bir an kafamdan hızla soruşturma jargonu gelip geçti.

Sanırım toplantıda önceliğin müfettişlerin değil de Poirot'nun elinde olması oradakileri biraz şaşırtmıştı.

"Mesdames(*) ve messieurs,"(**) diyen Poirot, sanki bir konferansa başlayacakmışçasına eğilerek selam verdi. "Bu gün burada toplanmanızı istememin bir nedeni var. Ve bu neden de Bay Alfred Inglethorp."

Alfred Inglethorp, diğerlerinden biraz uzakta oturuyordu... Sanırım diğerleri fark ettirmeden koltuklarını çekip, ondan uzaklaşmışlardı. Poirot adını söyleyince, adam hafifçe irkildi.

Dostum, doğrudan ona bakarak, "Bay Inglethorp," dedi. "Bu evin üzerine çok koyu bir gölge düştü. Cinayetin gölgesi."

Alfred üzüntüyle başını salladı.

"Zavallı karıcığım! Zavallı Emily. Korkunç bir şey bu."

Poirot anlamlı bir şekilde, "Bunun özellikle de sizin için ne kadar korkunç bir durum olduğunun hâlâ farkında olmadığınızı düşünüyorum," dedi. Ve Inglethorp bu sözcükleri anlamış gibi görünmeyince de ekledi. "Çok büyük bir tehlikeyle karşı karşıyasınız, Bay Inglethorp."

(*) Hanımefendiler.

(**) Beyefendiler.

Ölüm Sessiz Geldi

İki müfettiş sıkıntı içerisinde kımıldandılar. O anda böyle durumlarda söylenmesi gereken sözcüklerin... “Söyleyeceğiniz her şey mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılacaktır,” Summerhaye’in dudaklarının ucuna kadar geldiğini hissettim. Poirot sözlerine devam etti.

“Durumu anladınız mı, şimdi?”

“Hayır, ne demek istiyorsunuz?”

Poirot ağır ağır, “Karınızı sizin zehirlediğinizden şüphe ediliyor,” dedi.

Bu açık sözler karşısında orada bulunanlar arasında bir uğultu oluştu.

Inglethorp yerinden fırlayarak, “Aman Tanrım!” diye haykırdı. “Ne korkunç bir düşünce bu! Ben mi, sevgili Emily’ciğimi zehirlemişim?”

Poirot kısık gözlerle onu süzüyordu. “Sanırım soruşturmadaki uyumsuz tanıklığınızın, herkesin üzerinde kötü bir etki yarattığının farkında değilsiniz. Şimdi durumun vahametini bilen bir kişi olarak Bay Inglethorp, sizden pazartesi akşamı saat altıda nerede olduğunuzu açıklamanızı istiyorum. Yoksa hâlâ söylememekte ısrar edecek misiniz?”

Alfred Inglethorp inleyerek yeniden yerine çöktü ve elleriyle yüzünü kapattı. Omuzları düştü. Poirot, ona yaklaşarak yanında durdu. Tehditkâr bir havada, “Konuşun!” diye bağırdı.

Inglethorp zorlanarak başını kaldırdı. Sonra da ağır ağır başını salladı. “Konuşmayacak mısınız?”

“Hayır... Hiç kimsenin beni söylediğiniz gibi bir suçla itham edecek kadar acımasız olabileceğini sanmıyorum.”

Poirot kesin kararını vermiş birinin tavrıyla, “*Soit,*”^(*) dedi. “Bu durumda sizin yerinize ben konuşacağım.”

Alfred Inglethorp yeniden yerinden sıçradı.

“Siz mi? Siz, benim adıma nasıl konuşabilirsiniz? Bilmediğiniz...” Birden sustu.

Poirot, bize döndü. “Mesdames, messieurs! Bu durumda durumu benim açıklamam gerekiyor! Dinleyin! Ben, Hercule Poirot, şimdi sizlere geçen pazartesi akşamı saat altıda eczaneye girerek striknin alan adamın Bay Inglethorp olmadığını söylemek istiyorum. Bu mümkün değildi, çünkü o gün akşam saat altıda Bay Inglethorp, Bayan Raikes’e evine giderken eşlik ediyordu. Onları birlikte gördüklerine yemin etmeye hazır beş tanığım var. Bildiğiniz gibi Bayan Raikes’in evi Abbey Çiftliği köyden en az beş kilometre uzakta. Bu kesinlikle üzerinde tartışılmayacak kadar kesin bir kanıt!”

(*) Olsun.

BÖLÜM 8

Yeni Kuşkular

Odaya derin, şaşkınlık dolu bir sessizlik çöktü. İçimizde en az şaşırان yine de Japp'dı. En önce konuşan da o oldu.

“Harikasınız, Mösyö Poirot!” diye bağırdı. “Muhteşem! Gerçekten de siz bu konularda bir dâhisiniz! Sanırım, sözünü ettiğiniz tanıklar güvenilecek insanlardır!”

“Elbette. İşte, bu listede adları ve adresleri yazılı! Tabii onlarla konuşmanız gerekecek. Ama söylediklerimin doğru olduğunu göreceksiniz.”

“Bundan eminim.” Japp sesini kıstı. “Size minnettarım, Poirot. Eğer bu adamı tutuklasaydık, sonradan başımız derde girecekti.” Inglethorp’a döndü. “Affedersiniz ama bunu soruşturmada neden açıklamadınız?”

Poirot, onun sözünü kesti. “Bunun nedenini size ben açıklayabilirim. Etrafta dolaşan bir söylentiye göre...”

Alfred Inglethorp öfkeyle haykırdı. “Son derece çirkin ve gerçekle hiçbir ilgisi olmayan bir dedikodu!”

“Ve tabii Bay Inglethorp böyle bir zamanda bir skandal çıkmamasından çekiniyordu. Öyle değil mi?”

Inglethorp başını salladı. “Evet, kesinlikle öyle. Zavallı Emily’ciğim daha gömülmedi bile. Yeniden kin ve yalan dolu iftiraların he-defi olmak istememem doğal değil mi?”

“Aramızda kalsın, ama...” dedi Japp. “Açıkkası ben bu türden iftiraları, cinayet suçlamasıyla tutuklanmaya tercih ederim. Sanırım zavallı karınız da aynı şekilde düşünürdü. Eğer Mösyö Poirot burada olmasaydı, çoktan tutuklanmış olurdunuz. Bundan emin olabilirsiniz.”

Inglethorp, “Sanırım biraz budalaca davrandım,” diye mırıldandı. “Ama siz durumu bilmiyorsunuz, müfettiş, bana burada atılmadık iftira, çektirilmedik zulüm kalmadı!” Nefretle Evelyn Howard’a baktı.

Japp, birden John’a döndü. “Şimdi annenizin yatak odasını görmek istiyorum, Bay Cavendish. Ondan sonra da hizmetçilerle biraz konuşacağım. Siz hiç rahatsız olmayın. Mösyö Poirot, bana yolu gösterir.”

Herkes odadan çıkarken arkadaşım, bana dönerek, onları izlememi işaret etti. Dışarı çıkınca da beni kolumdan tutarak bir kenara çekti. “Çabuk evin diğer kanadına git. Oradaki çuha kaplı kapının bu tarafında dur. Ben gelinceye kadar da yerinden kımıldama.” Sonra hızla arkasını dönerek müfettişlerin yanına gitti.

Onun isteğini yerine getirdim. Yukarı çıkarak çuha kaplı kapının önünde beklemeye başladım. Bu arada da acaba Poirot’nun bu isteğinin arkasında acaba ne olabilir, diye düşünüyordum. Neden burada, bu noktada beklememi istemişti? Düşünceli bir tavırla önümde uzanan koridora baktım. Birden aklıma bir şey geldi. Cynthia dışın-

Ölüm Sessiz Geldi

da herkesin odası evin bu tarafında, yani solundaydı. Bununla bir ilgisi olabilir miydi? Acaba Poirot odalarına girip çıkanları kendisine haber vermemi mi istiyordu? Sabırla bulunduğum noktada bekledim. Dakikalar geçiyordu. Ne kimse geldi, ne de bir şey oldu.

Yirmi dakika kadar sonra Poirot görüldü.

“Yerinden hiç kıınıldamadin ya?”

“Hayır, hayır. Buraya yapıştım kaldım. Ama hiçbir şey de olmadı.”

“Ah!” Memnun mu olmuştu, yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı anlayamadım. “Hiçbir şey görmedin mi?”

“Hayır.”

“Herhalde bir şey duydun? Büyük bir gürültü. Değil mi, *mon ami*?”

“Hayır.”

“Bu nasıl olabilir? Kendime kızmaya başlıyorum. Ben bu kadar sakar da değilim ama elimi hafifçe sallamamla...” Aslında Poirot’nun ellerini nasıl salladığını biliyordum. “Sol elimi, dostum... Karyolanın başucundaki komodin yere devrildi?”

Üzgün ve sinirli bir hali vardı ve onu teselli etmeye çalıştım.

“Hiç sorun değil, dostum. Ne olur komodin devrilirse? Böyle şeylere aldırma. Herhalde aşağıdaki zaferin seni çok heyecanlandırmıştı. Doğrusu açıklamaların hepimiz için büyük sürpriz oldu. İnglet-horp’un Bayan Raikes’la olan ilişkisinin düşündüğümüzden daha da ciddi olduğu anlaşılıyor. Yoksa konuşmamakta bu kadar ısrar etmezdi. Şimdi ne yapacaksın? Scotland Yard’dan gelen müfettişler nerede?”

“Hizmetçilerle konuşmak için aşağıya indiler. Onlara bulduğumuz her şeyi gösterdim. Japp, beni hayal kırıklığına uğratiyor. Düzen ve yöntemden hiç anlamıyor.”

Pencereden dışarı bakıyordum. “Ah, işte Dr. Bauerstein geliyor!” diye bağırdım. “Bu adam konusunda kesinlikle haklısın, Poirot. On-
dan hiç hoşlanmıyorum.”

Poirot düşünceli bir şekilde mırıldandı. “Zeki bir adam.”

“Şeytan kadar zeki! Doğrusu bu ya onu salı günü, kötü durum-
da görmek çok hoşuma gitti. Hiç böyle bir şey görmemişsindir.”
Ona, doktorun eğreltiotu koparmak isterken başına gelenleri anlat-
tım. “Tepeden tırnağa çamur içindeydi, korkuluğa benziyordu.”

“Demek onu öyle gördün?”

“Tabii. İçeri girmek istemedi, o sırada yemekten yeni kalkmış-
tık, ama Bay Inglethorp gelmesi için ısrar etti.”

“Ne?” Poirot, beni şiddetle omuzlarımdan sarstı. “Ne? Dr. Ba-
uerstein salı akşamı burada mıydı? Burada? Ve sen bunu bana söy-
lemedin? Neden söylemedin? Neden? Neden?”

Çıldırılmış gibiydi.

“Poirot, lütfen sakın ol,” diye uyardım. “Bunun senin için bu
kadar önemli olacağı hiç aklıma gelmedi. Bu olayın önemli olduğ-
nu sanmıyordum.”

“Önemli? Önemli? Bu olay o kadar önemli ki! Demek Dr. Ba-
uerstein salı gecesi buradaydı, yani cinayetin işlendiği gece? Has-
tings, göremiyor musun? Bu her şeyi açıklıyor... Her şeyi...”

Poirot’yu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Omzumu sıkın el-
lerini çekerek, dalgın bir halde oradaki iki şamdanın yerini düzeltti.
Bu arada kendi kendine mırıldanıyordu. “Evet, bu her şeyi açıklı-
yor, her şeyi!”

Birdenbire kesin kararını vermiş gibiydi.

Ölüm Sessiz Geldi

“Allons!”^(*) dedi. “Hemen harekete geçmeliyiz! Bay Cavendish nerede?”

John sigara odasındaydı. Poirot doğruca onun yanına gitti.

“Bay Cavendish, Tadminster’de önemli bir işim var. Yeni bir ipucu buldum. Arabanızı alabilir miyim?”

“Tabii, elbette. Arabayı hemen mi istiyorsunuz?”

“Evet. Mümkünse hemen.”

John zili çaldı ve arabasının getirilmesini istedi. On dakika sonra bahçeden çıkmış, Tadminster’e giden yolda hızla ilerliyorduk.

“Poirot,” dedim içimde bir sıkıntıyla. “Belki bana artık bütün bunların ne anlama geldiğini anlatırsın.”

“Elbette, dostum, bunu sen de tahmin edebilirsin. Tabii şimdi artık Bay Inglethorp’un zanlılar listesinden çıkmasıyla durumun büyük ölçüde değiştiğinin sen de farkındasın. Şimdi yeni bir sorunla karşı karşıyayız. Zehiri satın alan biri var. Yapay ipuçlarını da bir kenara atmaya başladık. Sıra gerçek ipuçlarında. O esnada seninle tenis oynayan Bayan Cavendish dışında evdekilerin hepsi pazartesi akşamı Inglethorp’un kılığına girmiş olabilirler. Aynı şekilde Bay Inglethorp salı gecesi karısının kahve fincanını holdeki masanın üstüne bıraktığını söyledi. Soruşturmada kimse bu noktanın üzerinde durmadı, ama şimdi bu olay da farklı bir anlam kazandı. Kahveyi daha sonra Bayan Inglethorp’a kimin götürdüğünü öğrenmemiz gerekiyor ya da fincan masada durduğu sırada holden kimlerin geçtiğini. Senin anlattıklarına göre iki kişinin fincanın durduğu o masaya yaklaşmamış olduklarını varsayabiliriz: Mary Cavendish ve Cynthia Murdoch.”

(*) Haydi!

“Evet, bu doğru.” Birden rahatladım. Mary Cavendish’den kuşku duymayacaklardı.

Poirot sözlerini sürdürdü.

“Alfred Inglethorp’u temize çıkarmaya çalışırken, bildiklerimi zamanından önce açıklamak zorunda kaldım. Katil benim, Inglethorp’un peşinde olduğumu sandığı sürece rahat hareket edecek ve sonunda da gafil avlanacaktı. Ama şimdi dikkatli olacak. Evet, dikkatli olacak.” Birden bana döndü. “Söyle bana Hastings, senin özellikle kuşkulandığın biri yok mu?”

Bir süre tereddüt ettim. Açıkçası o sabah aklıma bir ya da iki kez tuhaf, uçarı bir fikir gelmişti. Gülünç bulduğum için kafamdan atmaya çalışmışım. “Buna kuşku denilmez...” diye mırıldandım. “Öyle saçma bir şey ki.”

Poirot, bana cesaret vermeye çalıştı.

“Haydi, çekinme. Aklından geçeni söyle. İnsan her zaman içgüdülerini dinlemelidir.”

“Şey, öyleyse,” dedim. “Çok saçma bu, ama, ben Evelyn Howard’ın bildiklerinin hepsini açıklamadığından kuşkulaniyorum.”

“Evelyn Howard mı?”

“Evet... Biliyorum bana güleceksin, ama...”

“Hayır, hayır. Neden güleyim ki?”

Şaşkınlıkla, “Bana o gece burada olmadığı için dikkate Evelyn’yi kuşkulular listesine katmamakla yanlış yapıyormuşuz gibi geliyor,” dedim. “Evet, Evelyn o gece burada değildi. Ama ne de olsa köşkten yalnızca yirmi beş kilometre uzaktaydı. Bir arabaya atlayıp yarım saat içinde Styles’e gelebilirdi. Bu durumda Evelyn’nin cinayet gecesi köşkte olmadığını kesinlikle söyleyebilir miyiz?”

Ölüm Sessiz Geldi

Poirot hiç beklemediğim bir cevap verdi.

“Evet, dostum, söyleyebiliriz. Benim ilk yaptığım Evelyn’nin çalıştığı hastaneye telefon etmek oldu.”

“Evet?”

“Bayan Howard o gün öğleden sonra nöbetteymiş, yani salı günü. Sonra hiç beklenmedik acil bir vaka gelmiş, Evelyn de gece nöbetinde kalabileceğini söylemiş. Tabii bu teklifini memnuniyetle kabul etmişler. Bu da onu temize çıkarıyor.”

Şaşırmıştım. “Oh!” Sonra da ekledim. “Doğrusunu istersen, Evelyn’den kuşkulananmanın asıl nedeni Inglethorp’a karşı olan o acayip düşmanlığıydı. Evelyn’nin, onun başını belaya sokmak için elinden geleni yapmaya hazır olduğunu hissediyorum. Ayrıca onun yakılan vasiyetname konusunda da bir şeyler bildiğini sanıyorum. Belki de yeni vasiyetnameyi yakan da oydu, aceleden onun Alfred Inglethorp’un lehine yapılan eski vasiyetname olduğunu sandı ve yanlışlıkla yakıtı. Adama o kadar düşman ki.”

“Evelyn’nin düşmanlığını anormal mi buluyorsun?”

“Evet. Evelyn bu konuda aşırı tepkili. Öfkeden deliye dönüyor. Hatta onun bu konuda sağlıklı düşünebildiğinden bile endişeliyim.”

Poirot hızla başını salladı.

“Hayır, hayır, bu açıdan yanlış düşünüyorsun. Evelyn Howard ne deli, ne de saplantılı. Tersine güçlü, mantıklı ve dengeli tipik bir İngiliz kadını. Aklı başında.”

“Ama Inglethorp’a olan kin ve nefreti tam bir saplantı. Ben şöyle düşünüyordum, tabii bu hiç kuşkusuz çok saçma ama, Evelyn aslında Inglethorp’u zehirlemeyi düşünüyordu. Ama strikini yanlışlıkla Bayan Inglethorp içti. Yine de böyle bir şeyin nasıl olabileceğini açıklayamıyorum. Evet, bu fikrim hem çok saçma hem de gülünç.”

“Ama bir açıdan da haklısın. Mantıklı ve bizi tatmin edebilecek şekilde suçsuz oldukları kanıtlanıncaya dek herkesten kuşku lanmak gerekir. Peki, şimdi bir de Bayan Howard’ın Bayan Inglethorp’u bilinçli olarak zehirlemediğini düşünmemizin gerekçeleri üzerinde duralım.”

“Evelyn, Emily’ye çok bağlıydı,” diye açıkladım.

Poirot öfkeyle, “Olmadı, olmadı,” diye bağırdı. “Çocukça nedenler ileri sürüyorsun. Eğer Bayan Howard, Bayan Inglethorp’u zehirleyebilecek nitelikte biriyse, hiç kuşkusuz onu çok seviyormuş gibi rol yapma yeteneği de vardır. Hayır, başka şeyler bulmalıyız. Evelyn’nin Alfred Inglethorp’a karşı olan nefretinin normal sayılamayacak kadar aşırı olduğunu düşünmekte çok haklısın; ama bundan çıkardığın sonuç yanlış. Ben de bundan bazı sonuçlar çıkardım ve bunların doğru olduklarını sanıyorum. Ama şimdilik bunlardan söz etmeyi gereksiz buluyorum.” Bir an için sustu, sonra konuşmasına devam etti. “Şimdi bence Bayan Howard’ın katil olmadığını düşünmemiz için çok güçlü ve geçerli bir neden var.”

“Nedir o?”

“Bayan Inglethorp’un ölümünün Bayan Howard’a hiçbir şekilde yararı olmayacak olması. Ve bildiğin gibi hiçbir cinayet nedensiz olmaz.”

Düşündüm. “Bayan Inglethorp, Evelyn’nin yararına bir vasiyetname hazırlamış olamaz mı?”

Poirot başını salladı.

“Ama böyle bir şey olabileceğini avukat Wells’e sen kendin söyledin.”

Poirot gülümsedi.

Ölüm Sessiz Geldi

“Bunun bir nedeni vardı. O sırada kafamda olan kişinin adını açıklamak istemiyordum. Bayan Howard da bu kişiyle hemen hemen aynı durumdaydı. Bu nedenle onun yerine onun adını kullandım.”

“Ama yine de Bayan Inglethorp gerçekten böyle bir vasiyetname de hazırlamış olabilir. Belki de öldüğü gün imzalattığı o vasiyetname...”

Poirot başını öylesine şiddetle salladı ki sustum.

Poirot, “Hayır, dostum,” dedi. “Benim o vasiyetname konusunda bazı küçük fikirlerim var. Ama sana şu kadarını söyleyebilirim, vasiyetnamedeki lehtar Evelyn değildi.”

Onun kendine güvenini takdir ediyordum, ama yine de bu konudan nasıl bu kadar emin olabildiğini anlayamıyordum.

“Neyse,” dedim içimi çekerek. “Öyleyse Bayan Howard’ı kuşkulular listesinden silebiliriz. Zaten benim kadından kuşkulanma nedenim de sendin. Onun soruşturmadaki davranışı konusunda söylediklerin neden oldu buna.”

Poirot şaşırılmış görünüyordu.

“Bayan Howard’ın soruşturmadaki tanıklığı hakkında ne dedim ki?”

“Anımsamıyor musun? Onunla John Cavendish’ten kuşkulanmamız gerekmediğinden söz ettiğimde bana söylediklerini.”

“Ah... Evet...” Akli biraz karışmış gibiydi. Ama kendini çabuk topladı. “Bu arada Hastings, aklıma gelmişken, benim için yapmanı istediğim bir şey var.”

“Elbette. Nedir?”

“Bir daha Lawrence Cavendish’le yalnız kaldığın zaman ona bir şey söylemeni istiyorum. Ona de ki, ‘Poirot’dan sana bir haber

getirdim, diğerk kahve fincanını bul, için rahat edecek,' dememi istedi, diyeceksin. Yalnızca bu kadar. Ne fazla. Ne az."

Şaşkınlıkla yineledim. "Diğerk kahve fincanını bul, için rahat edecek. Tamam mı?"

"Mükemmel!"

"Peki, ama bu ne anlama geliyor?"

"Ah, işte bunu sana bırakıyorum. Her şeyi biliyorsun. Sen yalnızca bu sözlerimi Lawrence'a ilet, sonra da onun söyleyeceklerini dinle."

"Peki, neyse, ama bu çok gizemli bir durum."

Bu arada Tadminster'e geldik. Poirot arabayı doğruca kapısında Kimya Laboratuvarı yazan binanın önünde durdurdu. Hemen dışarı atlayarak kapıdan içeri girdi. Birkaç dakika sonra da geri döndü.

"Tamam, işim bu kadardı."

Büyük bir merakla, "Orada ne yaptın?" diye sordum.

"Tahlil edilmesini istediğim bir şeyi bıraktım."

"Evet, ama neyi?"

"Yatak odasındaki cezveden aldığım kakaoyu."

Şaşkınlıktan bağırdım.

"Ama o zaten tahlil edildi! Dr. Bauerstein bunu yaptırdı bile! Ayrıca kakaoda striknin olduğunu söylediğim zaman da bu sözlerime gülmüştün!"

Poirot sakın bir tavırla, "Dr. Bauerstein'ın kakaoyu tahlil ettirdiğini biliyorum," dedi.

"O halde?"

"Canım bunu yeniden inceletmek istedi, hepsi bu."

Bunun dışında bu konuda bir tek sözcük bile etmedi.

Ölüm Sessiz Geldi

Poirot'nun kakao konusunda izlediği bu yol beni iyice şaşırtmıştı. Bunu yapması için ne bir neden, ne de bu yaptığına bir anlam veriyordum. Ancak ona karşı duyduğum güvendedeki kaybı Alfred Inglethorp'un suçsuzluğunu ustaca kanıtlamasından sonra yeniden yok olmuştu. Artık ona güveniyordum.

Bayan Inglethorp'un cenazesi pazartesi günü kaldırıldı. Pazartesi sabahı ise geç sayılabilecek bir saatte kahvaltıya indiğimde John'la beni bir kenara çekerek Alfred Inglethorp'un o sabah köşkten ayrılacağını söyledi. Gelecekle ilgili planlarını oluşturana dek kalmak üzere Stylites Hanı'nda bir oda tutmuştu.

Dürüst bir insan olan arkadaşım, "Açıkcısı onun gidecek olması beni oldukça rahatlattı, Hastings," dedi. "Daha önce, onun katil olduğuna inandığımız zaman da çok kötü bir durumdaydık. Ama şimdi, bence durum belki de çok daha kötü, çünkü suçsuz olduğu ortaya çıktığından beri ona baktıkça, böyle davranmış olmaktan dolayı suçluluk duygusuna kapılıyoruz. Doğrusunu istersen Inglethorp'a karşı çok kötü davranmadık. Tabii her şey onun aleyhinde görünüyordu. Bundan dolayı hiç kimsenin bizi suçlayabileceğini sanmıyorum. Onun katil olduğunu düşündüğümüz için suçlu sayılmayız, koşullar bizi buna zorladı aslında. Ama yine de yaptığımız yanlıştı, haksızlıktı, şimdi ise insan ister istemez bunu bir şekilde düzeltme, hissine kapılıyor, ama tabii bu çok güç, çünkü her şeye rağmen onu yine, eskisi gibi kesinlikle sevmiyoruz. Bu yüzden durum onun içinde gitgide daha sıkıcı bir hal alıyor. Onun kibarlık yaparak buradan ayrılmayı düşünmesi çok hoşuma gitti, bundan dolayı ona minnettarım. Neyse ki Styles, annemin değildi. Eğer Styles, anneme ait olsaydı, o zaman burası da Alfred'e kalacaktı. Ve ben buna dayanamazdım. Annemin parası onun olsun!"

“Peki, burayı idare edebilecek misin?” diye sordum.

“Ah, evet. Tabii veraset vergisi filan gibi ölümle ilgili formaliteler var. Ama babamın, servetinin yarısı Styles için harcanacak. Sonra Lawrence da şimdilik burada bizimle kalacak. O da kendine kalan paradan bir miktar verecek tabii. Başlangıçta biraz sıkıntı çekeceğimizi sanıyorum. Çünkü sana daha önce de söylediğim gibi mali açıdan oldukça zor durumdayım. Ama artık alacaklılar biraz bekleyebiliriz.”

Alfred Inglethorp’un çok yakında Styles’tan ayrılacak olduğunu bilmenin rahatlığıyla yaşanan o kötü olaydan bu yana en neşeli, en hoş kahvaltıyı ettik. Genç ruhu dış görünümüne de yansıyan Cynthia’nın yine bütün güzelliği üstündeydi. Her zamanki gibi endişeli ve sinirli görünen Lawrence dışında hepimiz yeni ve umut dolu bir geleceğin başlamasından dolayı keyifliydik.

Tabii ki gazeteler trajedinin haberleriyle doluydu. Ev halkının biyografilerinin arasına sıkıştırılmış gösterişli manşetlerde anlaşılması zor imalı sözcükler, polisin kanıt bulmak için bilindik koşuşturmalarına ilişkin haberler verilmekteydi. Özel hiçbir şey kalmamıştı. Her şey ortadaydı. Sakin bir dönemdi. Savaş o an için hareketsizdi, dolayısıyla da gazeteler büyük bir hırsla, dört elle bu cinayete sarılmışlardı: “Styles Köşkü’ndeki Esrarengiz Olay” manşeti o ana egemen olan konuydu.

Tabii ki bu Cavendish’ler açısından huzursuz edici bir durumdu. Ev sürekli muhabirlerle çevrilmişti, içeri girme istekleri sürekli reddedilse de onlar sık sık köyde ve köşkün çevresinde ellerinde kameraları bekliyor, ev halkından dikkatsiz birini yakalamaya çalışıyorlardı. Hepimiz bir basın patlamasının içinde yaşıyorduk. Scotland Yard’ın müfettişleri geliyor, gidiyor, araştırıyor, inceliyor, sorgulu-

Ölüm Sessiz Geldi

yor, gözetliyor ve hiç konuşmuyorlardı. Onların ne üzerinde çalıştıkları, hedeflerinin ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Bir kanıt ele geçirmişler miydi yoksa bu da faili meçhul cinayetler arasına sıkışıp kalacak mıydı?

Kahvaltıdan sonra Dorcas gizemli bir havada bana yaklaşıarak, “Sizinle bir iki kelime konuşabilir miyim, efendim?” diye sordu.

“Tabii. Ne oldu Dorcas?”

“Sorun şu, efendim. Belki bugün Belçikalı beyefendiyi görürsünüz?” Ben başımla onaylayınca ekledi. “Şey efendim, bildiğiniz gibi kendisi bana ısrarla kimlerin yeşil elbisesi olduğunu sormuştu.”

“Evet evet. Bunu öğrenebildin mi?” Meraklanmışım.

“Hayır, efendim. Öğrenemedim. Ama sonra genç beylerin -John ve Lawrence, Dorcas için hâlâ genç beylerdi- ‘kıyafet sandığı’ dedikleri şeyi hatırladım. Sandık ön taraftaki tavan arasında duruyor efendim. Koskoca bir sandık, içi eski elbiseler ve değişik kıyafetlerle filan dolu. Arkadaşınızın söylediklerini düşünürken aklıma birden o sandık geldi. Onun içinde yeşil bir elbise olabilir. Bunu o Belçikalı beyefendiye söylersiniz, değil mi?”

“Merak etme, söylerim, Dorcas,” diye söz verdim.

“Çok teşekkür ederim, efendim. Kendisi çok iyi bir centilmen. Londra’dan gelen o iki müfettişten çok farklı. O adamlar her şeye burunlarını sokuyor, sürekli soru soruyorlar. Ben genellikle yabancıardan hiç hoşlanmam, ama gazetelerin yazdıklarından çıkardığım kadarıyla bu cesur Belçikalılar diğer olağan yabancıardan çok farklılar, gerçekten de Belçikalı beyefendi çok nazik, hoşsohbet biri.”

Sevgili yaşlı Dorcas! Bana dönük dürüst yüzüne bakınca onun artık soyu tükenen eski antika sadık hizmetli türünün son ve en iyi örneklerinden biri olduğunu düşündüm.

Hemen köye inip Poirot'yu bulmaya karar verdim. Onunla yarı yolda karşılaştık, o da köşke geliyordu. Belçikalıya hemen Dorcas'ın söylediklerini anlattım.

"Ah, sadık cesur Dorcas! Sandığa bir bakalım, aslında -her neyse- o elbiselere bir bakmamız fena olmayacak."

Eve, terasa açılan pencerelerden birinden girdik. Antrede kimse yoktu, doğruca tavan arasına çıktık. Gerçekten ön tarafta koskocaman, pirinç kabarıklı bir sandık duruyordu. İçinde akla hayale gelecek her tür giysi vardı. Poirot giysileri tuttuğu gibi yere attı. Bunların içinde farklı tonlarda iki yeşil elbise vardı. Belçikalı bunlara bakarak başını salladı. Aslında bu araştırmanın sonucundan pek umutlu olmadığı anlaşılıyordu. Sonra birden onun bir çığlık attığını duydum.

"Ne oldu?"

"Bak!"

Sandık hemen hemen boştu ve en dibinde upuzun, simsiyah bir sakal vardı.

Poirot, "Aha!" dedi. Sakalı ellerinin arasında evirip çevirdi, inceledi. "Yeni," dedi. "Çok yeni..."

Kısa bir tereddüitten sonra sakalı yeniden sandığın dibine yerleştirdi. Üzerine de içinden çıkardıklarını koydu. Sonra hemen aşağıya inerek hizmetkârların odasına koştu. Dorcas orada gümüşleri parlatıyordu.

Poirot nazik bir tavırla ona iyi sabahlar diledikten sonra, "Sandığa baktık. Dorcas," dedi. "Bu bilgiden dolayı çok teşekkür ederiz. Gerçekten sandıkta pek çok giysi var. Onları hâlâ kullanıyorlar mı?"

"Son zamanlarda pek kullanmıyorlar, efendim. Ama eskiden zaman zaman 'kıyafet baloları' düzenlerlerdi. Bazen çok neşeli olurdu bu geceler. Bay Lawrence bu bakımdan çok yeteneklidir. Çok

komik! Onun kılığına girdiği geceyi hiç unutmayacağım. Elinde de büyük bir kâğıt bıçağı vardı. Bana, dikkat et Dorcas, demişti. Bana karşı çok saygılı ol, yoksa bu keskin hançerimle kafanı uçururum.” Bayan Cynthia ise apaş kılığındaydı, sanırım Fransa’da asi kadınlara verilen bir isimmiş bu. Gözlerime inanamadım, onun gibi güzel bir hanımın öyle Parisli bir sokak kızı halini alabilmesine çok şaşırılmış-tım. Onu gören kesinlikle tanıyamazdı.”

Poirot nazikçe, “Anlaşılan o balolar pek eğlenceli geçiyormuş,” dedi. “Herhalde Bay Lawrence sandıktaki o sakalı da İran Şahı kılığına girdiği zaman takmıştı?”

Dorcas gülümsedi. “Gerçekten de küçük bey sakal takmıştı, efendim. Bunu yapmak için de benden iki çile siyah yün istemişti. Tabii uzaktan gerçek bir sakal gibi duruyordu. Yukarıdaki sandıkta sakal olduğunu bilmiyordum. Belki onu son zamanlarda almışlardır. Bildiğim kadarıyla sandıkta yalnızca kızıl bir peruk vardı, bunun dışında saç benzeri bir şey yoktu. Genellikle yanık tıpa mantarı kullanarak yüzlerini siyaha boyarlardı. Yine de o kıvrır kıvrır saçları yapmak çok zordu. Bir defasında Bayan Cynthia zenci kılığına girmek istemişti de, ah, ne zorluklar çekmişti.”

Tekrar hole çıkarken Poirot, “Demek Dorcas’ın siyah sakaldan haberi yok?” diye mırıldandı.

Heyecanla, “Sence kullanılan sakal o mu?” diye fısıldadım. Başını salladı.

“Elbette. Sakalın düzeltilmiş olduğunu fark etmedin mi?”

“Hayır.”

“Evet. Aynen Bay Inglethorp’un sakalının şekli verilmişti. İki kopmuş telden birini buldum. Hastings, çok karışık bir olay bu.”

“Acaba sakalı sandığa kim koydu?”

Poirot kayıtsız bir tavırla, “Çok zeki biri olmalı,” diye cevap verdi. “Farkındasın değil mi, sakalı saklamak için evde bulunamayacak ve dikkat çekmeyecek tek yeri seçmiş. Evet, o çok zeki biri. Bizim ondan daha zeki olmamız gerekiyor. Bu durumda biz öyle zeki olmalıyız ki, onun bundan hiç kuşkusu olmamalı.”

Onayladım. “Evet, evet.”

“İşte, *mon ami*, senin bu noktada bana çok büyük yardımın olabilir.”

Bu övgü çok hoşuma gitmişti. Çünkü zaman zaman Poirot’nun benim gerçek değerimi bilmediğini düşünüyordum.

Arkadaşım dikkatle beni süzdü. “Evet. Benim için çok değerli olabilirsin.” Tabii bu sözleri de sevindiriciydi, ama Poirot’nun bundan sonraki sözcükleri hiç hoşuma gitmedi. “Bu evde bir yardımcım olmalı.”

İtiraz ettim. “Ben varım ya!”

“Öyle, ama sen yeterli değilsin.”

Kırılmıştım, duygularımı belli ettim de. Poirot da bunu hissetmişti, hemen açıklama yapma ihtiyacı duydu.

“Ne demek istediğimi anlamadın. Herkes senin benimle birlikte çalıştığını biliyor. Bana, bizimle bir şekilde ilişkisi olmayan biri lazım.”

“Şimdi anladım. Peki, John’a ne dersin?”

“Hayır. O olmaz...”

Düşünceli bir tavırla, “Evet,” diye mırıldandım. “John iyi bir adamdır, ama pek zeki sayılmaz.”

Poirot birden, “Bak, Bayan Howard geliyor,” diye bağırdı. “İşte tam işimize yarayacak biri. Inglethorp’u temize çıkardığım için beni kara listeye almış olmalı. Ama yine de şansımızı deneyebiliriz.”

Ölüm Sessiz Geldi

Evelyn pek de nazik sayılmayacak bir tavırla Poirot'nun birkaç dakika konuşma isteğini kabul etti.

Küçük salona girdik. Poirot kapıyı kapadı.

“Evet, Mösyö Poirot,” dedi Bayan Howard sabırsızlık içinde.

“Ne vardı? Benim çok işim var da.”

“Matmazel, anımsıyor musunuz? Sizden bir defasında yardım istemiştim.”

Evelyn başını salladı. “Evet, anımsıyorum. Ben de size Alfred Inglethorp'u asmanıza memnuniyetle yardım edeceğimi söylemiştim.”

“Ah!” Poirot, onu ciddi bir tavırla süzdü. “Size bir tek şey soracağım, Bayan Howard, bana doğru cevap vermenizi rica edeceğim.”

Bayan Howard, “Ben asla yalan söylemem,” dedi.

“Sorun şu. Siz hâlâ Bayan Inglethorp'u kocasının zehirlediğine mi inanıyorsunuz?”

Kadın sert bir sesle, “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu. “O zekice açıklamalarınızın beni biraz olsun etkilediğini sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Evet, zehri eczaneden o almamış olabilir. Ama bu önemli mi? Size başlangıçtan beri de söylediğim gibi bunun için fare zehri kullanmıştır, bundan hiç kuşum yok.”

“Fareler arsenikle öldürülür, strikninle değil,” dedi Poirot yumuşak bir tonda.

“Ne fark eder ki? Arsenik de zavallı Emily'yi striknin gibi hemen ortadan kaldırırdı. Ben katilin Inglethorp olduğundan eminim, onun cinayeti nasıl işlediği de benim için önemli değil.”

Poirot yavaşça, “Öyleyse,” diye mırıldandı. “Madem bundan bu kadar eminsiniz, size sorumu başka şekilde sormak isterim. Gerçekten de hâlâ içtenlikle Bayan Inglethorp'u kocasının zehirlediğine mi inanıyorsunuz?”

Evelyn bağırdı. “Aman Tanrım! Size o adamın iğrenç bir insan olduğunu söylememiş miydim? Onun, Emily’yi bir gün mutlaka yatağında öldüreceğini anlatmadım mı? Her zaman ondan nefret etmedim mi?”

“Doğru.” Poirot, ona dikkatte bakıyordu. “Bu da benim küçük düşüncemi destekliyor.”

“Hangi küçük düşüncenizi?”

“Bayan Howard, arkadaşım buraya geldiği gün onunla yaptığınız konuşmayı hatırlıyor musunuz? Hastings, bana bunu olduğu gibi anlattı ve bir cümleniz beni çok etkiledi. Siz o gün bir cinayet işlendiği ve sevdiğiniz biri öldürüldüğü takdirde önsezilerinizle mutlaka katilin kim olduğunu hissedeceğinizi, ama belki bunu kanıtlamayacağınızı söylemişsiniz, bunu anımsıyor musunuz?”

“Evet, bunu söylediğimi hatırlıyorum. Ve buna inanıyorum. Siz saçma buluyor olabilirsiniz?”

“Hiç de değil.”

“Ama buna rağmen içgüdülerimin bana katilin Bay Inglethorp olduğunu söylemesine hiç aldırımıyorsunuz.”

Poirot sert bir tonda, “Evet,” dedi. “Çünkü içgüdülerinizin karşı olduğu aslında Bay Inglethorp değil.”

“Ne?”

“Hayır. Siz cinayeti Alfred Inglethorp’un işlediğine inanmak istiyorsunuz. Onun bunu yapacak tipte biri olduğundan da eminsiniz. Ama sezgileriniz size aslında bu cinayeti işleyenin o olmadığını fısıldıyor. Size daha başka bir şeyler söylüyor, devam edeyim mi?”

Evelyn gözlerini Poirot’ya dikmiş, büyülenmişçesine onu izliyordu, elleriyle sanki bunu doğrularmışçasına bir hareket yaptı.

Ölüm Sessiz Geldi

“Bay Inglethorp’a karşı neden bu kadar kızgın olduğunuzu söylememi ister misiniz? Çünkü inanmak istediğinize inanmaya çalışıyorsunuz. Çünkü size başka bir adı fısıldayan sezgilerinizi boğmaya, bastırmaya çalışıyorsunuz...”

“Hayır, hayır, hayır!” diye bağırdı Bayan Howard birden. “Böyle söylemeyin! Böyle söylemeyin! Doğru değil bu! Doğru olamaz! Bilmiyorum kafama böylesine çılgın, böylesine korkunç... bir düşünceyi ne soktu?”

Poirot sordu.

“Haklıyım değil mi?”

“Evet, evet, bunu hissettiğinize göre siz bir büyücü olmalısınız! Ama bu doğru olamaz, bu öylesine korkunç, aklın alamayacağı bir düşünce ki! Katil Alfred Inglethorp olmalı!”

Poirot ciddi bir tavırla başını salladı. “Hayır.”

“Bana bunu sormayın,” diye devam etti Bayan Howard. “Çünkü size söyleyecek değilim! Ben bunu kendi kendime bile itiraf etmek istemiyorum! Böyle bir şeyi düşündüğüm için deliyim ben!”

Poirot tatmin olmuşçasına başını salladı.

“Size bir şey sormayacağım. Düşüncelerimin doğru olduğunu görmek benim için yeterli. Ve benim de önsezilerim kuvvetlidir. Sizinle ben aynı hedefe doğru ilerliyoruz.”

“Benden yardım istemeyin, çünkü bunu yapacak değilim. Ben, ben, parmağımı bile kıpırdatmam eğer, eğer...” Boğulurmuş gibi sustu.

“İstememenize rağmen bana yine de yardım edeceksiniz. Sizden bir şey istemeyeceğim. Ama siz yine de benim yardımcım olacaksınız. Çünkü elinizde değil bu. Benim sizden istediğim tek bir şeyi yapacaksınız.”

“Nedir o?”

“Etrafı izleyeceksiniz!”

Evelyn Howard başını eğdi.

“Bunu yapmamak elimde değil. Ben hep etrafıma bakıyor, yanlışmış olduğumu anlamayı umuyorum.”

Poirot, “Eğer yanıldıysak, çok iyi, çok güzel,” dedi. “Bu hiç kimseyi benim kadar sevindiremez. Ama ya haklıysak? Eğer yanılmıyorsak, o zaman kimin tarafında olacaksınız, Bayan Howard?”

“Bilmiyorum, bilemiyorum...”

“Yapmayın.”

“Bu örtbas edilebilir.”

“Örtbas etmek gibi bir şey söz konusu olamaz!”

“Ama Emily’nin kendisi de...” Evelyn durakladı.

“Bayan Howard,” dedi Poirot ciddi bir şekilde. “Bunu söylemek size yakışmıyor.”

Kadın birden elleriyle yüzünü kapattı. “Evet,” dedi yavaşça. Sonra aniden başını gururla kaldırdı. “Evet, biraz önce konuşan Evelyn Howard değildi! Asıl Evelyn Howard bu! Ve o daima adaletin yanındadır! Bunun bedeli ne olursa olsun, o daima haklıdan yanadır.” Ve bu sözlerin ardından kararlı bir şekilde odadan çıktı.

Poirot, onun arkasından baktı. “İşte sana çok değerli bir yardımcı, Hastings. Bu kadının yalnız kalbi değil, aynı zamanda kafası da var.”

Cevap vermedim.

Poirot düşünceli düşünceli mırıldandı.

“Önsezi muhteşem bir şey! İnsan bunu ne açıklayabilir, ne de görmezlikten gelebilir.”

Soğuk bir tavırla, “Bayan Howard ile sen, neden söz ettiğinizi ikiniz de biliyordunuz sanırım,” dedim. “Ama benim hâlâ bu durumdan bir şey anlamamış olduğumun farkındasın sanırım.”

Ölüm Sessiz Geldi

“Gerçekten öyle mi, *mon ami*?”

“Evet. Lütfen beni aydınlatır mısın?”

Poirot bir an dikkatle beni süzdü. Ardından kararlılıkla başını sallaması ise beni çok şaşırttı. “Hayır, olmaz, dostum.”

“Sebebini öğrenmek istiyorum Poirot.”

“İki kişiden fazlanın bildiği artık sır değildir.”

“Benden bazı şeyleri saklamanın haksızlık olduğunu düşünüyorum.”

“Ben, senden hiçbir şeyi saklamıyorum. Benim bildiklerimi aslında sen de biliyorsun. Bunlardan kendine göre bir sonuç çıkarabilirsin. Bu defaki yalnızca bir fikir meselesi.”

“Ama düşündüklerini bilmek ilginç olurdu.”

Poirot yine bana uzun uzun baktı. Sonra tekrar başını salladı.

“Hayır,” dedi üzüntüyle. “Çünkü senin önsezilerin güçlü değil.”

“Ama biraz önce zekânın gerekliliği üzerinde duruyorduk,” dedim.

Belçikalı gizemli bir tavırla mırıldandı. “Zaten ikisi birbiriyle bağlantılı.”

Bu yorumu o kadar yersiz bulmuştum ki cevap vermeye bile gerek görmedim. Ama aynı anda, eğer ilginç ve önemli bir şeyleri ortaya çıkardığım takdirde, bunu Poirot’ya kesinlikle açıklamaya-
cağım, diye düşündüm. Böyle buluşlarım olacağından hiç kuşum yoktu. Bunları kendime saklayacak ve sonuca ulaştığımda Poirot’ya açıklayıp onu şaşırtacaktım.

İnsanın zaman zaman kendi otoritesini göstermesi gerekir.

BÖLÜM 9

Dr. Bauerstein

Poirot'nun notunu Lawrence'a iletme fırsatını henüz bulamamıştım. Arkadaşımdan benden bazı şeyleri gizlemesinin öfkesi içinde, çimenlerin üzerinde dolaşırken kriket alanında Lawrence'ı gördüm. Elinde eski bir kriket sopasıyla antika sayılabilecek eskilikte toplara vurup duruyordu.

Poirot'nun notunu ona iletmenin tam zamanı, diye düşünerek o tarafa doğru gittim. Aksi takdirde Poirot, benden önce davranarak Lawrence'la konuşabilirdi. Gerçi Poirot'nun bu isteğinin amacını pek anlayamamıştım, ama belki de Lawrence'ın söyleyecekleri durumu anlamama yardımcı olabilirdi. Belki de onu ustalıkla sorgularsam kısa sürede bunun önemini de kavrayabilirdim. Bu düşüncelerle ona yaklaştım.

Lawrence'a yaklaşıp doğru olmamasına rağmen, “Ben de seni arıyordum,” dedim.

“Öyle mi?”

“Evet. Aslında, sana Poirot'dan bir mesaj getirdim.”

“Evet?”

Ölüm Sessiz Geldi

Sesimi anlamlı bir biçimde alçalttım. “Poirot bu mesajı ancak yalnız kaldığımızda iletmemi sıkıca tembihledi.” Bu arada yan gözle de onu süzüyordum. Nasıl derler, uygun atmosferi yaratmakta her zaman oldukça iyi olmuştumdur.

“Evet?”

Lawrence’ın esmer, hüzünlü yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmamıştı. Acaba ne söyleyeceğimi biliyor muydu?

Sesimi daha da alçalttım. Mesaj şu: “Diğer kahve fincanını bul. O zaman için rahat edecek.”

Lawrence büyük bir şaşkınlık içinde bana baktı.

“Bu da ne demek şimdi?”

“Bilmiyor musun?”

“En ufak bir fikrim yok. Ya sen?”

Ben de başımı sallamak zorunda kaldım.

“Hayır.”

“Sözünü ettiği fincan hangisi?”

“Bilmiyorum.”

“Poirot kahve fincanları hakkında bilgi edinmek istiyorsa bunu Dorcas’a ya da hizmetçilere sorsun. Bu onların işi, benim değil. Kahve fincanları konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim kullanmadığımız bir takımın daha olduğu, gerçekten rüya gibi bir şey o. Eski Worcester! Bu konuda uzman değilsin, öyle değil mi, Hastings?”

Başımı salladım.

“Çok büyük kayıp. Gerçekten çok kaliteli mükemmel bir eski porselen takım bu... onunla kahve içmek büyük bir keyif, hatta yalnızca bakmak bile.”

“Neyse, peki ben şimdi Poirot’ya ne söyleyeyim?”

Agatha Christie

“Ona neden söz ettiğini hiç anlamadığımı söyle. Bu benim için bir bilmecedden farksız.”

“Peki.”

Arkamı dönüp, eve doğru ilerlediğim sırada Lawrence birden seslendi.

“Bir dakika. Mesajın son kısmı nasıldı? Tekrarlar mısın?”

“Şöyle, diğer fincanı bul, için rahat edecek.” Sonra heyecanla sordum. “Bunun ne anlama geldiğini bilmediğinden emin misin?”

Başını sallayarak düşünceli bir şekilde mırıldandı.

“Hayır, bilmiyorum. Eminim bundan. Keşke, keşke Poirot’nun ne demek istediğini anlayabilseydim.”

O anda köşkte çalınan gongun sesini duyduk. Lawrence’la birlikte eve gittik. John, Poirot’ya öğle yemeğine kalması için ısrar etmişti. Dostumun sofraya oturmuş olduğunu gördüm.

Trajediden söz etmenin doğru olmayacağı söylenmemiş de olsa herkes tarafından benimsenmişti, dolayısıyla yemek boyunca olaydan hiç söz etmedik. Ancak peynir ve bisküvi servisi tamamlandıktan sonra, Dorcas’ın odadan çıkmasından yararlanan Poirot birden Mary Cavendish’e doğru eğildi.

“Size üzücü anıları anımsatacağım için çok özür dilerim, madam, ama ufak bir düşüncem var da.” Poirot’nun bu “ufak düşünce” sözcüğü neredeyse atasözü niteliği kazanmıştı. “Size bir iki soru sormak istiyorum.”

“Bana mı? Elbette.”

“Çok cana yakınsınız, madam. Size sormak istediğim şeydu: Matmazel Cynthia’nın odasından Bayan Inglethorp’un odasına geçilen kapının sürgülü olduğunu söylemişsiniz, değil mi?”

Ölüm Sessiz Geldi

Mary şaşırarak cevapladı. “Tabii ki sürgülüydü. Bunu soruşturmada da belirttim.”

“Sürgü sürülmüş müydü?”

“Evet.” Mary’nin yüzünden aklının karışmış olduğu anlaşılıyordu.

Poirot açıkladı.

“Şunu demek istiyorum: Kapının sürgülenmiş olduğundan emin misiniz? Yani kapı sadece kilitlenmiş olamaz mıydı?”

“Ah, evet, ne kastettiğinizi anlıyorum. Bunu bilmiyorum, Mösyö Poirot. Kapının sürgülü olduğunu söyledim, çünkü dışarıdan açamadım. Sadece kilitlenmiş de olabilirdi tabii. Ama sanırım sonradan üç kapının da içeriden sürgülenmiş olduğu anlaşıldı.”

“Oysa sizce kapı yalnızca kilitlenmiş de olabilirdi, değil mi?”

“Ah, evet.”

“Peki, Bayan Inglethorp’un odasına girdiğinizde kapının sürgülü olup olmadığı dikkatinizi çekti mi?”

“San... sanırım sürgülüydü.”

“Ama kesin olarak görmediniz?”

“Hayır. Şey... ben, kapıya bakmadım.”

Lawrence birdenbire söze karışarak, “Ama ben gördüm, kapı sürgülüydü,” dedi.

“Öyle mi? Anlaşıyor.” Poirot’nun hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı.

Açıkçası bu kez ister istemez “küçük” düşüncesinin boş çıkmasına bayağı sevinmiştim.

Yemekten sonra Poirot, benden kendisine evine kadar eşlik etmemi istedi. Bunu kabul ettim, ama ona karşı hâlâ soğuk davrandıyordum.

Bahçeden geçerken endişeyle, “Hâlâ kırgınsın değil mi?” diye sordu.

Ben soğuk bir tavırla, “Ne münasebet,” dedim.

“İşte buna sevindim. Yoksa üzülecektim. Üzerimden büyük bir yük kalktı.”

Aslında benim amacım bu değildi. Poirot’nun tavırlarımdaki soğukluğu fark edeceğini sanmıştım. Yine de sözlerindeki içtenlik benim kırgınlığımın geçmesini sağladı. Yumuşadım.

“Lawrence’a mesajı ilettim,” dedim.

“Peki, ne yaptı? Çok mu şaşırdı?”

“Evet. Senin ne demek istediğini anlamadığından eminim.”

Poirot’nun hayal kırıklığına uğrayacağını sanıyordum; ama o kendisinin de böyle olacağını düşündüğünü ve buna çok sevindiğini söyledi. Gururum bu konuda soru yöneltmemi engelliyordu.

Sonra birden konuyu değiştirdi.

“Matmazel Cynthia, bugün öğle yemeğinde yoktu. Neden acaba?”

“Hastanede olmalı. Cynthia bugün yeniden çalışmaya başladı.”

“Ah, anlaşılan o çalışkan bir genç kız. Çok da güzel. Ben, onu İtalya’da gördüğüm resimlere benzetiyorum. Onun eczanesini görmek isterdim. Ne dersin, orayı bana gösterir mi?”

“Bundan memnuniyet duyacağını düşünüyorum. İlgi çekici küçük bir yer orası.”

“Matmazel Cynthia hastaneye her gün mü gidiyor?”

“Çarşambaları izinli. Bir de cumartesi günleri öğle yemeğine gelebiliyor. O kadar.”

“Bunları unutmamalıyım. Matmazel Cynthia çok da zeki. Günümüz kadınları başarılı oluyorlar. Evet, o aklını kullanmayı bilen bir kız.”

Ölüm Sessiz Geldi

“Sanırım çok zor bir sınav kazanmış.”

“Hiç kuşkusuz. Ne de olsa bu büyük sorumluluk gerektiren bir iş. Sanırım eczanede çok kuvvetli zehirler vardır.”

“Evet. Cynthia bize onları gösterdi. Zehir şişeleri küçük, kilitli bir dolapta duruyor. Bu konuda çok dikkatli davranmaları gerekiyor sanırım. Odadan çıkmadan önce kesinlikle dolabın anahtarını da yanlarına alıyorlar.”

“Öyle mi? O dolap, pencerenin yakınında mı?”

“Hayır. Odanın tam olarak diğer tarafında. Neden sordun?”

Omzunu silkti. “Hiç, yalnızca merak ettim. İçeri gelir misin?”
Villaya ulaşmıştık.

“Hayır, köşke dönsem daha iyi olacak. Kestirmeden değil, uzun yoldan, korudan gideceğim.”

Styles’ın etrafındaki koru gerçekten çok güzeldi. Sıcak havada açık alanda yürüdükten sonra, tembel tembel ağaçların serin gölgelerinin arasında dolaşmak insanın hoşuna gidiyordu. En ufak bir esinti bile yoktu, kuş sesleri zayıf ve azdı. Biraz yürüdükten sonra kendimi büyük, yaşlı bir huş ağacının dibine attım. İnsanlar hakkında iyi ve sevecen şeyler düşünüyordum. Hatta anlaşılmaz şekilde benden sır saklamaya kalkışan Poirot’yu bile affetmiştim. Açıkçası büyük bir huzur ve dinginlik içindeydim. Sonra uzun uzun esnedim.

Cinayeti düşündüm, ama bana sanki çok uzak ve gerçekdışıymış gibi geldi.

Yeniden esnedim.

Belki de böyle bir şey hiç olmadı, diye düşündüm. Aslında tabii ki bütün bunlar yalnızca kötü bir düş, bir kâbustu. Gerçek olan Lawrence’ın Alfred Inglethorp’u kriket sopasıyla öldürmüş olmasıy-

dı. Bu konuda John'un mesele çıkarması da saçmaydı aslında, "Sana buna izin vermem dedim!" diye bağırıyordu.

Birden sıçrayarak uyandım.

Ve o anda çok kötü bir durumda olduğumu anladım. Yaklaşık olarak dört ya da beş metre kadar ötede John'la Mary Cavendish karşı karşıya duruyor ve tartışıyorlardı. Karıkocanın sıkı bir kavgaya tutuşmuş oldukları belliydi. Benim orada olduğumun farkında bile değillerdi. Daha ben kımıldanıp bir şey söyleyemeden John uyanmama neden olan sözleri tekrarladı.

"Buna izin veremem! Duyuyor musun, Mary?"

Mary'nin sesi soğuk ve tizdi. "Davranışlarımı eleştirmeye hakkın var mı senin?"

"Köyün diline düşeceksin. Annem daha yeni, cumartesi günü gömüldü. Sense yine o adamla sürtmeye başladın."

Mary omzunu silkti.

"Seni düşündüren yalnızca köylülerin dedikodusu mu?"

"Hayır, değil. O adamın peşinde dolaşmasından bıktım! Bu arada o Polonyalı bir Yahudi!"

"İnsanda biraz Yahudi kanı olması hiç de fena bir şey değil." Mary, kocasının gözlerinin içine bakarak ekledi. "Sıradan İngiliz erkeğinin duyarsız aptallığını mayalar."

Mary'nin gözleri alev alev, sesi ise buz gibiydi. John'un öfkeden kıpkırmızı kesilmesine hiç şaşırmadım.

"Mary!"

"Evet?" Kadının sesi hâlâ buz gibiydi.

John'un sesindeki o gizli yalvarış birden kayboldu.

"Yani istemememe rağmen yine de Bauerstein'ı görmeye devam edecek misin?"

Ölüm Sessiz Geldi

“İstersem evet.”

“Bana meydan mı okuyorsun?”

“Hayır, ama beni eleştirmeye hiç hakkın olmadığını sana anımsatmak istiyorum. Yani senin benim hoşuma gitmeyen arkadaşın yok mu hiç?”

John bir adım geriledi. Yüzünün rengi yavaş yavaş soldu.

“Ne demek istiyorsun?” Sesi titriyordu.

Mary yavaşça, “Görüyorsun ya?” dedi. “Bana arkadaş seçimim konusunda karışmaya hiç hakkın olmadığını sen de farkındasın değil mi?”

John yüzünde üzüntülü bir ifadeyle, yalvarırcasına karısına baktı.

“Hiç hakkım yok mu? Gerçekten hiç hakkım yok mu, Mary?” Ellerini uzattı. “Mary...”

Bir an genç kadının yumuşayacağını sandım. Yüzünde daha tatlı bir ifade belirdi. Sonra birden öfkeyle döndü ve, “Hiç hakkın yok!” diye bağırdı.

Genç kadın hızla uzaklaşırken, John arkasından koşup onu kolumdan yakaladı.

“Mary...” John’un sesi o an çok kısıktı. “Bu Bauerstein denen adama âşık mısın?”

Mary bir an tereddüt etti. Sonra da yüzünde tuhaf, gizemli bir ifade belirdi, tepeler kadar eski, ancak bir anlamda ebediyen genç. Gülümsemesi sfenksden farksızdı genç kadının.

Kolunu John’un elinden kurtardı ve omzunun üzerinden, “Belki,” dedi. Sonra da ağaçların arasındaki küçük açıklıktan hızla uzaklaştı. John ise donmuş gibi olduğu yerde kalakalmıştı.

Özellikle yerdeki kuru dallara basarak, gürültüyle ilerledim. John döndü. Yüzündeki ifadeden benim oraya yeni geldiğimi sandığını anladım.

“Merhaba Hastings. Poirot’yu güvenli bir şekilde villasına kadar götürdün mü? Ne ilginç biri! Acaba gerçekten övüldüğü kadar iyi mi?”

“Onun günümüzün en iyi dedektifi olduğu söyleniyor.”

“Ah, şey, sanırım bunu söyleyenlerin bir bildikleri vardır. Demek oluyor ki gerçekten iyi. Yine de, Tanrım, ne berbat bir dünya bu!”

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordum.

“Tanrım, evet! Bir kere bu korkunç olay. Sonra evde, evin dışında nereye dönsen karşına Scotland Yard’ın dedektifleri çıkıyor. Onların nerede ne zaman karşına çıkacağını asla bilemiyorsun. Bütün gazeteler bu olayı manşetten veriyorlar, lanet gazeteciler! Biliyor musun, bu sabah bahçe kapısının önüne bir sürü meraklı toplanmıştı. Dayanılacak gibi değil!”

Onu teselli etmeye çalıştım. “Boş ver, John. Elbette yakında her şey düzelir. Sonsuza dek sürmez ya.”

“Gerçekten düzelir mi dersin? Bu gidişle yakında kimsenin yüzüne bakamaz hale geleceğiz.”

“Yok, yok. Bu konuyu çok büyütüyorsun...”

“Nasıl büyütmem ki? Canavar gazeteciler tarafından izlenmek ve aptalca bakan meraklıların göz hapsinde olmak bile insanı çıldırtmaya yeter. Ama çok daha kötüsü de var.”

“Ne gibi?”

John sesini alçalttı. “Hastings, hiç bu işi kimin yaptığını düşündün mü? Benim için bir kâbus bu. Bazen bunun gerçekten de bir kaza olduğunu düşünüyorum ya da düşünmek istiyorum. Çünkü... çün-

Ölüm Sessiz Geldi

kü... bu işi kim yapmış olabilir ki? Inglethorp'un suçsuz olduğu ortaya çıktı, artık başka kimse de yok. Yani, yani bizim dışımızda hiç kimse demek istiyorum. Öyleyse içimizden biri."

Evet, bu herkes için bir kâbustu. İçimizden biri? Evet, öyle olması gerekiyordu, ama...

Birden aklıma bir şey geldi. Hızla kafamda bunu ölçtüm, biçtim, düşündüm. Kafamda bir ışık çıkmıştı. Evet, bu Poirot'nun gizemli davranışlarına, imalarına da uyuyordu. Kendi kendime, aptal budala, dedim. Neden bunu daha önce fark etmedin? Hepimizi rahatlatacak bir şey bu!

"Hayır, John," dedim. "Katil içimizden biri değil. Bu nasıl olabilir ki?"

"Biliyorum. Ama başka kim olabilir?"

"Tahmin edemiyor musun?"

"Hayır."

İhtiyatla etrafıma bakarak John'un kulağına eğildim.

"Dr. Bauerstein," diye fısıldadım.

"İmkânsız!"

"Hiç de değil."

"Onun annemin ölümünden ne çıkarı olabilir?"

"İşte bunu ben de bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama sana şu kadarını söyleyebilirim: Poirot da aynı fikirde."

"Poirot mu? Emin misin? Nereden biliyorsun bunu?"

Ona, Poirot'nun Dr. Bauerstein'in cinayet gecesi köşkte olduğunu duyduğu zaman ne kadar heyecanlandığını anlattım. Sonra da ekledim. "İki kez, bu her şeyi açıklıyor," diye tekrarladı. Sonra bu konuyu ben de düşündüm. Biliyorsun, Inglethorp kahve fincanını holdeki masanın üstüne bıraktığını söyledi. İşte Bauerstein da tam o

sırada geldi. Inglethorp, doktoru holden geçirirken fincanın içine bir şey atmış olamaz mı?”

John, “Hım,” dedi. “Onun açısından bu çok tehlikeli olurdu.”

“Ama imkânsız da değil.”

“Peki, ama Bauerstein kahvenin üvey annemin olduğunu nereden bilecekti? Hayır, dostum. Bu olacak şey değil.”

O anda başka bir şeyi anımsamıştım.

“Haklısın. O iş böyle olmadı. Şimdi beni iyi dinle.” John’a Poirot’nun analize götürdüğü kakaoyu anlattım.

John da benim sözümü kesti.

“Ama Bauerstein zaten kakaoyu tahlil ettirmişti.”

“Evet. Sorun da bu ya. Şu ana dek anlayamamıştım. Kakaoyu tahlile gönderen Bauerstein’da. İşin can alıcı noktası da bu ya. Eğer katil Bauerstein ise, o zaman kolayca evden aldığı zehirli kakao yerine başka bir örneği tahlile yollamış olabilir. Bu durumda laboratuvardakilerin de içinde striknin bulamamaları son derece doğal. Tabii hiç kimsenin aklına Bauerstein’dan kuşkulanmak ya da farklı bir örneğin test edildiği gelmedi, tabii Poirot dışında.”

“Ama striknin çok acıymış ve kakaonun tadı bunu kapatmazmış.”

“Bunu iddia eden de Bauerstein. Sonra başka olasılıklar da var. Söylenildiğine göre dünyanın en iyi toksikologlarından biriymiş...”

“Dünyanın en büyük neyi? Bir daha söylesene.”

“Dünyanın en büyük zehir uzmanlarından biri. Zehirler konusunda herkesten çok daha bilgili. Belki de strikninin acılığını yok etmenin bir yolunu buldu. Hatta belki bu striknin bile değildi, aynı belirtileri gösteren farklı, kimsenin bilmediği, duymadığı bir zehir kullandı.”

Ölüm Sessiz Geldi

John, “Hımm, evet, bu olabilir,” dedi. “Ama düşünsene, Bauerstein kakaoya zehri nasıl karıştırmış olabilir? Kakao holdeki masanın üstünde değildi ki.”

İstemeye istemeye kabul ettim. “Orası öyle.”

Sonra birdenbire aklıma çok daha korkunç bir olasılık geldi. John’un da bunu düşünmemesi için dua ederek, yan gözle arkadaşına baktım. O da şaşkınlık içinde kaşlarını çatmıştı. Rahat bir nefes aldım. Çünkü aklıma gelen şuydu: Dr. Bauerstein’in bir suç ortağı olabilir.

Aslında olamayacak bir şeydi bu! Mary Cavendish kadar güzel bir kadının katil olması olanaksızdı. Ne var ki, birçok güzel kadının da hoşlanmadıkları kişileri zehirleyerek ortadan kaldırdıkları da biliniyordu.

Sonra birdenbire Styles’e geldiğim ilk gün çaylarımızı içerken yaptığımız konuşmayı hatırladım. Mary Cavendish zehrin kadınlara özgü bir silah olduğunu söylemişti. O sırada gözlerinde ne garip bir pırıltı vardı. Sonra o korkunç salı akşamı Mary Cavendish ne kadar da telaşlıydı. Acaba Emily onunla Bauerstein arasında bir ilişki olduğunu öğrenmiş ve Mary’yi bunu kocasına açıklamakla tehdit etmiş olabilir miydi? Kadını buna engel olmak için mi öldürmüşlerdi?

Sonra birden Poirot’yla Evelyn Howard arasındaki o acayip konuşmayı düşündüm. Acaba kastettikleri bu muydu? Evelyn’nin inanmak istemediği korkunç olasılık bu muydu?

Evet, her şey yerli yerine oturuyordu.

Bayan Howard’ın her şeyin örtbas edilmesini istemesi boşuna değildi. Şimdi yarım kalan cümleyi anlamlandırabiliyordum: “Emily’nin kendisi de...” İçimden ona hak veriyordum. Emily Ingleshthorp, Cavendish adının bu şekilde lekelenmesindense ölümünün intikamının alınmamasını yeğlerdi.

John birden, “Bir şey daha var,” dedi. Onun hiç beklemediğim sesini duyunca ister istemez suçlulukla irkildim. “Bu yüzden de söylediklerinin doğru olabileceğine pek ihtimal vermiyorum, Hastings.”

“Nedir o?” diye sordum. Onun zehrin kakaoya nasıl konulduğunu anlamaya çalışmaktan vazgeçmesi beni sevindirmişti. Rahat bir nefes aldım.

“Otopsinin yapılmasını Bauerstein istedi. Oysa bunu yapmasına hiç gerek yoktu. Wilkins rahatlıkla annemin kalp krizinden öldüğünden en ufak bir kuşku bile duymaz, buna göre ölüm belgesini imzalardı.”

Teredditle, “Belki,” diye mırıldandım. “Ama kim bilir. Belki de böylece kendini uzun vadede güvenceye almak istedi. Sonradan biri birtakım dedikodular çıkarabilir ve adalet bakanlığı cesedin mezarından çıkarılmasını isteyebilirdi. Tabii o zaman Emily’nin strikninle öldüğü anlaşılır ve Bauerstein da zor bir duruma düşerdi. Çünkü hiç kimse onun gibi tanınmış bir zehir uzmanının durumu fark etmediğine inanmaz, onun Emily’nin kalp krizinden öldüğünü açıklamış olmasından şüphelenirdi.”

John bu açıklamayı kabul etti. “Evet, bu olabilir. Ama? Bauers-
tein’in annemi öldürmesi için hiçbir neden yoktu ki.”

Titremeye başladım. “Bak. Belki de ben yanılıyorum. Ama sakın unutma, bütün bunlar kesinlikle aramızda kalmalı.”

“Tabii, tabii. Bunu söylemen gereksiz.”

Konuşurken ağır ağır ilerlemiştik. Yandaki küçük kapıdan bahçeye girdik. Yakında bir yerlerden sesler geliyordu. Dönüp baktım. İlk geldiğim gün olduğu gibi büyük huş ağacının altına çay masası kurulmuştu.

Ölüm Sessiz Geldi

Cynthia hastaneden dönmüştü. Yanındaki sandalyeye oturarak ona, Poirot'nun eczaneyi görmek istediğini söyledim.

“Elbette, eczanemi Mösyö Poirot'ya göstermek benim için bir zevk. Hatta bir gün oraya bana çaya gelsin. Onunla bunun için bir gün kararlaştırmalıyım. Ben hazırlıkları yaparım. O çok hoş, değerli bir adam! Ama aynı zamanda da biraz tuhaf, ilginç davranışları var. Geçen gün bana yakamdaki broşu çıkarttırıp tekrar taktırdı. Neymiş, iğne eğri duruyormuş.”

Güldüm. “Onun da takıntısı düzen.”

“Öyle olduğu kesin, değil mi?”

Bir iki dakika kadar konuşmadık. Sonra Cynthia, Mary Cavendish'in bulunduğu tarafa doğru bakarak sesini kısıtı. “Bay Hastings.”

“Evet?”

“Çaydan sonra sizinle konuşmak istiyorum.”

Mary'ye bakışı beni düşündürmüştü. Onların birbirlerinden pek hoşlandıklarını sanmıyordum. Emily'nin ölümünden beri ilk kez kendi kendime, Cynthia'nın bundan sonra ne yapacağını merak ettim. Bayan Inglethorp, kızı bir şey bırakmamıştı. Belki John ve Mary, onun bir süre daha yanlarında oturması için ısrar ederlerdi, hiç değilse savaşın sonuna dek. John, bildiğim kadarıyla Cynthia'ya çok düşküncü, onun gitmesini istemezdi.

O sırada eve girmiş olan John tekrar dışarı çıktı. Uysal ifadeli yüzünde müthiş bir öfke vardı. “Allah kahretsin bu müfettişleri! Neyin peşinde olduklarını bir anlasam! Evin her tarafını, her odasını altüst etmişler! Gerçekten berbat bir durum bu! Olacak şey değil? Herhalde evde olmamamızı fırsat bildiler. Bir dahaki sefere Japp denilen adamı gördüğümde ona ne söyleyeceğimi biliyorum!”

Bayan Howard da, “Her şeye burunlarını sokuyorlar,” diye söylendi.

Lawrence, “Bir şeyler yapıyormuş gibi gözükmeye çalışıyorlar, şov yapıyorlar,” dedi.

Mary Cavendish sesini çıkarmadı.

Çaydan sonra Cynthia’ya kısa bir yürüyüş yapmayı önerdim. Masadan kalkarak koruya doğru uzaklaştık.

Ağaçların arasına girip, meraklı gözlerden uzaklaşır uzaklaşmaz genç kıza, “Evet?” diye sordum.

Cynthia içini çekerek bir ağacın dibine oturdu. Şapkasını çıkardı. Dalların arasından süzülen güneş ışıkları saçlarını altın gibi parlatıyordu.

“Bay Hastings... Siz çok iyi bir insansınız ve çok şey de biliyorsunuz.”

Aynı anda ben de Cynthia’nın gerçekten de ne kadar hoş bir kız olduğunu düşünüyordum. Bana hiç böyle sözler söylemeyen Mary’den çok daha cazibeli, çok daha çekiciydi. Cynthia’nın kararsızlık içinde bana baktığını görünce onu cesaretlendirmek için şefkatle, “Sonra?” dedim.

“Size bir şey danışmak istiyorum. Ne yapmalıyım?”

“Ne mi yapacaksın?”

“Evet. Anlayacağınız, Emily Teyze hep bana bir şeyler bırakacağını söylerdi. Sanırım bunu unuttu. Ya da öleceğini sanmıyordu. Her neyse... Kısacası böyle bir durum için hazırlıklı değilim. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne dersiniz, buradan hemen çıkıp gitmem gerekir mi?”

“Aman Tanrım hayır! Onların senin gitmeni istemeyeceklerinden eminim.”

Ölüm Sessiz Geldi

Cynthia bir an tereddüt etti. Küçük elleriyle otları yoluyordu. Bir süre sonra, “Bayan Cavendish ister herhalde,” diye mırıldandı. “Benden nefret ediyor.”

Şaşkınlıkla, “Nefret mi ediyor?” diye bağırdım.

“Evet. Nedenini bilmiyorum. Mary’nin bana tahammülü yok, aslında -onun- da öyle.”

Heyecanla, “İşte bu konuda yanıldığını kesinlikle biliyorum,” diye cevap verdim. “John tam aksine seni çok sever.”

“Ah, evet. John sever tabii. Ben Lawrence’ı kastediyordum. Tabii Lawrence’ın benden nefret etmesi ya da etmemesi benim için hiç önemli değil. Ama bir bakıma insanın hiç seveni olmaması korkunç bir şey, öyle değil mi?”

İçtenlikle, “Ama bunda çok yanılıyorsun, Cynthia tatlım,” dedim. “John, seni seviyor. Sonra Bayan Howard...”

Cynthia sıkıntılı bir şekilde başını salladı. “Evet, John, beni gerçekten de sever. Evie’nin de bütün o aksiliğine rağmen bir sineği bile incitmekten hoşlanmadığını biliyorum. Ama Lawrence, benimle konuşmak bile istemiyor. Mary ise bana karşı kaba davranmamak için kendini zor tutuyor, Evie’nin köşkte kalmasını istiyor, hatta ona yalvarıyor bile. Ama beni, istemiyor. Ve... ve... ben de ne yapacağımı bilemiyorum.” Zavallı yavrucak birdenbire ağlamaya başladı.

Bilmiyorum o anda bana ne oldu? Belki genç kızın orada, dallardan sızan güneş ışıklarının altında otururkenki güzelliği, belki bu trajediyle hiçbir ilgisi olmadığı açıkça anlaşılan biriyle karşı karşıya olmanın rahatlığı, belki onun gençliği ve yalnızlığına rağmen içinde bulunduğu acıklı durum beni etkilemişti. Bir an için çıldırmış gibiydim. Öne doğru eğilerek Cynthia’nın küçük elini tuttum ve beceriksizce, “Benimle evlenir misin?” diye sordum.

Fark etmeden onun gözyaşlarını durdurmanın yolunu bulmuştum. Cynthia birdenbire doğruldu, elini çekti ve ters bir havada, “Saçmalama,” dedi.

Biraz kızmıştım tabii.

“Saçmaladığım filan yok. Yalnızca sana benim eşim olmayı kabul edip etmeyeceğini sordum.”

Cynthia’nın kahkahalarla gülmeye başlamasına şaşırmıştım. Bu arada da bana, “Çok şekersin,” diyordu. “Çok tatlısın. Ama aslında senin de benimle evlenmek istediğini zannetmiyorum.”

“Tam tersine! Seninle...”

“Hiç de değil! Senin de benimle evlenmek istemediğini biliyorum. Zaten ben de seninle evlenmeyi düşünmüyorum.”

Soğuk bir tavırla, “Peki,” diye cevap verdim. “Bu sorun da böylece halledilmiş oldu. Ama neden güldüğünü anlayamıyorum. Evlenme teklifi gülünç bir şey değildir.”

Cynthia başını salladı. “Tabii değildir. Bir dahaki sefere böyle bir şeye kalkıştığın zaman bakarsın karşındakinin teklifini kabul edeceği tutuverir. Ona göre... Şimdilik hoşça kal. Doğrusu sayende neşem yerine geldi.” Yeni bir kontrolsüz kahkahanın ardından ağaçların arasında kayboldu.

Onunla yaptığımız konuşmayı düşündüm. Bu hiç hoşuma gitmemiş, hatta beni rahatsız etmişti.

Birden köye inip Bauerstein’ı bulsam mı, diye düşündüm. Biri- nin onu gözden kaçırmaması gerekir. Diğer yandan adama kendisinden şüphelenildiğini hissettirmemek de gerekir, hatta onu böyle bir şey olmadığına inandırmak şart. Poirot’nun benim politik davranma yeteneğime ne kadar güvendiğini hatırladım. Dolayısıyla doğruca pencere-

Ölüm Sessiz Geldi

sinde “Boş Daireler” yazan küçük eve gittim. Onun kaldığı pansiyonun burası olduğunu biliyordum. Kapıyı çaldım. Uzun bir süre bekledim.

Neden sonra eşikte yaşlı bir kadın belirdi ve kapıyı açtı.

Nazikçe, “Merhaba,” dedim. “Dr. Bauerstein evde mi?”

Bana şaşkınlıkla baktı.

“Duymadınız mı?”

“Neyi duymadım mı?”

“Doktorun durumunu?”

“Ne oldu ona?”

“Götürüldü.”

“Götürüldü mü?” diye bağırdım. “Yani Bauerstein öldü mü?”

“Hayır, onu polis götürdü.”

“Ne?” dedim. “Polis mi? Yani... Bauerstein’i tutukladılar mı?”

“Evet. Durum bu ve...”

Sözlerinin sonunu beklemedim. Poirot’yu bulmak için köy yolunda koşmaya başladım.

BÖLÜM 10

Tutuklama

Poirot'nun evde olmadığını öğrenince çok sinirlendim. Bana kapıyı açan yaşlı bir Belçikalı onun Londra'ya gittiğini sandığını söyledi.

Şaşırdım kaldım. Poirot'nun Londra'da ne işi vardı ki? Buna birdenbire mi karar vermişti yoksa benden birkaç saat önce ayrıldığı zaman Londra'ya gitmeye mi hazırlanıyordu?

Kızgınlık içinde Styles Köşkü'ne doğru yöneldim. Poirot olmadığı için nasıl hareket etmem gerektiğini bilmiyordum. Arkadaşım Bauerstein'in tutuklanacağını tahmin etmiş miydi? Yoksa bu tutuklamanın arkasında da o mu vardı? Bu soruların cevabını bilmiyordum? Köşke girince Bauerstein'in tutuklandığını açıkça söylemeli miydim, yoksa söylememeli miydim? Kendi kendime itiraf etmek istemesem de Mary Cavendish'i düşünmenin ağırlığını üzerimde hissediyordum. Bu durum Mary Cavendish'i çok sarsacak mıydı? O sıralar genç kadından kuşkulandıktan vazgeçmiştim. Onun herhalde bu işle bir ilgisi yoktu, yoksa bunu bir şekilde hissederdim.

Ölüm Sessiz Geldi

Tabii Bauerstein'in tutuklandığını Mary'den uzun süre saklamam da imkânsızdı. Ertesi gün bütün gazetelerde okuyacaktı bu haberi. Yine de bunu ona ilk söyleyen olmak istemiyordum. Poirot köyde olsaydı, onun fikrini alacaktım. Neden böyle birdenbire kalkıp Londra'ya gitmişti ki?

İstemesem de, onun görüşlerine duyduğum güven, Poirot efsanesine inancım son derece artmıştı. Eğer Poirot bunu kafama sokmamış olsa doktordan kuşkulanan aklımın köşesinden bile geçmezdi.

Bir süre düşündükten sonra durumu John'a açmaya karar verdim. Sonrasını da, konuyu herkese açıp açmamayı da ona bırakacaktım.

John olayı öğrenince bir ıslık çaldı.

"Aman Tanrım! Anlaşılan -sen- haklıymışsın, Hastings. Doğrusu ya sözlerine bir türlü inanamamıştım."

"Evet, insan önce bu fikri yadırgıyor. Sonra her şeyin yerli yerine oturduğunu anlıyor. Evet, şimdi ne yapacağız? Tabii yarın durumu herkes öğrenecek."

John bir süre düşündü.

"Şimdilik kimseye bir şey söylemeyelim. Buna gerek de yok. Dediğin gibi nasıl olsa haber yarın duyulacak."

Ama ertesi sabah heyecanla kahvaltıya inip gazeteleri açtığım zaman çok şaşırdım. Hiçbirinde Bauerstein'in tutuklanmasına ilişkin bir tek satır bile yoktu. Gerçi "Styles'taki zehirlenme olayı gizmini koruyor" diye bir makale vardı, ama başka hiçbir şey yazılmamıştı. Bu oldukça tuhaf bir durum, diye düşündüysem de sonra Japp herhalde bunun henüz öğrenilmesini istemiyor, kararına vardım. Endişelenmiştim, çünkü bu başka tutuklamaların izleyeceği anlamına gelebilirdi.

Kahvaltıdan sonra köye inerek Poirot'nun Londra'dan dönüp dönmediğine bakmaya karar verdim. Ama daha ben yola çıkamadan pencerelerden birinde o tanıdık yüz ve o tanıdık ses belirdi.

"Bonjour, mon ami!"^(*)

Rahat bir soluk alarak, "Poirot!" diye bağırdım. Onu iki elinden yakalayarak içeriye çektim. "Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Dinle! John dışında, kimseye hiçbir şey söylemedim. İyi ettim mi dersin?"

Poirot, "Dostum," dedi. "Doğrusu neden söz ettiğini anlayamadım."

Sabırsızlıkla, "Dr. Bauerstein'in tutuklanmasından söz ediyorum tabii," diye cevap verdim.

"Demek Bauerstein'i tutukladılar?"

"Senin bundan haberin yok muydu?"

"En ufak bir bilgim yoktu." Bir an durdu, sonra da ekledi. "Ama buna pek şaşırmadım. Böyle şeyler uzun sürmez, üstelik de kıyıyla aramızda yalnızca yedi kilometre varken."

Şaşkın şaşkın, "Kıyıya yakınlık mı?" dedim. "Bu olayla bunun ne ilgisi var?"

Poirot omuzlarını silkti.

"Her şey açık değil mi?"

"Benim için değil! Herhalde ben ahmağın biriyim! Ama kıyının buraya yakın olmasıyla Bayan Inglethorp'un zehirlenmesi arasındaki bağlantıyı göremiyorum."

Poirot güldü.

(*) Günaydın dostum!

Ölüm Sessiz Geldi

“Zaten aralarında bir bağlantı yok ki. Biz Dr. Bauerstein’in tutuklanmasından söz ediyorduk, değil mi?”

“İyi ya! Adamı Emily Inglethorp’u zehirlediği için yakaladılar...”

Poirot inanılmaz bir şaşkınlıkla, “Ne?” diye bağırdı. “Dr. Bauerstein’i Bayan Inglethorp’u zehirlediği için mi tutukladılar?”

“Evet.”

“İmkânsız! İşte bu çok komik. Bunu sana kim söyledi, Hastings?”

İtiraf ettim.

“Tam olarak kimse söylemedi. Ama onu tutuklamışlar.”

“Tabii, bu mümkün. Casus olduğu için, *mon ami*.”

“Casus mu?” diye bağırdım.

“Elbette.”

“Yani Bayan Inglethorp’un ölümüyle ilgili değil mi?”

Poirot sakın bir tavırla, “Değil tabii,” dedi. “Ama bizim Japp birdenbire çıldırdıysa o başka.”

“Fakat, ben senin de böyle düşündüğünü sanıyordum.”

Poirot, bana acırcasına baktı. Yüzünde hem şaşkınlık, hem merhamet vardı. Böyle bir fikri bile çok komik bulduğu her halinden anlaşılıyordu.

Kendimi bu yeni duruma alıştırmaya çalıştım. “Yani, sen, Dr. Bauerstein’in casus olduğunu mu söylüyorsun?”

Poirot başıyla onayladı.

“Evet. Bundan hiç şüphe duymadın mı?”

“Yoo. Aklımın köşesinden bile geçmedi.”

“Londra’lı ünlü bir doktorun kendini böyle küçücük bir köyde ziyan etmesi sana da tuhaf görünmedi mi? Ya onun donanımlı bir

şekilde en olmayacak saatlerde kırlarda dolaşma alışkanlığı, hiç dikkatini çekmedi mi?”

“Hayır,” diye itiraf ettim. “Böyle bir şeyi hiç düşünmedim.”

Poirot, “Tabii o Doğu Almanya doğumlu,” dedi. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. “Uzun bir zamandan beri Londra’da çalışıyor, dolayısıyla herkes onun İngiliz olduğunu düşünüyor. On beş yıl önce İngiliz vatandaşı olmuş. Kuşkusuz çok zeki biri ve aynı zamanda bir Yahudi.”

Öfkeyle, “Alçak!” diye bağırdım.

“Tam olarak değil. Aksine o, bir vatansever. Neleri kaybetmeyi göze aldığına baksana. Şahsen ben onu takdir ediyorum.”

Bense olaya Poirot gibi bakamıyordum.

“Üstelik bu adamla Mary Cavendish, kırlarda dolaşıp duruyordu!” diye bağırdım öfkeyle.

Poirot, “Evet,” dedi. “Herhalde bu Bauerstein’in da işine geliyordu. Dedikoducular onunla Mary arasında bir şeyler olup olmadığı konusunda ilgilenirken kimsenin doktorun diğer yaptıklarına pek dikkat etmek aklına gelmiyordu.”

Heyecanlı ve meraklı bir şekilde, “Yani, aslında Mary’le ilgilenmiyor muydu?” diye sordum. Duruma göre merakım biraz uygunsuz kaçmıştı sanırım.

“Bu konuda kesin bir şey söyleyemem tabii. Ama, sana kendi fikrimi açıklayabilirim, Hastings.”

“Evet?”

“Bence durum şöyle: Mary Cavendish için Dr. Bauerstein’in bir anlamı yok, hiçbir zaman da olmadı.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” Memnuniyetimi gizlemiyordum.

“Bundan eminim. Sana bunun nedenini de söyleyebilirim.”

“Evet.”

“Çünkü o başka birinden hoşlanıyor, *mon ami*.”

“Öyle mi?” Arkadaşım ne demek istemişti? Elimde olmadan vücudumda tatlı bir sıcaklık hissettim. Tabii kadınlar tarafından öyle beğenilen biri değilimdir. Ama şimdi; bazı şeyleri anımsadıkça... Önceleri bunların üzerinde durmamıştım. Ama bazı küçük noktalardan da anlaşıldığına göre...

Evelyn Howard’ın hızla içeri girmesi üzerine daldığım tatlı düşüncelerden uyandım. Kadın odada başkalarının da olup olmadığını anlamak için telaşla etrafına bakındı. Sonra da hızla eski, kah-verengi bir paket kâğıdını Poirot’ya uzattı.

Gizemli bir hava içerisinde, sanki bir şifre verir gibi, “Gardırobun üstünde,” sözcüklerini mırıldandıktan sonra tekrar dışarı fırladı.

Poirot heyecanla kâğıdı açtı ve hoşnutlukla bir çığlık attı. Sonra da kâğıdı masaya yaydı.

“Buraya gelsene, Hastings,” diye seslendi. “Şimdi bana söyle. Şu harf nedir? J mi, yoksa L mi?”

Kâğıt fazla büyük değildi, uzun bir süre bir yerlerde unutulmuş gibi eski ve tozlu. Poirot’nun asıl dikkatini çeken kâğıdın üzerindeki etiketti. Kâğıdın üstünde Ünlü Tiyatro Kostümcüsü Parkson’un kaşesi vardı. Alta ise faturanın adresi: “Bay J. (ya da L.) Cavendish, Styles Köşkü, Styles St. Mary Köyü, Essex.”

Adrese dikkatle baktım. “Bu T ya da L olabilir. J olduğunu hiç sanmıyorum.”

Poirot kâğıdı katladı.

“Güzel. Ben de senin gibi düşünüyorum. O harfin L olduğundan eminim.”

Merakla sordum. “Nereden çıktı bu? Kâğıt önemli mi?”

“Bir bakıma. Böylece bir varsayımımın yanlış olmadığını anladım. Evde böyle bir şeyin bulunması gerektiğini düşünerek Evelyn Howard’tan bunu aramasını istedim. Gördüğün gibi o da başarılı oldu.”

“Peki, Evelyn, ‘Gardırobun üstünde,’ sözleriyle ne demek istedi?”

Poirot hemen, “Kâğıdı gardırobun üzerinde bulduğunu tabii,” dedi.

Düşünceli bir şekilde mırıldandım. “Kâğıdı koymak için tuhaf bir yer seçmişler.”

“Hiç de değil. Gardıropların üzerine kutu ve paket kâğıtları her zaman konur. Ben de oraya koyarım. Düzgün dizersen gözlerin rahatsız olmaz.”

Heyecanla, “Poirot, cinayet konusunda bir sonuca vardın mı?” diye sordum.

“Evet... Daha doğrusu, cinayetin nasıl işlendiğini bildiğimi sanıyorum.”

“Ah!”

“Ne yazık ki, elimde bunu destekleyecek delil yok, ama...” Birden beni kolumdan yakalayarak sürüklercesine dışarı çıkardı. Hol-den, koşarak geçtik. Poirot bir yandan da heyecanla Fransızca olarak bağırıyordu. “Matmazel Dorcas! Matmazel Dorcas! *Un moment, s’ il vous plaît!*”^(*)

Bu gürültü karşısında telaşlanan Dorcas, küçük odadan fırlayarak dışarı çıktı.

(*) Bir dakika lütfen.

Ölüm Sessiz Geldi

Poirot, “Sevgili Dorcas,” dedi. “Bir fikrim var... Küçük bir fikir! Eğer bunun doğru olduğunu anlarsam, işte o zaman olağanüstü bir şey olur! Söyle bana, o korkunç olayın olduğu salı günü, değil de ondan önceki gün, yani pazartesi günü Bayan Inglethorp’un ziliinde bir bozukluk var mıydı?”

Dorcas’ın yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi.

“Siz söyleyince aklıma geldi. Bilmiyorum bunu nereden biliyorsunuz? Bir fare ya da öyle bir hayvan kordonu kemirmişti. Salı sabahı elektrikçi gelerek zili tamir etti.”

Poirot büyük bir sevinçle, derin bir soluk aldıktan sonra beni tekrar küçük salona götürdü.

“Görüyorsun işte, aslında insanın özellikle delil aramasına hiç gerek yok, biraz mantık her şeye yeter. Ama insan, ne de olsa zayıf bir yaratık. Bunun için doğru iz üzerinde olduğunu öğrenmek hoşuna gidiyor. Ah! Sevgili dostum, işte şimdi kendimi yeniden devleşmiş gibi hissediyorum. İçimden zıplayıp, hoplamak geliyor!”

Gerçekten de teras penceresinden dışarı fırlayarak çim alanda deli gibi koşmaya başladı.

Arkamdan bir ses, “İlginç arkadaşınız bu kez ne yapıyor?” diye sordu. Arkamı döndüğümde tam dirseğimin dibinde Mary Cavendish duruyordu. Gülümsedi. Ben de aynı şekilde karşılık verdim.

“Neler oluyor?” diye sordu.

“Açıkkçası ne olduğunu ben de bilmiyorum. Poirot, Dorcas’a zil hakkında bir şeyler sordu. Aldığı bilginin ardından o kadar sevindi ki, gördüğünüz gibi hoplayıp duruyor.”

Mary bir kahkaha attı.

“Ne tuhaf! Aaa, bahçe kapısından çıkıyor. Bugün tekrar buraya gelmeyecek mi?”

“Bilmiyorum. Artık onun ne yapacağını tahmin etmekten, vazgeçtim.”

“Arkadaşınız biraz deli mi, Bay Hastings?”

“Onu da bilmiyorum. Bazen, onun iyice çıldırdığını sanıyorum. Ama sonra en delirdiği anda bile bir mantık olduğunu düşünüyorum.”

“Anlıyorum.”

Mary gülmesine rağmen düşünceli bir hali vardı.

Bunun ona, Cynthia konusunu açmak için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm. Bu konuda da iyi olduğumu düşünüyorum. Ama daha ben birkaç kelime söylemeden Mary, beni otoriter bir tavırla susturdu.

“Hiç kuşkusuz iyi bir avukat olabilirsiniz, Bay Hastings. Ama bunun için kendinizi boş yere yoruyorsunuz. Benim zaten Cynthia’ya kötü davranmam gibi bir durum söz konusu bile değil.”

Şaşkın şaşkın kekeledim. “Ri... rica ederim...”

Yine beni susturdu. Sonra da öyle beklenmedik bir şey söyledi ki, o anda Cynthia’yı da kızın dertlerini de unuttum.

“Bay Hastings,” dedi. “Kocamla mutlu olduğumuzu mu sanıyorsunuz?”

Çok şaşırmıştım, bu konunun beni ilgilendirmediğine dair bir şeyler kekeledim.

“Neyse,” dedi yavaşça. “Üzerinize vazife olsa da olmasa da söyleyeceğim. Biz John’la mutlu değiliz.”

Bir şey söylemedim. Onun sözlerini henüz tamamlamadığını hissediyordum.

Mary odada yavaş yavaş bir aşağı, bir yukarı dolaşmaya başladı. Başı hafifçe öne eğikti, ince, alımlı vücudu yürüdükçe dalgalanıyordu. Sonra birden dönerek tam karşımda durdu.

Ölüm Sessiz Geldi

“Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz, öyle değil mi? Nereden geldiğimi, John’la evlenmeden önce ne yaptığımı, hakkımdaki her şeyi? Size her şeyi anlatacağım. Bu bir çeşit günah çıkarma olacak. Çünkü siz çok iyi bir insansınız.”

Nedense bu sözleri beni hiç sevindirmedi. Cynthia’nın da itiraflarına aynı şekilde başladığını hatırlamıştım. Bence genç kadınlar kendilerine sırdaş olarak yaşlı adamları seçmeliydiler, gençleri değil.

Mary Cavendish, “Babam İngilizdi,” dedi. “Annemse Rus.”

“Ah,” dedim. “Şimdi anlıyorum...”

“Anladığınız ne?”

“Sizdeki farklı, bana yabancı gelen duruşun sebebini.”

“Annem sanırım çok güzelmiş. Onu hiç hatırlamıyorum, çünkü hiç görmedim. Onu kaybettiğimizde çok küçüktüm. Sanırım ölümü çok trajik olmuş, farkına varmadan yanlışlıkla fazla miktarda uyku ilacı almış. Her neyse, bu felaket babamı çok sarsmış. Hemen ardından dış işlerine katılmış. Gittiği her yere beni de götürdü. Yirmi üç yaşıma geldiğimde neredeyse dünyanın her yerini görmüştüm, Bay Hastings. Muhteşem bir yaşamdı... Ben de çok mutluydum.”

Başını arkaya atarak hafifçe gülümsedi. O günleri anımsadığı anlaşılıyordu. “Sonra babam öldü. Bana fazla bir şey de bırakmamıştı. Yorkshire’daki halalarımın yanında yaşamaya başladım.” Ürperdi. “Benim gibi başkalarının yanında kalmış biri için bunun ölümünden farksız olduğunu söylersem sanırım beni kınamazsınız. O sıkıcı yaşam, o dar çevre yüzünden neredeyse çıldıracaktım.” Bir an durdu. Sonra değişik bir tonda devam etti. “İşte tam o sırada John Cavendish’le tanıştım.”

“Evet?”

“Halalarım bu evliliğin benim için çok iyi bir fırsat olacağını düşündüler tabii. Ama açıkçası benim, işin bu tarafına aldırıldığım yoktu. Ben bu evliliğe bir tür kaçış gözüyle bakıyordum. John’la evlendiğim takdirde o sıkıcı ve monoton hayattan kurtulacaktım.”

Bir şey söylemedim. Kısa bir aradan sonra sözlerine devam etti.

“Beni yanlış anlamayın. John’a karşı çok dürüst davrandım. Ona gerçeği anlattım, kendisinden hoşlandığımı, bu duygunun ileride artmasını umduğumu söyledim. Ama nasıl derler, ona ‘âşık olmadığımı’ da açıkladım. Bunun önemli olmadığını, sevmemin onun için yeterli olduğunu söyledi. Ve böylece evlendik.”

Mary susarak kaşlarını çattı ve uzun bir süre bekledi. Dürüstçe geçmiş günlerin muhasebesini yapar gibi görünüyordu.

“Yanılmıyorsam -hatta bundan eminim- John başlangıçta beni seviyordu. Ama sanırım birbirimize uygun değildik. Gün geçtikçe uzaklaştık. Korkarım işin içyüzü benim gururum açısından hiç de hoş değil, ama gerçek bu, kısa bir zaman sonra kocam benden sıkıldı.” Mınıldanarak onu teselli edecek birkaç söz etmek istediysem de o aceleyle devam etti. “Evet, bıktı! Ama artık bu da önemli değil. Çünkü artık yolları ayırmanın zamanı geldi.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

Mary sakın bir tavırla, “Artık Styles Köşkü’nde kalmayacağımı söylemek istiyordum,” dedi.

“Yani John’la burada yaşamayacak mısınız?”

“John burada yaşayabilir. Ama ben olmayacağım.”

“Yani, John’u terk mi edeceksiniz?”

“Evet.”

“Ama neden?”

Ölüm Sessiz Geldi

Mary uzun bir süre cevap vermedi. Sonra da, “Çünkü,” dedi. “Ben özgür olmak istiyorum!”

O konuştuğu sırada birden gözümde geniş alanlar, uçsuz bucaksız ormanlar, ayak basmamış ülkeler canlandı ve Mary Cavendish gibi bir insan için özgürlüğün anlamını düşündüm. Birden bir an için onu olduğu gibi gördüğümü hissettim; gururlu, vahşi bir yaratık, uygar dünyaya tepelerdeki ürkek kuşlar kadar yabancı. Dudaklarından küçük bir feryat döküldü.

“Bilmiyorsunuz, hiç bilmiyorsunuz, bu iğrenç yerde kendimi nasıl hapsedilmiş hissettiğimi.”

Şaşırdım kaldım. “Ama...”

“Bu köşkten ne kadar nefret ettiğimi bilemezsiniz! Burası benim için bir hapishaneden farksız!”

“Anlıyorum,” diye mırıldandım. “Ama acele etmeyin!”

Benim sağgörülü tutumumla alay etti. “Ah, acele etmeyin!”

Birden dilimi tutamayarak, “Dr. Bauerstein’in tutuklandığını biliyor musunuz?” dedim. Ve tabii bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz da pişman oldum.

Mary’nin yüzünde birden buz gibi bir ifade belirdi.

“John bu sabah bana bu haberi verme nezaketini gösterdi.”

“Peki, bu konuda ne düşünüyorsunuz?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Hangi konuda?”

“Tutuklanma konusunda!”

“Ne düşüneceğim? Anlaşıldığı kadarıyla Dr. Bauerstein, Alman casusuymuş. Bahçıvan John’a söylemiş.” Yüz ifadesinden doktorun başına gelenler için ne hissettiği anlaşılmıyordu.

Mary, benden bir iki adım uzaklaşarak vazolardan birinin üzerine eğildi.

“Bu çiçekler solmuş. Vazoya yenilerini koymam gerekiyor. İzinizle, Bay Hastings, teşekkürler.” Başıyla hafif bir selam verdikten sonra terasa açılan pencereden bahçeye çıktı.

Onun, Bauerstein’a karşı bir ilgisinin olmadığı belliydi. Hiçbir kadın bu kadar soğuk ve kayıtsız olamazdı.

Ertesi sabah Poirot ortalarda görünmedi, Scotland Yard dedektifleri de...

Ama öğlen yemeği sırasında yeni bir delil ortaya çıktı daha doğrusu delilin geçersizliği. Bayan Inglethorp’un ölümünden önceki akşamüzeri yazdığı dördüncü mektubun izini boşuna sürmeye çalışmıştık. Tüm çabalarımız boşa gitmiş, sonuçta bunun günün birinde kendiliğinden ortaya çıkacağı umuduyla araştırmaktan vazgeçmiştik. Gerçekten de böyle olmuştu, Bir Fransız müzik şirketinden o mektuba cevap olarak gelen yazıda, maalesef istenilen Rus Halk Şarkıları Koleksiyonu’nu temin edemeyecekleri ve gönderilen çeki iade ettikleri belirtiliyordu. Böylece Bayan Inglethorp’un ölümünden önceki akşamüstü yazdığı son mektubun cinayetin gizemini çözebileceğine ilişkin son umutlarımız da tamamen yok olmuştu.

Akşamüzeri çay saatinden önce Poirot’ya son hayal kırıklığından bahsetmek üzere köye indim. Ama maalesef arkadaşım yine evde yoktu.

“Yine Londra’ya mı gitti?”

“Oh, hayır, mösyö. Trenle Tadminster’a gitti; genç bir hanımın eczanesine uğrayacakmış.”

“Hay aksi!” diye bağırışım. “Ben, ona söylemiştim! Cynthia çarşamba günleri izinli. Lütfen kendisine söyleyin, yarın sabah beni arasin.”

“Peki, mösyö.”

Ölüm Sessiz Geldi

Ama ertesi gün Poirot yine ortalarda görünmedi. Giderek kızmaya başlıyordum. Beni önemsemediğini düşünmeye başlıyorum.

Öğle yemeğinden sonra Lawrence, beni bir kenara çekerek, o gün Poirot'yu görüp görmeyeceğimi sordu.

“Hayır, göreceğimi sanmıyorum. Eğer bizimle konuşmak istiyorsa, kendisi kalkıp buraya gelsin.”

“Ah!” Lawrence hem kararsız, hem de alışılmadık şekilde heyecanlı görünüyordu. Tabii bu durum beni meraklandırdı.

“Ne oldu?” diye sordum. “Önemli bir şey varsa Poirot'ya giderim.”

“Önemli bir şey yok, ama onu görürsen lütfen şu sözlerimi ilet misin...” Sesini iyice kısarak, “Ben, sanırım diğer kahve fincanını buldum.” dedi.

Poirot'nun o şifreli mesajını tamamen unutmuştum, ama yenden heyecanlanmaya başladım.

Ne var ki Lawrence, bana başka bir şey söylemeye yanaşmadı, dolayısıyla ben de öfkelenmekten vazgeçip köye gidip, Poirot'yu bulmaya karar verdim. Neyse ki Poirot bu kez evdeydi. Bana kapıyı açan yaşlı Belçikalı tatlı tatlı gülümseyerek merdivenleri işaret etti. Yukarı çıktım.

Poirot odasında idi. Masasının başında, elleriyle de yüzünü kapatmıştı. İçeri girmemle birlikte ayağa fırladı.

Endişeyle, “Ne oldu?” diye sordum. “Hasta mısınız?”

“Hayır, hayır. Hasta değilim. Önemli bir karar vermem gerekiyor.”

Şakayla, “Katili yakalayıp yakalamamak konusunda mı?” diye sordum.

Poirot, beni şaşırtan bir tavırla başını salladı.

“Evet. Sizin, ulu Shakespeare’in dediği gibi, ‘Konuşmak ya da konuşmamak.’ İşte bütün mesele bu.”

Sözlerini düzeltmeye çalışmadım. “Sen ciddi misin, Poirot?”

“Evet çok ciddiym, benim için önemli bir şey... bir kadının mutluluğu tehlikede,” dedi.

Doğrusu ne söyleyeceğimi bilemedim.

Poirot düşünceli bir şekilde sözlerine devam etti.

“Bir karar vermenin zamanı geldi. Ve ben, ne yapacağımı bilemiyorum. Çünkü büyük bir kumar oynuyorum. Zaten benden, Hercule Poirot’dan başka hiç kimse de böyle bir riske girmezdi.” Gururla göğsüne vurdu.

Bu anın tadını çıkarması için bir süre sessizce bekledim. Sonra da ona, Lawrence’ın sözlerini tekrarladım.

Belçikalı, “Aha!” diye bağırdı. “Demek diğer fincanı bulmuş. Bu çok iyi. O uzun suratlı Mösyö Lawrence sandığımdan daha akıllıymış!”

Aslında Lawrence’ı hiç de akıllı bulmuyordum, ama itiraz etmedim. Onun yerine Poirot’la Cynthia’nın izin gününü unutup eczaneye gittiği için biraz sitem ettim.

“Doğru,” dedi. “Benimki kafa değil, elek sanki. Ama neyse ki, Cynthia’yla beraber çalışan diğer genç kız, bana çok kibar davranırdı. Cynthia’nın orada olmadığına çok üzüldüğümü görünce ev sahibi belığı yaptı. Bana her şeyi gösterdi.”

“İyi öyleyse. Ama başka bir gün Cynthia’yla çay içmek için tekrar oraya gitmelisin.”

Ona gelen mektuptan bahsettim.

“İşte buna üzüldüm,” dedi. “O mektuba ilişkin umutlarım vardı. Ama olmadıysa olmamıştır. Bu olay o olmadan çözülecek demektir.”

Ölüm Sessiz Geldi

Alnına vurdu. “Bu küçük gri hücreler. Her şey bunların işlevlerine bağlı.” Sonra birden sordu. “Parmak izinden anlar mısın, dostum?”

“Hayır, pek anlamam,” dedim şaşırarak. “Yalnızca, parmak izlerinin asla birbirlerine benzemediklerini bilirim. İşte o kadar.”

“Kesinlikle.”

Poirot küçük bir çekmeceyi açarak birkaç fotoğraf çıkardı ve masanın üzerine koydu.

“Bak, bunları numaralandırdım. 1, 2, 3. Şimdi bana bu parmak izleri hakkında ne düşündüğünü söyle.”

Fotoğraflara dikkatle baktım.

“Hım... İyice büyütülmüş bunlar. Bir numaralı fotoğraf bir erkeğe ait sanırım. Başparmakla işaret parmağından öyle anlaşılıyordu. İki numaralı fotoğraf bir kadının. Daha ince ve bir şekilde farklı. Üç numaralı fotoğrafa gelince...” Bir an susup düşündüm. “Bu biraz karışık. Üst üste parmak izleri bunlar. Ama bir numaralı fotoğraf çok net.”

“Diğerlerinin üstünde mi?”

“Evet.”

“Onu ayırt edebildin mi?”

“Evet, çok benziyor.”

Poirot başıyla onayladı ve benden fotoğrafları alıp, yeniden çekmeceye kilitletti.

Poirot’ya, “Tabii her zamanki gibi sanırım bana hiçbir şey açıklamayacaksın,” dedim.

“Aksine. Bir numaralı fotoğraftaki parmak izleri Mösyö Lawrence’a ait. İki numaralı fotoğraftaki parmak izleri ise Matmazel Cynthia’ya. Bunlar önemli değil, onları yalnızca karşılaştırmak için örnek olarak almıştım. Üç numaraya gelince, durum biraz karışık.”

“Evet?”

“Senin de gördüğün gibi bunlar iyice büyütülmüş kopyalar. Resimlerde bir bulanıklık olduğunu fark etmiş olmalısın. Sana bunları almak için kullandığım özel araçları, pudraları filan açıklayacak değilim. Ayrıntıya girmeyeceğim, gerektiğinde bir nesne üzerindeki parmak izlerinin fotoğrafına kısa bir süre içinde ulaşabilirsin. Neyse dostum, parmak izlerini gördün, önemli olan bunları bulduğum yer.”

“Anlat, çok merak ettim?”

“*Eh bien!* Üç numaralı fotoğraftaki büyütülmüş parmak izlerini Tadminster’deki eczanenin zehir dolabının içinde bulunan küçük bir şişenin üzerinden aldım.”

“Aman Tanrım!” diye bağırdım. “Lawrence Cavendish’in parmak izlerinin şişenin üzerinde ne işi var? Hastaneye gittiğimiz gün, o zehir dolabına yaklaşmadı bile.”

“Yaklaştı!”

“Olanaksız bu! O gün hep bir aradaydık!”

Poirot başını salladı.

“Hayır, dostum. Bir ara beraber değilmişsiniz. Eğer öyle olmasaydı matmazel, Cynthia, siz balkonda dururken geri dönerek Lawrence’a yanınıza gelmesi için seslenmezdi.”

“İşte bak, bunu unutmuştum,” diye onayladım. “Ama Lawrence içeride ancak bir dakika yalnız kaldı.”

“O da yeterli.”

“Neye yeterli?”

Poirot’nun gülüşü daha da gizemli bir hal aldı.

“Tıp öğrenimi yapmış birinin doğal ilgi ve merakını gidermesin.”

Ölüm Sessiz Geldi

Göz göze geldik. Poirot sakın bir tavırla bana bakıyordu. Ayağa kalktı ve kendi kendine bir şarkı mırıldanmaya başladı. Ona merakla baktım.

“Poirot, o küçük şişede ne vardı?”

Belçikalı pencereden dışarıya bir göz attı.

“Striknin hidro-klorit.”

“Aman Tanrım!” Bunu neredeyse fısıldayarak söylemiştim. Ama şaşırmamıştım. Böyle bir cevabı bekliyordum, çünkü. “Striknin hidro-kloriti çok ender olarak bazı ilaçlara çok az miktarda koyuyorlar. Bunun için de o günden beri parmak izleri hiç bozulmamış.”

“Bu fotoğrafı almayı nasıl başardın?”

Poirot, “Balkondan bakarken şapkamı düşürdüm,” diye cevapladı. “O saatte ziyaretçilerin bahçeye inmelerine izin verilmiyor. Bu durumda da matmazel, Cynthia’nın iş arkadaşı gidip şapkayı almak zorunda kaldı. Tabii karşılıklı dilenen özürler arasında.”

“O halde ne bulacağını biliyordun.”

“Yo, bilmiyordum. Kızın anlattıklarından bunun böyle olabileceği sonucunu çıkardım. Yani Mösyö Lawrence zehir dolabına gitmiş olabilirdi. Bu olasılığı incelemem gerekiyordu.”

“Poirot,” dedim. “Bu neşeli halin beni kandırmıyor. Çok önemli bir buluş.”

Belçikalı omzunu silkti.

“Bilmem ki... Bir şey dikkatimi çekiyor. Bunu senin de fark etmiş olman gerekir.”

“Neyi?”

“Bu olayda strikнинle çok fazla karşılaşmış olmamız. Bu üçüncü kez. Bayan Inglethorp’un ilacında striknin varmış. Mace eczane-

de striknin satmış. Şimdi de striknin şişesinde köşkten birinin parmak izleri var. Bu kadarı biraz fazla karışık. Bildiğin gibi ben karışık şeylerden hiç hoşlanmam.”

Ben daha cevap veremeden kapı açılarak, yaşlı Belçikalı başını içeri uzattı. “Aşağıda bir hanımefendi var. Bay Hastings’i soruyor.”

“Bir hanımefendi mi?” Ayağa fırladım.

Hızla dar merdivenlerden aşağı inerken Poirot da peşimden geldi. Mary Cavendish kapıda duruyordu.

“Köyde yaşlı ihtiyar bir kadını görmeye gelmiştim,” dedi, genç kadın. “Lawrence, bana sizin Mösyö Poirot’yu ziyaret edeceğinizi söylemişti. Ben de buraya uğramaya karar verdim.”

Poirot, “Ah, madam,” dedi. “Ben de beni onurlandırmak istediğinizi sanmıştım.”

Mary gülerek, “İstiyorsanız başka bir gün de sizi görmeye gelirim,” dedi.

“Çok, sevinirim... Eğer sırlarınızı paylaşacak birine ihtiyaç duyarsanız...” Mary’nin hafifçe irkildiğini fark ettim. “Baba Poirot’nun her zaman hizmete hazır olduğunu unutmayın.”

Genç kadın, Belçikalının kafasından geçenleri anlamak istiyor-muş gibi ona uzun uzun baktı. Sonra birden döndü.

“Haydi, gelin. Bizimle köşke kadar yürür müydünüz, Mösyö Poirot?”

“Benim için bir zevk, madam.”

Köşke gidinceye kadar yol boyunca Mary Cavendish heyecanla, telaşla konuştu durdu. Bana, genç kadın, Poirot’nun bakışlarından rahatsız olmuş gibi geldi.

Hava değişmişti, sert esen rüzgâr, artık sonbaharın yaklaştığını hissettiriyordu. Mary hafifçe titredi, siyah spor ceketinin düğme-

Ölüm Sessiz Geldi

lerini iyice kapadı. Rüzgâr ağaçların yaprakları arasında dolaşırken, aynen büyük bir dev soluk alıyormuşçasına uğulduyordu.

Styles'ın büyük kapısına yaklaştığımızda ansızın hepimiz birden ters bir şeyler olduğunu hissettik.

Dorcas koşarak bize doğru geldi. Hem ağlıyor, hem de ellerini ovuşturuyordu. Diğer hizmetçilerin de holde toplanmış olduklarını fark ettim. Merakla bakıyorlardı.

“Ah madam! Ah madam! Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum...” Sabırsızlıkla, “Ne oldu, Dorcas?” dedim. “Çabuk anlat!”

“O ahlaksız müfettişler, küçük beyi tutukladılar... Bay Cavendish'i tutukladılar.”

“Lawrence'ı tutukladılar mı?” diye bağırdım.

Dorcas'ın gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi.

“Hayır, efendim. Bay Lawrence'ı değil... Bay John'u.”

Arkamdan Mary'nin acı bir şekilde bağırdığını duydum. Genç kadın üzerime doğru yığıldı. Onu tutmak için telaşla döndüğüm zaman Poirot'yla göz göze geldik. Belçikalının gözlerinde zafer pırıltıları vardı.

BÖLÜM 11

Dava Aşaması

John Cavendish'in üvey annesini öldürmekten yargılanmasına iki ay sonra başlandı. Arada yaşananlar hakkında pek bir şey anlatmayacağım. Yalnız Mary Cavendish'i çok takdir ettim. Sıkılmadan kocasını savunuyor; onun katil olamayacağını ısrarla öne sürüyor, dişiyle tımağıyla onu savunuyordu.

Bu hayranlığımı Poirot'ya da açıkladım. Düşünceli bir tavırla başını salladı. "Evet, Mary Cavendish en zor zamanlarda yanınızda olmasını istediğiniz, kadınlardan. Bu tip kadınlar böyle zamanlarda çok sevecen ve güvenilir olurlar. Mary kıskançlık ve gururunu..."

"Kıskançlık mı?" diye bağırdım.

"Evet, sen Mary'nin ne kadar kıskanç bir kadın olduğunu hiç fark etmedin mi? Dediğim gibi, Mary gurur ve kıskançlığını bir yana bıraktı şimdi. Bu sıralar yalnızca kocasını ve onun başına gelen korkunç kaderi düşünüyor."

Çok düşünceli bir konuşmaydı, ona ciddiyetle baktım, konuşmakla konuşmamak arasında gidip geldiği o son öğleden sonrayı anım-

Ölüm Sessiz Geldi

sadım. “Bir kadının mutluluğu” konusundaki kararsızlığı düşününce bu kararı onun yerine başkalarının vermiş olmasına seviniyordum.

“Buna hâlâ inanamıyorum,” dedim. “Anlayacağın ben son ana kadar katilin Lawrence olduğunu düşünüyordum.”

Poirot sırttı.

“Biliyorum.”

“Ama John? Eski dostum John?”

Poirot filozofça bir tavırla, “Her katil mutlaka birinin eski arkadaşısıdır,” diye belirtti. “Duygularla mantığı birbirine karıştırmamalısın.”

“Hiç olmazsa bana bir imada bulunabilirdin.”

“Belki de bunu yapmayışımın nedeni, *mon ami*, John’un eski arkadaşlarından biri olmasıdır.”

Bu cevap beni biraz sarstı. John’a Poirot’nun Bauerstein’dan şüphelendiğini anlatışımı hatırladım. Bauerstein demişken, aleyhindeki suçlamalar delil yetersizliğinden düştü. Daha doğrusu adam o kadar akıllıca davranmıştı ki hakkındaki kuşkular kanıtlanamadı, ama yine de Bauerstein’ın geleceğe yönelik kanatları budanmıştı bir kere, bundan sonra casusluk yapmayacağı kesindi.

Poirot’dan John’un idama mahkûm edilip edilmeyeceğini sordum. Beni şaşırtan bir cevap verdi. “Tam tersine... Beraat edecek.”

İtiraz ettim. “Ama Poirot...”

“Dostum, sana başından beri elimde delil olmadığını söylemedim mi? Bir insanın suçlu olduğunu bilmek başka, bunu ispat etmek başkadır. Bu olayda da delil çok az. Sorun da bu zaten. Ben, Hercule Poirot, her şeyi biliyorum. Ama zinciri birbirine bağlayacak olan son halkayı bulamıyorum. Ve onu ele geçiremediğim sürece...” Başını sıkıntıyla salladı.

“John’dan ne zaman kuşkulılmaya başladın?” diye sordum kısa bir sessizliğin ardından.

“Sen ondan hiç şüphe etmedin mi, Hastings?”

“Hayır. Hiçbir zaman.”

“Bayan Cavendish’le kayınvalidesi arasındaki kavgayı duyduğun zaman da mı şüphe etmedin? Özellikle genç kadının soruşturmada kaçamak konuşması karşısında da mı?”

“Bunları bir araya getirerek, Bayan Inglethorp’un aslında kocasıyla kavga etmediği sonucunu çıkarmadın mı? Bildiğin gibi Alfred Inglethorp da soruşturmada karısıyla kavga etmediğini kesinlikle söyledi. O halde Bayan Inglethorp’un tartıştığı kişi ya John’dı ya da Lawrence. Lawrence olsaydı, o zaman Mary’nin tutumuna bir anlam veremezdin. Ama John olduğu takdirde genç kadının neden öyle davrandığı hemen anlaşılırdı.”

Birden durumu anladım. “Demek o gün annesiyle tartışan John’dur?”

“Kesinlikle.”

“Ve sen bunu daha işin başında anlamıştın.”

“Elbette. Mary Cavendish’in davranışı ancak böyle açıklanabilirdi.”

“Buna rağmen John’un beraat etmesi ihtimali olduğunu söylüyorsun.”

Poirot omzunu silkti.

“Tabii. Duruşmada polis sorgulamasını ve savcının iddialarını dinleyeceğiz. Sanırım John’un avukatları büyük olasılıkla ona savunmasını en sona saklamasını önerecekler. Bu da bizi davanın dışında tutacaktır. Aklıma gelmişken sana bir şey söylemem gerekiyor, dostum. Ben davada hiç görünmeyeceğim.”

“Anlayamadım?”

“Yani resmen benim bu olayla bir ilgim yok. Aradığım zincirin son halkasını buluncaya kadar sahnenin gerisinde kalmam gerekiyor. Mary Cavendish de kocasına yardım etmeye çalıştığımı zannetmeli, John’un aleyhinde değil.”

“Ama bu doğru bir davranış,” diye itiraz ettim.

“Hiç de değil. Karşımızda çok zeki ve ahlaksız bir insan var. Onun için elimizden geleni yapmalıyız, tüm gücümüzü kullanmalıyız. Yoksa elimizin arasından kayıp gidebilir. İşte bu yüzden özellikle geri planda kalmaya çalışıyorum. Her şeyi Japp buldu, bunun için de bu işin onuru da Japp’ın olacak. Eğer beni mahkemeye tanık olarak çağırırlarsa...” Güldü. “Herhalde John’un lehine tanıklık etmem için çağırırlar.”

Kulaklarıma inanamıyordum.

Poirot devam etti. “Evet, bu olabilir. İşin tuhafı, tanıklık ettiğim takdirde savcı iddialarından birini geri almak zorunda kalır.”

“Hangisini?”

“Vasiyetnamenin yakılmasıyla ilgili olanını. O vasiyetnameyi ortadan kaldıran John Cavendish değildi.”

Poirot’nun tahminleri doğrudu. Polis soruşturmasının ayrıntılarına girmek istemiyorum, bunların çoğu zaten bilinen yorucu tekrarlardı. Yalnızca John’un savunmasını gerçekten de davanın sonuna bıraktığını ve dava için tam olarak hazırlandığını belirtmeliyim.

Eylülde hepimiz dava için Londra’da toplandık. Mary Cavendish, Kensington’da bir ev tuttu. Poirot da dahil hepimiz orada kalıyorduk. Bu arada ben de savunma bakanlığında bir görev almıştım. Dolayısıyla onları sürekli görebiliyordum.

Haftalar geçtikçe Poirot'nun da sinirleri iyice bozulmaya başlamıştı. O "son halka" dediği delili bir türlü bulamıyordu. Bana gelince ben bunun böyle kalmasını istiyordum. John'un beraat edememesi Mary için ne kadar üzücü olurdu kim bilir?

15 Eylül'de John Cavendish, Old Bailey rıhtımındaki adliyede "Emily Agnes Inglethorp'u bilerek ve isteyerek öldürmekle" suçlandı ve "suçsuz" olduğu ileri sürüldü.

Savunmasını ünlü avukat Sir Ernest Heavywether üstlenmişti.

Karşısında ise kraliçe adına Savcı Philips, K.C. vardı.

Savcı bunun planlı ve soğukkanlılıkla işlenmiş vahşi bir cinayet olduğunu iddia etti. Savcının iddianamesine göre; kendisine gerçek bir anne gibi davranan, sevgi dolu, güvenilir ve saygın bir kadının, üvey oğlu tarafından bilinçli ve planlı bir şekilde öldürülmesiydi. Bayan Inglethorp, çocukluğundan itibaren zanlıya destek olmuştu. O ve karısı, Styles Köşkü'nde lüks ve refah içinde yaşıyorlardı. Bayan Inglethorp onların iyiliksever, şefkatli destekleyicileriydi.

Ayrıca tanık ifadeleriyle de sanığın hovarda ve müsrif biri olduğunu, büyük para sıkıntısı çektiğini, üstelik komşu çiftlik sahiplerinden Bay Raikes'in karısıyla da bir ilişkisi olduğu mahkeme heyetine ve jüriye açıkladı. Üvey annenin bu durumdan haberdar olması üzerine sanık ile üvey annesi cinayetten bir gece önce akşamüzeri şiddetli bir tartışma yapmışlar ve bunun bir kısmı da tanıklar tarafından duyulmuştu. Sanık ayrıca cinayetten bir gün önce de suçu Alfred Inglethorp'un üzerine yıkmak için onun kılığına girmiş ve köydeki eczaneye girerek striknin almıştı. Üvey annesinin kocasından ölesiye nefret ediyor, onu kıskanıyordu. Neyse ki, adam eczaneden zehir alındığı sırada başka yerde olduğunu tartışmasız bir şekilde kanıtlayabilmişti.

Ölüm Sessiz Geldi

17 Temmuz günü akşamüzeri Emily Inglethorp, oğluyla yaptığı tartışmadan hemen sonra yeni bir vasiyetname hazırlamıştı. Ertesi sabah kadının yatak odasındaki şöminede bu vasiyetnamenin bir parçası bulunmuştu. Bulunan delillerden bu vasiyetnamenin Bay Inglethorp'un lehinde olduğu anlaşılıyordu. Aslında Bayan Emily Inglethorp'ten önce de yine Bay Inglethorp'un lehinde bir vasiyetname hazırlatmıştı, ama -Bay Philips işaret parmağını tehditkâr bir şekilde salladı- John Cavendish'in bundan haberi yoktu. Bu kavganın sonucunda müteveffa hemen yeni bir vasiyetname hazırlamaya başlamıştı, halen mevcut olandan ise sanığın haberi yoktu. Müteveffa yaşlı bir kadındı ve eski vasiyetnameyi unutmuş olabilirdi ya da -ki bu daha kuvvetli bir ihtimaldi- evlilik durumunda bunun geçerliliğini kaybetmiş olabileceğini düşünüyordu. Zaten bu yönde bazı söylentiler de olmuştu. Kadınların yasal konulardaki bilgileri her zaman tam olamayabiliyordu. Emily Inglethorp bir yıl kadar önce sanık lehine bir vasiyetname hazırlamıştı. Cinayet gecesi Bayan Inglethorp'a, kahvesini götüren de sanıktı. Aynı akşam ilerleyen saatlerde gizlice müteveffanın odasına girmiş, vasiyetnameyi yakmıştı. Böylece üvey annesinin bir yıl önce kendi lehine hazırladığı vasiyetnamenin geçerli olacağını sanıyordu.

John Cavendish -zeki ve kusursuz bir dedektif olan Müfettiş Japp'ın- onun odasında cinayetten önceki gün eczaneden satın alınanın benzeri bir striknin şişesi bulması üzerine tutuklanmıştı. Bu kanıt da cinayetle ilgili olarak sanığın jürinin önüne çıkarılmasına yetmişti.

Bay Philips bu açıklamalar ve sunulan deliller çerçevesinde sanığın suçluluğuna karar veremeyecek bir jürinin düşünülmemeyeceğini söyleyerek konuşmasını bitirip yerine oturdu. Ve alnında biriken terleri sildi.

Savcının ilk çağırdığı tanıklar soruşturmada da şahitlik yapan kişilerdi. Tıbbi konularda bilirkişilerin tanıklıklarına en başta başvuruldu.

Tanıkları sıkıştırmasıyla tanınmış olan Sir Ernest Heavywether yalnızca iki soru sordu.

“Anladığım kadarıyla strikninin etkisi çabuk görülürmüş, Dr. Bauerstein?”

“Evet.”

“Bu olayda zehrin etkisinin neden geciktiğini anlayamadınız sanırım.”

“Evet.”

“Teşekkür ederim. Dr. Bauerstein.”

Eczacının kalfası Mace, kendisine uzatılan striknin şişesini tanıdı.

“Evet, benim Bay Inglethorp’a sattığım şişe bu.” Biraz sıkıştırlınca da Bay Inglethorp’u yalnızca göz aşinalığından tanıdığını itiraf etti. Onunla hiç konuşmamıştı. Tanık çapraz sorgulamaya alınmadı.

Alfred Inglethorp ise kesinlikle eczaneden zehir almadığını açıkladı. Karısıyla da hiçbir zaman kavga etmediğini belirtti. Birçok tanık da bu ifadelerin doğruluğunu onaylayacaklardı.

Bahçıvanlar vasiyetnamenin altına imza attıklarını, söylediler.

Dorcas’a göre “genç beylere” sadık kadın Emily Inglethorp’la kavga edenin kesinlikle Bay John olmadığını, duyduğu sesin kesinlikle ona ait olamayacağına ısrar etti. O öğleden sonra çalışma odasında hanımefendinin yanında olan Bay Inglethorp’tu, dedi. Sanık kürsüsündeki John Cavendish’in yüzünde hafif acı bir gülümseme belirip kayboldu. Dorcas’ın onu cesaretle savunmasının hiçbir yararı olmayacağını çok iyi biliyordu.

Ölüm Sessiz Geldi

Konu hakkındaki birçok sorunun ardından savcı Philips sordu.

“Geçen haziran ayında Parkson’dan Bay Lawrence Cavendish’e gönderilen paketi anımsıyor musunuz? Hani şu tiyatro kostümleri satan firmadan gelen paketi?”

Dorcas başını salladı. “Anımsamıyorum, efendim. Belki öyle bir paket gelmiştir, ama Bay Lawrence Cavendish haziran ayının büyük bir bölümünde evde değildi.”

“O yokken kendisine bir paket geldiği zaman ne yaparsınız?”

“Paket ya odasına konulur ya da bulunduğu yere yollanır.”

“Bunu siz mi yaparsınız?”

“Hayır, efendim. Ben paketi holdeki masanın üzerine koyarım. Sonradan bu gibi işleri Bayan Howard hallederdi.”

Ve o sırada Evelyn Howard çağrıldı. Savcı, ona başka konularda sorular sorduktan sonra yeniden bu paket konusuna döndü.

“Anımsamıyorum, köşke bir sürü paket gelir. Belirli bir paketi anımsamam olanaksız.”

“Paket Bay Lawrence Cavendish’in arkasından Wales’e mi yollandı, yoksa odasına mı kondu?”

“Bilmiyorum. Ama paketin, Bay Lawrence’a yollandığını da pek sanmıyorum. Aksi takdirde anımsardım.”

“Bay Lawrence’a bir paket gelseydi ve sonra -birdenbire ortadan kaybolsaydı- bunu fark eder miydiniz?”

“Hayır, sanmıyorum. Paketi birinin aldığını ve yolladığını düşünürdüm.”

“Bayan Howard, bu kahverengi paket kâğıdını bulan sizsiniz sanırım?” Savcı, Poirot’ya köşkün sabah odasında incelediğimiz kâğıdı gösterdi.

“Evet.”

“Bunu neden aradınız?”

“Olayı soruşturan Belçikalı dedektif istedi.”

“Kâğıdı nerede buldunuz?”

“Bir... Gardırobun üstünde.”

“John Cavendish’in gardırobunun üstünde mi?”

“Ö... öyle sanıyorum.”

“Bunu bulan siz değil misiniz?”

“Evet.”

“O zaman nerede bulduğunuzu da kesin olarak bilmeniz gerekmez mi?”

“Biliyorum. Sanığın gardırobunun üzerinde.”

“Böylesi daha iyi.”

Tiyatro kostümleri satan Parkson firmasından bir yetkili 29 Haziran’da istek üzerine Bay L. Cavendish’e siyah bir sakal gönderdiklerini belirtti. Sakal mektupla istenmiş, beraberinde posta çeki de gönderilmişti. Mektubu saklamamışlardı. Tüm işlemler şirket defterlerinde kayıtlıydı. Mektupta istenilen tipte bir sakalı “L. Cavendish, Esq., Styles Köşkü” adresine yollamışlardı.

Sir Ernest Heavywether yavaşça yerinden kalktı.

“Mektup size nereden gönderilmişti?”

“Styles Köşkü’nden.”

“Paketi yolladığınız adresten mi?”

“Evet.”

“Mektup da oradan gelmişti, değil mi?”

“Evet.”

Heavywether aynen bir avını tuzağa çekmeye çalışan bir avcı gibi adamın üzerine gitti.

Ölüm Sessiz Geldi

“Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Ben... ben anlayamıyorum.”

“Mektubun size Styles Köşkü’nden gönderilmiş olduğunu nereden biliyorsunuz? Posta damgasına mı dikkat ettiniz?”

“Hayır, ama...”

“Ah, demek posta damgasına bakmadınız! Ama buna rağmen mektubun Styles’tan gönderilmiş olduğunda ısrar edebiliyorsunuz. Bu arada posta damgası herhangi bir yere ait olabilir, değil mi?”

“E...vet.”

“Yani, antetli kâğıda yazılmış olmasına rağmen, mektubun başka bir yerden postaya verilmiş olması mümkündü, değil mi? Örneğin Wales’ten?”

Tanık bunun olabileceğini belirtti ve Sir Ernest rahat bir soluk alarak, tatmin olmuş bir halde yerine oturdu.

Styles’taki hizmetçilerden ikincisi, Elizabeth Wells ise o gece yatmaya gittikten sonra birdenbire sokak kapısını sürgülediğini anımsadığını, oysa Bay Inglethorp gece döneceği için kapının içeriden sürgülenmemesini istemiş olduğunu anlattı. Bunu anımsayınca da kalkıp tekrar aşağıya indiğini, o sırada batı kanadında hafif bir ses duyduğunu, uzun koridorun ilerisine baktığında ise Bay John Cavendish’in, Bayan Inglethorp’un yatak odasının kapısını tıklattığını görmüştü.

Sir Ernest Heavywether, ona çok kısa birkaç soru sordu, adamın acımasız çıkışları karşısında kız kendini zorlukla savundu. Sir Ernest yerine otururken yüzünde yine mutlu bir ifade vardı.

Hizmetçi Annie ise, yatak odasında yerde mum lekesi olduğunu ve bir de John Cavendish’in üvey annesinin çalışma odasına fincanla kahve götürdüğünü anlattı. Bunun ardından duruşmaya ara verildi ve ertesi güne bırakıldı.

Eve giderken Mary Cavendish, savcının acımasızlığından bahsediyordu.

“Ne korkunç bir insan! Zavallı John’umun etrafına nasıl da bir ağ ördü. Her şeyi nasıl da tersine çevirip, John’un aleyhinde bir nokta gibi kullandı.”

Onu teselli etmeye çalıştım. “Yarına her şey farklı olacak.”

“Evet.” Düşünceli ve dalgındı. Sonra birden kısık sesle, “Bay Hastings, siz de benim gibi düşünüyorsunuz değil mi, katil Lawrence olamaz, öyle değil mi. Oh hayır, Tanrım, bu olanaksız!”

Ben de şaşırmıştım. O gün John’un avukatının tanıkları sorguya çekerken hep Lawrence’ı ileri sürmesi beni de tedirgin etmişti. Poirot’yla yalnız kalınca bu konuyu açtım.

Arkadaşım hayranlıkla, onayladığını belirtir şekilde başını salladı.

“Ah! Sir Ernest çok zeki bir adam!”

“Sen ve o, Lawrence’ın suçlu olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Hayır, onun belirli bir kişiyi düşündüğü ya da belirli bir kişi üzerinde durduğu filan yok. Y yapmak istediği yalnızca jürinin aklını karıştırmak, karar vermekte çelişkiye düşmelerini sağlamak. Böylece jüri üyeleri, John mu, yoksa Lawrence mi, diye düşünmeye başlayacaklar, ama bunda başarılı olacağından da o kadar emin değilim.”

Ertesi gün duruşma başladığında tanık olarak ilk Müfettiş Japp çağrıldı. Kısa ve öz olarak geçmiş olaylara ilişkin bildiklerini anlattıktan sonra ekledi.

“Aldığımız bir ihbar üzerine,” dedi. “Kendisinin evde bulunmadığı bir sırada Başmüfettiş Summerhayne ile birlikte John Cavendish’in odasını aradık. Şifoniyerindeki bir çekmecede, çamaşırların

Ölüm Sessiz Geldi

altına saklanmış olarak Bay Inglethorp'un kine çok benzeyen altın çerçeveli bir gözlük -bunlar delil olarak sunulmuştur- bir de zehir şişesi bulduk.”

Şişe biraz önce eczacı kalfası tarafından incelenip onaylanan, küçük mavi camdan bir ilaç şişesiydi. Şişenin dibinde az miktarda beyaz parlak toz vardı ve üzeri de özenle etiketlenmişti: “Striknin hidro-klorik- ZEHİR.”

Japp, polisin resmi incelemesinin ardından evde yaptıkları araştırmada yeni bir delil daha bulmuş olduklarını da açıkladı. Bu uzun ve yeni bir kurutma kâğıdıydı. Kâğıt Bayan Inglethorp'un çek defterinin içinden çıkmıştı ve kurutma kâğıdı aynaya tutulduğu zaman üzerindeki yazılar kolaylıkla okunuyordu. “...Sahip olduğum her şeyi sevgili kocam Alfred Inglethorp'a bırakıyo...” Bu da yakılan vasiyetnamenin kesinlikle Alfred Inglethorp'un lehine olduğunu gösteriyordu. Japp bu açıklamanın ardından şömineden kurtarılan vasiyetname parçasıyla tavan arasında bulunan sakalla ilgili de açıklamalar da bulundu ve böylece tanıklığını tamamladı.

Ancak John Cavendish'in avukatı Sir Ernest'in karşı sorgulaması henüz yapılmamıştı. Japp'ı sorguya çekmek için yavaş yavaş ayağa kalktı.

“Sanığın odasını hangi gün aradınız?”

“24 Temmuz Salı günü.”

“Yani Bayan Inglethorp'un ölümünden tam bir hafta sonra?”

“Evet.”

“Gözlükle zehir şişesini bir çekmecede bulduğunuzu söylediniz. Çekmece kilitli miydi?”

“Hayır.”

“Cinayet işleyen bir adamın böyle aleyhindeki korkunç delilleri bir çekmeceye saklaması ve üstelik bunları herkesin kolayca bulabileceği şekilde kilitlemek zahmetine bile katlanmaması sizce biraz tuhaf değil mi?”

“Herhalde sanık onları çekmeceye alelacele tıkmıştı.”

“Ama biraz önce onları bulduğunuzda cinayetin üzerinden tam bir hafta geçmiş olduğunu söylediniz. Sanık bu arada bu delilleri kolayca ortadan kaldırabilirdi, hatta yok edebilirdi, değil mi?”

“Belki.”

“Bu işin belkisi falan yok. Sanığın delilleri ortadan kaldırabilmek için çok zamanı var mıydı? Yoksa yok muydu?”

“Vardı.”

“Delillerin altına saklandığı çamaşırlara gelemim. Bunlar ince şeyler miydi, yoksa kalın mı?”

“Kalın.”

“Diğer bir deyişle kışlık çamaşırlar, öyle değil mi? Yani bu sanığın büyük olasılıkla yaz sıcağında pek açmayacağı bir çekmeceydi, değil mi?”

“Belki.”

“Lütfen soruma doğru cevap verin. Sanık yazın o en sıcak günlerinde gidip kışlık çamaşırların bulunduğu çekmeceyi açar mıydı? Evet ya da hayır?”

“Hayır.”

“O halde sözü edilen delilleri o çekmeceye başka, üçüncü biri koymuş olabilirdi. Ve sanığın da bu durumdan hiç haberi olmazdı.”

“Sanmıyorum.”

“Ama böyle de olabilirdi, değil mi?”

“Evet.”

“Hepsi bu kadar.”

Daha sonra çağrılan tanıklar sanığın haziran sonu itibariyle içinde bulunduğu para sıkıntısından bahsettiler. Bazı tanıklar ise John Cavendish’in Bayan Raikes’la olan ilişkisinden, “Zavallı Mary, onun gibi gururlu bir kadın için herhalde bu sözleri duymak çok acıydı. Evelyn Howard görüşlerinde haklıydı, ancak Alfred Inglethorp’a olan büyük düşmanlığı yüzünden söz konusu kişinin o olduğunu düşünmesine yol açmıştı.

Sonunda tanık kürsüsüne Lawrence Cavendish çağrıldı. Savcının sorduğu sorulara cevap olarak haziranda Parkson firmasına siyah bir sakal sipariş vermediğini açıkladı. O sırada Wales’de olduğunu belirtti.

Birden Sir Ernest ayağa fırladı.

“Demek 29 Haziran’da Parkson’a sakal ısmarladığınızı inkâr ediyorsunuz?”

“Evet.”

“Ah! Ağabeyinize bir şey olduğu takdirde Styles Köşkü kime kalacak?”

Bu zalimce soru karşısında Lawrence’ın soluk renkli yüzü kıpkırmızı kesildi. Sorgu yargıcı bunu onaylamadığını belirtir şekilde homurdandı, John ise sanık kürsüsünden öfkeyle öne doğru eğildi.

Ama Sir Ernest müvekkilin tepkisine aldırmadı bile.

“Lütfen soruma cevap verin.”

Lawrence yavaşça, “Sanırım köşk bana kalacak,” dedi.

“Ne demek sanırım? Ağabeyinizin çocuğu yok. Styles -size- kalacak, öyle değil mi?”

“Evet.”

Agatha Christie

Avukat haince bir nezaketle, “Hah şöyle! Bu arada size hatırı sayılır miktarda para da kalacak değil mi?” diye sordu.

Sorgu yargıcı itiraz etti.

“Sir Ernest sorularınızın bu davayla hiçbir ilgisi yok.”

Sir Ernest başını eğerek bu uyarıyı kabul ettiğini belirtti. Nasıl olsa istediğini almıştı.

“17 Temmuz Salı günü yanınızda bir konukla Tadminster’deki Kızılhaç hastanesinin eczane bölümüne gittiniz sanırım?”

“Evet.”

“Orada -yalnız kaldığınız- o bir iki dakika içerisinde zehir dolabını açarak, bazı şişelere baktınız mı?”

“Ben... ben... bunu yapmış olabilirim.”

“Ama bunu yaptınız. Öyle değil mi?”

“Evet.”

Sir Ernest hemen yüksek sesle bir sonraki soruyu sordu.

“Özellikle de belirli bir şişeyi incelediniz, değil mi?”

“Hayır, sanmıyorum.”

“Dikkatli olun, Bay Cavendish. Ben içinde striknin hidro-klorik bulunan o küçük şişeyi kastediyorum.”

Lawrence’ın yüzü yeşil-sarı bir renk aldı.

“Ha... hayır... B... böy...le bir şey yapmadığımdan eminim.”

“Öyleyse şişenin üzerinde parmak izlerinizin bulunmasını nasıl açıklayacaksınız?”

“He... herhalde şî... şişeyi bir ara elime aldım.”

“Evet, ben de öyle olduğunu düşünüyorum. Peki, şişenin içinden birazcık zehir de aldınız mı bari?”

“Kesinlikle hayır!”

“O halde şişeyi neden yakından incelediniz?”

Ölüm Sessiz Geldi

“Ben tıp okudum, bunun için de böyle şeyler doğal olarak ilgimi çeker tabii.”

“Ah! Demek zehirler sizin ilginizi çekiyor. Ve bu doğal bir şey. Ama nedense bu ‘doğal ilginizi’ tatmin etmek için odada yalnız kalmaya kadar beklemişsiniz.”

“Bu yalnızca bir rastlantı. Eğer diğerleri içeride olsaydı, aynı şeyi onların önünde de yapardım.”

“Ama işe bakın ki diğerleri odada değillermiş.”

“Evet. Ama...”

“Kısacası o akşamüzeri ancak bir dakika yalnız kaldınız ve o sırada da nedense doğal sayılması gereken bir merakla gidip strikin şişesine baktınız.”

Lawrence acınacak bir halde kekeledi. “Ben... ben...”

Sir Ernest memnun ve tatmin olmuş bir havada, “Size soracak başka bir şeyim yok,” dedi.

Bu çapraz sorgulama duruşma salonunda büyük heyecan yaratmıştı. Dinleyiciler arasındaki şık giyimli bayanlar kafa kafaya verip fısıldamaya başladılar, hatta bir ara sesleri öylesine yükseldi ki sorgu yargıcı sinirli bir şekilde eğer hemen konuşmaya son vermezlerse ve sessizlik olmazsa mahkemeye ara vereceğini belirtti.

Bunun ardından bir iki önemsiz tanık da tanık kürsüsüne çağırıldı. El yazısı uzmanları, eczacının kayıt defterindeki imzanın Alfred Inglethorp’un olmadığını kesinlikle belirlediler. Bu el yazısının Bay Alfred Inglethorp’a ait olmasının mümkün olmadığını ve bu yazıyla sanığın el yazısı arasında büyük benzerlik olduğuna ilişkin görüşlerini bildirdiler. Ama çapraz sorgulamada sanığın el yazısının da akıllıca taklit edilmiş olabileceğini belirttiler.

Sonunda sıra savunmaya geldi. Sir Ernest uzun uzun konuşmadı. Ama kendinden çok emin olduğu da her halinden belli oluyordu. Uzun meslek yaşamı boyunca hiçbir cinayet davasında bu kadar zayıf, geçersiz delillerle karşılaşmadığını söyledi. Üstelik bunların çoğu doğrudan değil, dolaylı deliller olduğu gibi, sanıkla bağlantısı da kanıtlanamamıştı. Tanıkların ifadelerini tek tek tarafsız bir gözle incelemek istediğini belirtti. Sanığın odasındaki çekmeceye bulunan striknin ve gözlükler, çekmece ve oda kapısı kilitli olmadığına göre bunları oraya başka birinin koyduğu açıkça anlaşıyordu. Yani başka biri, üçüncü bir şahıs cinayet suçunu sanığın üzerine yıkmak için özellikle oraya koymuştu. İddia makamı, siyah sakalı Parkson'a ısmarlayanın John Cavendish olduğunu kesinlikle kanıtlayamamıştı. Sanıkla üvey annesi arasındaki tartışma zaten bilinen bir şeydi, sanık da bunu kabul ediyordu. Ama hem bu tartışma, hem de sanığın para sıkıntısı fazlasıyla abartılmıştı.

Savcılık makamı -Sir Ernest özellikle parmağıyla Bay Philips'i işaret etti- eğer sanık suçsuzsa kendisinin soruşturma sırasında mahkemenin karşısına çıkıp kavganın taraflarından birinin Bay Alfred Inglethorp değil de kendisinin olduğunu belirteceğini açıkça beyan etmişti. Sanık bu konuda olayların saptırıldığı kanısına varmıştı. Gerçek de buydu. Salı akşamı eve dönen sanığa, Bay ve Bayan Inglethorp arasında şiddetli bir tartışma çıktığından bahsedilmişti. Sanığın aklına o anda birinin kendi sesiyle Alfred Inglethorp'un sesini karıştırmış olabileceği gelmemişti tabii. Üvey annesinin iki kişiyle kavga etmiş olabileceğini düşünmüştü.

Savcılık makamı sanığın 16 Temmuz Pazartesi akşamı Bay Inglethorp'un kimliğine girerek köydeki eczaneden zehir aldığını iddia etmişti. Oysa John Cavendish o akşam kırların arasında, Marston ça-

Ölüm Sessiz Geldi

lılığı denilen yerde bekliyordu. Çünkü kendisine, o akşam bildirilen yere gelmediği takdirde bazı ilişkilerinden karısına söz edileceği yazan bir şantaj mektubu gelmişti. John Cavendish de mektupta bildirilen yere gitmiş ve yarım saat kadar bekledikten sonra köşke dönmüştü. Ne yazık ki, Marston çalılığına giderken de, gelirken de kimseye rastlamamıştı. Eğer rastlasaydı, şu anda burada olmayacaktı. Ama neyse ki, sanık kendisine gönderilen o şantaj mektubunu saklamıştı. Bu delil olarak sunulacaktı.

Vasiyetnamenin yakılmasına gelince, John Cavendish aslen avukattı. Onun için de bir insanın bir yıl önce bekârken yaptığı vasiyetnamenin evlenmesi durumunda hükümsüz sayılacağını bilirdi. Daha sonra vasiyetnameyi kimin yaktığını da açıklayacaklarını, o zaman bu davaya başka bir açıdan bakmaya başlanacağını belirtti.

Son olarak jüriye, bu olayda John Cavendish'ten başka kimselerinde aleyhinde bir sürü delil olduğunu söylemek istediğini belirtti. Dikkatlerini Lawrence Cavendish'in aleyhindeki delillerin de ağabeyi kadar kuvvetli ve çok olduğuna çekmek istediğini söyledi.

Bundan sonra da sanığı tanık kürsüsüne çağırmak istediğini belirtti.

John tanık kürsüsünde iyi bir izlenim bırakacak şekilde davranırdı. Sir Ernest'in ustaca sorgulamasıyla cinayet günü olanları sakin bir tavırla anlatarak, aldığı imzasız şantaj mektubunu da jüriye verdi. Mali sıkıntılarını ve annesiyle yaptığı tartışmayı açıklamaktaki alçakgönüllülüğü ise reddettiği konularda onu daha güçlü kıldı.

Sorgulanmasının sonunda da bir anlık tereddütten sonra. "Bir şeyi özellikle belirtmek isterim. Sir Ernest Heavywether'in kardeşim hakkındaki imalarını reddediyor ve kınıyorum. Benim gibi, Lawrence'ın da bu cinayete hiçbir ilişkisi olmadığından eminim," dedi.

Agatha Christie

Sir Ernest nahif bir şekilde gülümsedi. Bu sözlerin jüri tarafından takdirle karşılandığının farkındaydı.

Ardından karşı sorgulama başladı.

“Soruşturma sırasındaki tanıkların sizin sesinizi, Bay Inglethorp’unkiyle karıştırmış olabilecekleri hiç aklınıza gelmediği iddia edildi. Aslında bu şaşılacak bir şey değil mi?”

“Hayır, bence değil. Bana annemle Bay Inglethorp’un, yani kocasının tartıştığı söylendi. Bunun doğru olmadığı da hiçbir zaman aklıma gelmedi.”

“Dorcas bu tartışma sırasında söylenilen bazı sözleri tekrarladığı zaman da mı? O sözleri tanımanız gerekmez miydi?”

“Tanımadım.”

“Anlaşılan hafızanız çok zayıf.”

“O gün annem de, ben de çok öfkeliydik. Ve konuşmalarımızda biraz ileri gittik, ağzımızdan aslında istemediğimiz sözcükler çıktı. Ben, annemin sözlerine pek dikkat etmedim bile.”

Bay Philips buna inanmadığını belirtmek için dudağını büktü, sonra da imzasız mektup konusuna geçti.

“Bu şantaj mektubunu tam zamanında ortaya çıkardınız. Şimdi söyleyin. Buradaki yazı size tanıdık geliyor mu?”

“Hayır. Tanıdık gelmiyor.”

“Aslında sizin el yazınıza benzemiyor mu? Tabii biraz beceriksizce değiştirmeye çalışmışsınız.”

“Doğru değil bu.”

“Bu sizin yazınız değil mi?”

“Hayır.”

“Bence kendinizi temize çıkarmak için böyle bir oyun planladınız. Böylece inanılmayacak bir mektup ve randevu hikâyesi uydurdunuz. Ve oturup bu mektubu yazdınız.”

“Hayır.”

“Kırda, تنها bir yerde beklediğinizi iddia ettiğiniz sırada aslında köydeki eczaneye girmiyor muydunuz? Oradan zehir almadınız mı? Alfred Inglethorp’un kılığına girmemiş miydiniz? Deftere de onun adını yazmadınız mı?”

“Hayır. Bunların hepsi yalan. Kesinlikle gerçektir!”

“O halde şantaj mektubundaki yazının, defterdeki imzaya çok benzediğini fark etme işini jüriye bırakıyorum. Tabii bunların sizin yazınıza benzediği konusunu da...”

Bay Philips görevini yapmış, böyle yalan ifadelerden etkilenmeyen bir adamın rahatlığı içinde geçip yerine oturdu.

Bir hayli geç olmuştu. Duruşma pazartesi gününe ertelendi.

Poirot’nun ümitsiz bir hali vardı. Bu tip durumlarda hep yaptığı gibi yine kaşlarını çatmıştı.

“Ne oldu, Poirot, dostum?”

“Ah! *Mon ami*, işler iyi gitmiyor. Hiç iyi gitmiyor.”

Buna çok sevindim. Rahat bir nefes alarak, demek John Cavendish beraat edecek, diye düşündüm.

Eve vardığımızda Poirot, Mary Cavendish’in çay teklifini kabul etmedi.

“Hayır, teşekkür ederim, madam. Odama çekileceğim.”

Ben de peşinden gittim. Poirot’nun kaşları hâlâ çatıktı. Doğruca küçük masasına giderek, orada duran iskambil kâğıtlarını aldı. Sonra iskemleye oturarak kartlardan bir ev yapmaya başladı. Şaşkınlığımdan az kalsın küçük dilimi yutuyordum. Ağzım da bir karış açılmıştı sanırım.

Çünkü Poirot hemen, “Hayır, dostum, hayır,” dedi. “İkinci çocukluk dönemimi yaşamıyorum. Yalnızca sinirlerimi yatıştırmaya

Çalışıyorum. Bu iş için parmakların çok hassas olması gerekir. Ve bu hassasiyet de beynin iyi çalışmasını sağlar. şimdiye kadar buna hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı.”

“Sorunun ne?” diye sordum.

Poirot masaya bir yumruk atarak iskambil kâğıtlarından özenle yaptığı evi yıktı. “Sorun şu dostum. Kartlardan yedi kat yüksekliğinde evler yapabiliyorum da, bir türlü o ‘son halka’yı bulamıyorum!”

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için hiç sesimi çıkarmadım. O ise yeniden kartları st üste koyarak yeni bir ev inşa etmeye başladı. Bu arada da kendi kendine söyleniyordu.

“İşte böyle... Bu kartı diğerinin üstüne -bu tamamen matematik- hassasiyet...”

Poirot sakin sakin, “Herhalde o sırada çok öfkeliydim,” diye mırıldandı.

Kâğıt evin hassas parmaklarının altında kat kat yükselmesini izliyordum. Hiç tereddüt etmedi ya da aksatmadı. Bu tam anlamıyla bir el çabukluğu numarasından farksızdı.

“Ne kadar dengeli bir elin var,” dedim. “Sanırım yalnızca bir kez elinin titrediğini fark ettim.”

“zellikle fkeliysem, kesinlikle öyle!” dedi Poirot sakin bir sesle.

“Gerçekten de öyle. Öfke içinde kuleyi dikiyordun. Anımsıyor musun? Bay Inglethorp’un odasındaki mor çantanın kilidinin zorlandığını fark ettiğin zaman da aynı şey olmuştu. şöminenin önünde durmuş, her zaman yaptığın gibi raftaki şeyleri dzeltiyordun. Ve elin yaprak gibi titriyordu. Ve ben...” Birden durakladım.

Çünkü Poirot garip, boğuk bir ses çıkarak yine iskambil evi yıktı. Elleriyle gözlerini kapatarak bir ne bir arkaya sallanmaya başladı. Sanki müthiş bir ıstırap içindeydi.

Ölüm Sessiz Geldi

“Tanrım!” diye bağırdım. “Poirot! Ne oldu? Hasta mısın?”

İnledi. “İşte bu, işte bu... Hayır, hasta değilim. Aklıma bir şey geldi...”

Çok rahatlamıştım. “Ya?... Hani şu küçük fikirlerinden biri?”

“Ah, *ma foi*,(*) hayır!” dedi Poirot ciddi bir şekilde. “Bu kez dev bir düşünce! Muazzam bir şey bu! Ve dostum, bana bu fikri sen verdin.”

Birden beni kollarının arasına aldı, iki yanağımdan öptü ve daha ben şaşkınlığımdan kurtulamadan fırlayıp odadan çıktı.

O sırada Mary Cavendish içeri girdi.

“Mösyö Poirot’nun nesi var? Yanımdan koşarak geçti. Bir yandan da, ‘Madam, Tanrı aşkına!’ diye bağıırıyordu. ‘Bir garaj! Lütfen bana bir garajın adresini verin!’ Ama daha ben bir şey söyleyemeden sokağa fırladı.”

Telaşla pencereye koştum. Poirot hızla yolda ilerliyor ve kendi kendine konuşarak ellerini, kollarını sallıyordu. Üzüntülü bir tavırla Mary’ye döndüm. “Bir iki dakika sonra karşısına bir polis dikkilecek. İşte, köşeyi koşarcasına döndü!”

Göz göze geldik. Mary’yle çaresizlik içinde birbirimize bakıyorduk. Genç kadın, “Nesi var?” diye sordu.

Başımı salladım. “Bilmiyorum, iskambilden ev yapıyordu. Sonra aklına bir şey geldiğini söyleyerek deli gibi dışarı fırladı.”

Mary içini çekti. “Umarım akşam yemeğinden önce döner.”

Ama gece oldu ve Poirot gözükmedi.

(*) İnan bana.

BÖLÜM 12

Son Halka

Poirot'nun birdenbire çıkıp gitmesi hepimizi meraklandırmıştı. Arkadaşım pazar sabahı da ortalarda görünmedi. Öğleden sonra saat üçte sokakta acı acı korna çalındığını duyunca pencereye koştuk. Poirot bir arabadan iniyordu. Yanında da Japp'le Summerhaye vardı. Küçük adam tamamen değişmişti. Gülünç denilecek kadar kendinden emindi artık. Abartılmış bir saygıyla Mary Cavendish'in önünde eğildi.

"Madam, salonunuzda küçük bir toplantı yapmamıza izin verir misiniz? Herkesin buna katılması gerekiyor."

Mary hüzünlü bir tavırla gülümsedi.

"Mösyö Poirot, size açık kart verdiğimizizi, her istediğinizi yapmakta serbest olduğunuzu biliyorsunuz."

"Çok nazıksınız, madam."

Poirot memnun bir tavırla gülümseyerek hepimizi salona soktu. Sonra da koltukları sıraya dizmeye başladı.

"Bayan Howard buraya. Matmazel Cynthia. Mösyö Lawrence. Sadık Dorcas. Ve Annie. *Bien!* Açıklamalar için Bay Inglethorp gelinceye kadar beklememiz gerek. Kendisine bir not gönderdim."

Ölüm Sessiz Geldi

Bayan Howard hemen yerinden fırladı.

“Eğer o adam bu eve girerse; ben çıkar giderim!”

“Hayır! Hayır!” Poirot, kadına doğru giderek, ona yalvarırcasına, alçak sesle sakinleştirdi. Sonuçta Bayan Howard yeniden koltuğuna oturdu. Birkaç dakika sonra da Alfred Inglethorp geldi.

Herkes tamamıdı artık. Poirot sanki konferans verecekmiş gibi koltuğundan kalktı ve nazikçe eğilerek hepimizi selamladı.

“*Messieurs, mesdames.* Bildiğiniz gibi, bu cinayet olayını incelemek üzere Mösyö John Cavendish tarafından buraya çağırıldım. Köşke ilk geldiğim gün hemen müteveffa Bayan Inglethorp’un odasına çıktım. Odanın kapıları doktorların tavsiyesi üzerine kilitlenmişti, yani her şey cinayet sonrasında olduğu gibi bırakılmıştı. Odada bulduklarım şunlardı: Bir; Yeşil bir kumaş parçası. İki; Pencerenin yakınında halının üzerinde, hâlâ ıslak bir leke. Üç; Boş bir uyku ilacı kutusu.

“Önce o yeşil kumaş konusunu ele alacağım. Kumaş Bayan Emily Inglethorp’unkiyle Matmazel Cyhthia’nin odaları arasındaki kapının sürgüsüne takılmıştı. Bu kumaş parçasını polise verdim, ama onlar bunu gereğince önemsemedikleri gibi, kopmuş olduğu yeri de doğru değerlendiremediler, oysa bu çiftlikte çalışanların kullandıkları yeşil kolluklardan birinden kopmuş bir parçaydı.”

Odadakiler heyecanlı heyecanlı kımıldandılar.

“Styles Köşkü’nde çiftlikte çalışan tek bir kişi vardı. Bayan Cavendish. O halde Matmazel Cynthia’nın odasından maktulun odasına girenin de Mary Cavendish olması gerekiyordu.”

Kendimi tutamayarak bağırdım.

“Ama kapı içeriden sürgülüydü!”

“Evet, odayı incelediğim sırada öyleydi. Ama aslında bunun böyle olduğunu söyleyen de yine kendisiydi. O gece o kapıyı Bayan Cavendish kontrol etmiş ve sürgülü olduğunu söylemişti. Tabii o kargaşada sürgüyü itmesi işten bile değildi. Şunu da belirteyim: O kumaş parçası Bayan Cavendish’in kolluğundaki yırtığa tamamen uyuyor. Bayan Mary Cavendish, bize olay gecesı odasında hazırlanırken bir gürültü duyduğunu anlattı. Devrilen komodinin çıkardığı gürültüyü. Ben de ilk fırsatta bunun doğru olup olmadığını test ettim. Arkadaşım Hastings’e gidip sol kanatta Bayan Cavendish’in odasının hemen yanındaki kapının önünde durmasını söyledim. Ben müfettişlerle birlikte Bayan Inglethorp’un odasına gittim ve orada sözde kazayla, söz konusu komodini devirdim. Ve tahmin ettiğim gibi Mös-yö Hastings bu gürültüyü duymadı bile. O zaman Bayan Cavendish’in olay sırasında odasında soyunmakta olduğunu iddia ederken doğruyu söylemediğini iyice anlamış oldum. Dolayısıyla da onun alarm verildiği sırada aslında kendi odasında olmadığını, Bayan Inglethorp’un odasında olduğundan emin oldum.”

Çabucak Mary’ye bir göz attım. Genç kadının rengi kaçmıştı, ama hafifçe gülümsüyordu.

“Bunun üzerine olayı bir de bu yönden incelemeye başladım. Bayan Cavendish, kayınvalidesinin odasındaydı. Ve diyebiliriz ki, bir şey arıyordu, ama henüz bulamamıştı. Birdenbire Bayan Inglethorp uyandı. Ani ve şiddetli bir nöbet içinde kıvranıyordu. Kolunu hızla uzattı ve küçük ‘komodini’ yere devirdi. Sonra da panik içinde zili çalmaya başladı. Bayan Cavendish ise telaşından karanlık odaya girerken eline aldığı mumu düşürdü. Damlalar halıya yapıştı. Mary Cavendish mumu yerden alarak, kendini çabucak Matmazel Cynthia’nın odasına attı. Kapıyı da arkasından kapattı. Hemen koridora çıktı. Hiz-

metçilerin kendisini orada görmemeleri gerekiyordu. Ama artık çok geçti. İki kanadı birbirine bağlayan merdivenlerde ayak sesleri duyuluyordu. Bu durumda ne yapabilirdi? Çabucak Cynthia'nın odasına döndü ve genç kızı uyandırmak için sarsmaya başladı. O sırada panik içinde uyanmış olan ev halkı koşarak koridora dolmuştu. Bundan sonra Bayan Inglethorp'un oda kapısını kırmaya çalıştılar. Bayan Mary Cavendish'in de kendileriyle birlikte geldiğini sanıyorlardı tabii. Aksini düşünmeleri için bir neden yoktu. Oysa onun diğer kanattan geldiğini gören bir tek kişi bile bulamadım ben. Bu da çok anlamlı..." Mary Cavendish'e baktı. "Haklı değil miyim, madam?"

Genç kadın başını eğdi.

"Kesinlikle haklısınız, mösyö. Eğer bunun kocama bir yararı olacağına inansaydım, o gece yaptıklarımı da hemen açıklardım. Bunu biliyorsunuz, değil mi? Ama o olayın kocamın suçlu olup olmamasıyla hiçbir ilgisi yoktu!"

"Bu sözleriniz bir bakıma doğru, madam. Yine de bu olayı öğrenmem, benim için çok iyi oldu. Böylece kafam iyice netleşti. Ve o zaman diğer olayları daha iyi anlamaya başladım."

Lawrence heyecanlı bir şekilde, "Vasiyetname!" diye bağırdı. "Onu yakan demek sendin Mary?"

Mary başını salladı. Poirot da aynı şekilde.

"Hayır," diye açıkladı Belçikalı dostum. "O vasiyetnameyi bir tek kişi yakmış olabilirdi... Bayan Inglethorp'un kendisi!"

"Olanaksız!" diye bağırdım. "Bayan Inglethorp o vasiyetnameyi daha o gün akşamüzeri hazırlamıştı."

"Öyle de olsa bu işi yapan yine Bayan Inglethorp'tu dostum. Öyle olması gerekiyor. Yoksa Bayan Inglethorp yılın o en sıcak, en boğucu gününde odasındaki şöminenin yakılmasını neden istesinki."

Çok şaşırmıştım. Ne aptalmışız, diye düşünüyordum. Gerçekten hava çok sıcaktı. Ve hiçbirimiz de Emily'nin şöminesinin yakılmasını hiç tuhaf bulmamıştık.

Poirot açıklamalarına devam etti:

“Yazın ve yılın en sıcak günüydü. Sıcaklık gölgede 28 dereceydi. Ama buna rağmen Bayan Inglethorp odasındaki şöminenin yakılmasını istemişti. Neden? Çünkü bir şeyi ortadan kaldırmak istiyordu ve aklına da başka çare gelmemişi. Savaş nedeniyle Styles'ta alınan ekonomik önlemler arasında kullanılmış kâğıtların asla çöpe atılmaması da olduğunu anımsarsınız. Bunu kaldırıp çöp sepetine atmayı istemiyordu. Dolayısıyla vasiyetname gibi kalın bir kâğıdı yok etmenin başka çaresi yoktu. Emily'nin odasındaki şöminenin yakıldığını duyar duymaz, durumu hemen anladım. Önemli bir belgeyi yakmak istemişti ve bu bir vasiyetname olabilirdi. Dolayısıyla şöminedeki küllerin arasında o küçük kâğıt parçasını bulmak beni hiç şaşırtmadı. Tabii o sırada Bayan Inglethorp'un vasiyetnameyi daha o gün akşamüzeri hazırladığını bilmiyordum. Bunu öğrendiğim zaman korkarım büyük bir hata yaptım, ciddi şekilde yanıldığımı itiraf etmeliyim. Bayan Inglethorp'un vasiyetnameyi o günkü tartışmadan sonra ortadan kaldırmaya karar verdiğini zannettim. Onun için de tartışmanın vasiyetnamenin yapılmasından sonra değil de önce olduğunu düşündüm.

“Evet, şimdi yanılmış olduğumu bildiğime göre, bu fikri kafamdan silmeliydim. Olayı farklı şekilde irdelemeliydim. Şimdi olayları bir sıraya koyalım: O gün saat dörtte Dorcas, hanımının öfke içinde, ‘Karıkoca arasında çıkacak bir skandalın ortaya çıkmasından korkup, yılacağımı sanmamalısın,’ dediğini duydu. Bu sözlerin he-

definin kocası değil de oğlu John Cavendish olduğunu düşünmüştüm ve bunda haklıydım da. Bir saat sonra, yani beşte, Bayan Inglethorp yaklaşık olarak aynı sözleri tekrar kullanıyordu, ama bu kez hedefi farklıydı. Dorcas'a itirafta bulunuyor 'Ne yapacağımı bilemiyorum, karıkoca arasında skandal çıkması korkunç bir şey,' diyordu. Saat dörtte öfkeliydi, ama kendinden emindi. Saat beşte ise büyük bir stres altındaydı ve bir şoktan söz ediyordu.

"Olayı psikolojik açıdan değerlendirdiğimde vardığım sonuçta haklı olduğumu sanıyorum. Söz ettiği ikinci skandal birincisinden tamamen farklıydı, bu kez konu kendisiydi.

Evet, şimdi olayları yeniden sıralayalım. Saat dörtte Bayan Inglethorp oğluyla tartıştı ve onu bildiklerini karısına anlatmakla tehdit etti, oysa o sırada Bayan Mary Cavendish bu tartışmanın büyük bir bölümünü duymuştu. Saat dört buçukta, o günlerde vasiyetnamelerin geçerliliğine ilişkin yaptığı bir konuşmanın sonucu kocasının lehine yeni bir vasiyetname yaptı ve altına da iki bahçıvana tanık olarak imza attırdı. Bir sohbet sırasında evlendiği takdirde bekârlen yaptığı vasiyetnamenin hükümsüz sayılacağını öğrenmişti. Saat beşte Dorcas hanımının yanına gittiği zaman onu kötü bir durumda buldu. Bayan Inglethorp'un elinde bir kâğıt vardı. Dorcas bunun -bir mektup- olduğunu düşündü. Bayan Inglethorp ondan odasındaki şöminenin yakılmasını istedi. O halde saat dört buçukla beş arasında duygularını altüst eden bir şey olmuş ve bu yüzden de Bayan Inglethorp fikrini değiştirmişti. Daha önce yapmakta acele ettiği vasiyetnameyi şimdi yakmak istiyordu. O halde ne olmuştu?

"Bildiğimiz kadarıyla Bayan Emily o yarım saat boyunca yalnızdı. Özel çalışma odasına giren çıkan da olmamıştı. O halde neden birdenbire fikrini değiştirmiş olabilirdi?

“Bu konuda ancak bir tahminde bulunabilirim. Ama tahminimin doğru olduğundan eminim. Bayan Inglethorp’un yazı masasında posta pulu kalmamıştı. Bunu kesinlikle biliyoruz. Çünkü daha sonra Dorcas’a kendisine pul getirmesini söyledi. Evet, şimdi çalışma odasının diğer köşesinde Bayan Emily’nin kocasının yazı masası duruyordu. Masa kilitliydi. Bayan Inglethorp’sa pul bulmak için acele ediyordu. Bana kalırsa kendi anahtarlarıyla masayı açmaya çalıştı. Ve gerçekten de anahtarlardan biri masanın kilidine uydu. Bay Inglethorp’un masası açıldı. Bunu ben de daha sonra deneyerek saptadım. Bayan Inglethorp masanın kapağını açtı ve orada pul yerine başka bir şey buldu. Dorcas’ın daha sonra onun elinde gördüğü o kâğıttı bu. Ve bu kesinlikle Bayan Inglethorp’un görmemesi gereken bir şeydi. Şimdi gelelim Bayan Mary Cavendish’e. Kayınvalidesinin elinde sıkıca tuttuğu o kâğıtta kocasının ihanetiyle ilgili kesin delillerin bulunduğunu sanıyordu. Bu kâğıdı Bayan Inglethorp’tan istedi. Yaşlı kadın da büyük bir dürüstlikle kâğıdın o konuyla hiçbir ilgisi olmadığını söyledi. Ama Bayan Mary Cavendish ona inanmadı. Kayınvalidesinin üvey oğlunu korumaya çalıştığını, onun tarafını tuttuğunu sandı. Evet, Bayan Mary Cavendish aslında çok kararlı ve azimli bir kadın. Bütün o sakın tavırlarına ve kayıtsızlık maskesine rağmen kocasını çok kıskanıyordu. Ne olursa olsun, o kâğıdı ele geçireceğim, diye karar verdi ve bir bakıma olaylar da ona yardımcı oldu. Tamamen bir rastlantı sonucu, Bayan Inglethorp’un o sabah kaybettiği mor evrak çantasının anahtarını buldu. Bayan Mary Cavendish, kayınvalidesinin önemli her kâğıdı o çantaya koyduğunu biliyordu.

“Böylece ancak kıskançlıktan çılgına dönen bir kadının yapabileceği türde bir plan yaptı. O akşam bir ara yavaşça yukarı çıkarak,

Ölüm Sessiz Geldi

Matmazel Cynthia'yla kayınvalidesinin odasının orasındaki kapının sürgüsünü açtı. Belki menteşelere de yağ sürdü, kapıyı denediğim zaman çok sessiz açılıp kapanmadığını gördüm. Mary Cavendish sabaha karşı harekete geçmeye karar vermişti. Böylesi daha güvenliydi. Çünkü hizmetçiler onun o saatlerde kalkmasına ve ortada dolaşmasına alışmışlardı. Genç kadın çiftlikte çalışırken giydiği önlüğü üstüne geçirdi. Sonra Matmazel Cynthia'nın odasından yavaşça yaşlı kadınınkine geçti."

Poirot bir an için sözlerine ara verdi. Tam o sırada Cynthia söze girdi.

"Ama biri odamdan geçseydi uyanırdım!"

"Uyku ilacı içirilmiş olsaydınız, uyanmazdınız, matmazel."

"Uyku ilacı mı?"

"*Mais, oui...*" Tabii ya."

Poirot tekrar bize döndü. "Matmazel Cynthia'nın o gece bütün gürültüye rağmen mışıl mışıl uyuduğunu anımsıyorsunuz sanırım? Bundan iki sonuç çıkıyordu. Ya Matmazel Cynthia yalandan, uyuyormuş gibi rol yapmıştı ya da onun böyle uyumasının bir nedeni vardı. Birinci ihtimalin üzerinde pek durmadım. Bu bana inandırıcı görünmüyordu. İkinci ihtimalin üzerinde durarak bütün kahve fincanlarını inceledim. Özellikle de Matmazel Cynthia'ya o gece kahveyi, Bayan Mary Cavendish'in verdiğini öğrendikten sonra daha da dikkatli inceledim. Her fincandaki artık kahveden biraz alarak incelettim, ama içlerinde kahveden başka bir şey yoktu. Fincanlardan birinin kaldırılmış olabileceğini düşünmüş ve bunları saymıştım. Altı

(*) Evet.

kişi kahve içmişti. Ve ortada altı fincan vardı. O zaman, kendi kendime yanıldığımı söyledim.

“Fakat daha sonra bir rastlantı sonucu büyük bir hata yaptığımı öğrendim. O gece altı değil yedi kişi için kahve getirilmişti. Çünkü tam yemekten sonra Dr. Bauerstein da köşke gelmişti. Bu ziyaret olayı tamamen değıstiriyordu, çünkü bu durumda bir fincan eksikti. Hizmetçiler hiçbir şeyi fark etmediler. Çünkü hizmetçi Annie, Bay Inglethorp’un kahve içmediğini bilmiyordu. Onun için de yedi fincan getirmişti. Buna karşılık ertesi günü takımı toplamak isteyen Dorcas altı fincan buldu ya da daha doğru bir deyişle, beş. Altıncının ise Bayan Inglethorp’un odasında kırılan fincan olduğunu düşündü.

“Bense kayıp fincanın Matmazel Cynthia’nınki olduğundan emindim. Bunun bir nedeni daha vardı. Çünkü analiz ettirdiğim kahvelerin hepsi de şekerliydi. Oysa Matmazel Cynthia kahvesini şekerle içiyordu. Sonra Annie’nin her gece Bayan Inglethorp’un odasına götürdüğü kakao tepsisine dökülen tuz hakkındaki sözleri ilgimi çekti. Kakaodan da bir miktar alarak analiz ettirdim.”

Lawrence çabucak, “Ama Dr. Bauerstein bunu zaten yaptırmıştı,” dedi.

“Tam olarak değil. O analize gönderilen numunede striknin bulunup bulunmadığına bakılmasını istemişti. O benim gibi kakaonun içinde herhangi bir uyuşturucu olup olmadığını test ettirmedi.”

“Evet. İşte laboratuvarın raporu burada Bayan Cavendish gerek Bayan Cynthia’nın kahvesine, gerekse Bayan Inglethorp’un kakaosuna tehlikesi ve zararı olmayan, ama çok etkili bir uyku ilacı karıştırmıştı. Bunun sonucunda sonradan çok zor anlar geçirdiği kesin. Neler hissedebileceğini bir düşünün! Kayınvalidesi birdenbire hastalanarak ölüyor. Bunun hemen ardından da herkes zehirden söz etme-

ye başlıyor. Zehir! Kakaoya karıştırdığı ilacın tamamen zararsız olduğunu sanıyordu, ama birden Bayan Inglethorp'un ölümüne neden olduğunu düşününce çektiği vicdan azabını bir düşünün! Ne korkunç bir düşünce değil mi? Ve bunun üzerine paniğe kapılan Bayan Caven-dish telaşla aşağıya, salona koşup ve Matmazel Cynthia'nın kahve içtiği fincanla tabağı odadaki büyük pirinç vazonun içine saklıyor. Bunlar daha sonra Bay Lawrence tarafından orada bulundu. Kaka-onun kalanını ise ortadan kaldırmaya cesaret edemiyor. Ne de olsa bütün gözler kakaonun üzerindeydi. Sonradan strikninden söz edildiği ve bu felakete kendisinin neden olmadığını öğrendiği zaman genç kadının ne kadar sevinmiş olabileceğini artık siz düşünün.”

“Bu durumda artık zehrin belirtilerinin neden o kadar geç ortaya çıktığını öğrenmiş olduk. Strikninle birlikte alınan bir uyku ilacı zehrin etkisini birkaç saat erteleyebiliyor.”

Poirot sustu. Mary başını kaldırarak ona baktı. Yavaş yavaş yüzüne renk geliyordu.

“Söylediklerinizin hepsi de doğru, Mösyö Poirot. Hayatımın en korkunç saatleriydi onlar. Hiçbir zaman unutmayacağım. Ama siz olağanüstü bir insansınız. Bana söylediğiniz o sözlerin anlamını ancak şimdi...”

“Sırlarınızı Baba Poirot'ya anlatabileceğinizi söylediğim zamanı, değil mi? Ama siz, bana güvenemediniz.”

Lawrence, “Artık her şeyi anlıyorum,” dedi. “Annem zehirli kahvenin üzerine içine uyku ilacı karıştırılmış kakaoyu içti, dolayısıyla da zehir etkisini göstermede gecikti.”

“Doğru. Ama kahve gerçekten zehirli miydi? Yoksa değil miydi? İşte şimdi asıl zor noktaya geldik. Çünkü Bayan Inglethorp o kahveyi hiçbir zaman içmedi.”

Hepimiz birden şaşkınlıkla, “Ne?” diye bağırdık.

“Hayır, içmedi. Bayan Emily’nin odasında, yerde, halının üstündeki kahve lekesinden söz ettiğimi hatırlıyorsunuz? O lekede bazı gariplikler vardı. Ben gördüğüm zaman hâlâ ıslaktı. Ağır şekilde kahve kokuyordu ve halının tüylerinin dibine de ufak fincan kırıkları saplanmıştı. Durum benim için açıktı. Çünkü o lekeyi görmeden bir iki dakika önce çantamı pencerenin önündeki küçük, yuvarlak masanın üstüne koymuştum. Sarsak masa yana devrilmiş ve çantam da tam o lekenin bulunduğu yere düşmüştü. Bayan Inglethorp da o gece aynen benim yaptığımı yapmıştı. Odasına girdiği zaman elindeki fincanı masaya bırakmış ve aynı şey onun da başına gelmişti.

“Ondan sonra olanları ancak tahmin edebilirdim. Ama bunların doğru olduğunu sanıyorum. Bayan Inglethorp yerden fincan kırıklarını toplayarak komodinin üstüne koydu. Canı bir şeyler içmek istiyordu. Onun için gece yarısını beklemeden kakaoyu ısıtmış ve hemen oracıkta içmişti. Bu durumda karşımıza başka bir sorun çıkıyor. Kakaoda striknin olmadığını biliyoruz. Kahve ise hiç içilmedi. Ama Bayan Emily Inglethorp’a zehrin o akşam yediyle dokuz arasında verilmiş olması gerekiyor. Peki, üçüncü olasılık ne olabilirdi? Strikninin tadını gizleyecek ve kimsenin aklına gelmeyecek kadar sıradan başka bir sıvı?” Poirot odada etrafına bakındı. Sonra da kendi sorusunu yine kendi cevaplandırdı. “Bayan Inglethorp’un ilacı!”

“Yani katil striknini Bayan Inglethorp’un ilacına mı koydu?” diye bağırdım.

“İlaca yeniden striknin karıştırılmasına hiç gerek yoktu. İlacın içinde zaten striknin vardı. Bayan Inglethorp’u öldüren striknin Dr. Wilkins’in verdiği ilacın içindeydi. Bunu anlamamız için Tadmins-

Ölüm Sessiz Geldi

ter'deki Kızılhaç hastanesinin ecza bölümünde bulduğum ilaç yapımına ilişkin bir kitaptan bir parça okuyacağım.

“Aşağıdaki reçeteye kitaplarda sıklıkla rastlanmaktadır.

Striktin Sülfür 1 gr.

Potasyum Bromid 3 damla

Su 3 damla

kariştirilacak

Bu karışım da birkaç saat içinde striknin tuzlarının büyükçe bir bölümü ayrışıp, bromidlerle birleşerek çökmektedir. İngiltere’de bir bayan aynı türden bir karışımı kullandığı için hayatını kaybetmiştir: Striknin bütünüyle dibe çöküp kalmış ve hasta son dozun alımında neredeyse şişedeki tüm striknini bir defada almıştır.

İçinde striknin ve bromid bulunan ilaçlar konusunda hasta çok dikkatli davranmalıdır. Bromidle karışık olan striknin birkaç saat içinde şişenin dibine çöker.”

“Tabii Dr. Wilkins’in Bayan Inglethorp’a verdiği ilaçta bromid yoktu. Size daha önceleri boş bir bromid kutusundan söz ettiğimi anımsarsınız. Bu kutunun içindeki tabletlerden bir ya da ikisinin Bayan Inglethorp’un ilaç şişesinin içine atılması Dr. Wilkins’in ilacındaki strikninin dibe çökmesine neden olacaktı. Tıpkı kitapta anlatıldığı gibi son dozda alınacak şekilde birikecekti. Sizlere daha sonra Bayan Inglethorp’a o ilacı içiren kimsenin nasıl daima çok dikkatli davrandığını, şişeyi sarsmamaya ve dipteki tortunun tekrar sıvıya karışmasını önlemeye çok özen gösterdiğini de açıklayacağım.

“Soruşturma sırasında ele geçen kanıtlar aslında Bayan Emily’nin pazartesi akşamı ölmesinin kararlaştırıldığını gösteriyordu. O gün Bayan Emily’nin ziline kordonu ustalıkla kesilmişti. Matmazel Cynthia ise o geceyi arkadaşlarıyla köşkten uzakta geçirmişti. Böylece yaşlı kadın sağ kanatta yapayalnız kalacak, kimse yardımına koşamayacak ve daha doktor çağrılmadan ölüp gidecekti. Gelgelelim Bayan Inglethorp pazartesi akşamı köydeki eğlenceye zamanında yetişebilmek için acele etti ve o arada ilacını içmeyi unuttu. Ertesi günse öğle yemeği için bir dostu davet etmişti. Ve işte bu yüzden ilacın son ve öldürücü dozunu katilin planladığından yirmi dört saat sonra aldı. İşte bu gecikme nedeniyle de o önemli delil, o ‘zincirin son halkası’ sonunda benim elime geçti.”

Herkes heyecanla soluğunu tutmuş bekliyordu. Poirot cebinden çıkardığı üç ince kâğıt parçasını salladı.

“İşte bu! Katilin kendi elyazısıyla yazılmış bir mektup, dostlarım! *Mes amis!*” Eğer bu mektup biraz daha açık bir ifadeyle yazılmış olsaydı, herhalde Bayan Inglethorp zamanında durumu hisseder ve kurtulurdu. Ama ne yazık ki, tehlikede olduğunu anlamasına rağmen, darbenin ne zaman ve ne şekilde indirileceğini bilemedi.”

Poirot üç kâğıdı yan yana koydu. Hafifçe öksürdükten sonra okumaya başladı.

“*Sevgili Evelyn,*

Benden haber alamadığın için çok endişeli olmalısın. Merak etme, her şey yolunda, yalnızca o iş dün gece yerine bu gece

(*) Dostlarım.

Ölüm Sessiz Geldi

olacak. Anlıyorsun değil mi? Bu ihtiyar cadı öldükten ve aramızdan çekildikten sonra çok güzel günlerimiz olacak. Hiç kimse bu cinayetle benim aramda bağlantı kuramaz. Bromid konusundaki fikrin gerçekten dâhiceydi. Ama çok dikkatli olmalıyız. Yanlış bir adım..."

“Evet, dostlarım, mektup burada bitiyor. Herhalde katil mektubu yazarken odaya biri girdi. Ama onun kim olduğunu kesinlikle biliyoruz, el yazısı çok belirgin ve hepimiz onu tanıyoruz...”

Adeta ulumaya benzeyen bir feryat sessizliği vardı.

“İblis! Şeytan! Onu nereden buldun?”

Bir sandalye devrildi. Poirot çevik bir hareketle yana kaçtı. Çabucak ayağını uzattı ve ona saldıran kişi müthiş bir gürültüyle yere yuvarlandı.

Poirot abartılı bir şekilde eğilerek selam verdi ve açıkladı:

“Messieurs, mesdames. İzninizle size katili tanıştırayım. Bay Alfred Inglethorp!”

BÖLÜM 13

Poirot Açıklıyor

“Poirot, seni ahlaksız!” dedim. “İçimden seni boğmak geliyor! Neden beni böyle aldattın?”

Kütüphanede oturuyorduk. Telaşlı günler geride kalmıştı. Yan odada John ve Mary yeniden birlikteydiler. Alfred Inglethorp ve Bayan Howard ise hapisteydi. Nihayet Poirot’yu yalnız yakalamıştım. Çok meraklanmıştım, neyse onu iyice sorguya çekip merakımı giderebilecektim.

Poirot ilk anda cevap vermedi. Bir süre sonra, “Ben seni aldatmadım, dostum,” diye mırıldandı. “Sadece senin kendi kendini kandırmana göz yumdum.”

“Evet, ama neden?”

“Bunu açıklamak biraz güç, Hastings! Anlayacağın dostum, sen çok dürüstün. Ve yüzünden de bütün duygu ve düşüncelerin kolaylıkla okunabiliyor. Yani senin duygularını gizlemen mümkün değil. Eğer sana düşüncelerimi açıklasaydım. Alfred Inglethorp’la ilk karşılaştığın an o hiç de aptal olmayan adam hemen -senin bakışlarından bile- durumu hissederci. Tabii ondan sonra da onu yakalama şansımız olmazdı.”

Ölüm Sessiz Geldi

“Ben, senin sandığından daha diplomatça davranabilirim Poirot.”

Poirot yalvarırcasına, “Dostum,” dedi. “Rica ederim, hemen sinirlenme. Bana çok büyük yardımın oldu. Benzersiz bir yardımdı bu. Benim sana açılmamı engelleyen, iyi huyun ve dürüstlüğündü.”

Biraz yumuşamıştım. “Neyse,” diye söylendim. “Aslında bana durumu yine de biraz çitlatabilirdin.”

“Ama bunu yaptım, dostum. Sana kaç defa imada bulundum. Ama sen, beni dinlemedin ki. Şimdi iyi düşün. Ben, sana hiç John Cavendish’in suçlu olduğuna inandığımı söyledim mi? Aksine sana onun beraat edeceğinden söz etmedim mi?”

“Evet, ama...”

“Ayrıca sana bunun ardından katili yargının huzuruna çıkarmanın güçlüğünden söz etmedim mi? Bu, senin iki ayrı insandan bahsettiğimi anlamın için yeterli değil miydi?”

“Hayır,” diye cevap verdim. “Bu benim için açık değildi.”

Poirot ekledi.

“Sonra sana en başından beri, hem de defalarca, ‘Bay Ingletthorp’un -şimdi- tutuklanmasını istemiyorum,’ demedim mi? Sen bunun ne anlama geldiğini hissetmeliydin. Bu sana bir şeyler anlatmalıydı.”

“Yani sen ta başından beri Alfred Inglethorp’tan mı şüpheleniyordun?”

“Evet. Bir kere, Bayan Inglethorp’un ölümü çoğu kişinin işine yarayacaktı, ama bunların başında da kocası geliyordu. Bu tartışmasız bir gerçektir. Seninle ilk gün Styles Köşkü’ne gittiğim zaman cinayetin nasıl işlendiğini bilmiyordum, ama Bay Inglethorp hakkında bildiklerime dayanarak cinayete onun arasında bir bağ kurmanın çok güç olacağını farkındaydım. Köşte incelemeye başladığım anda vasiyetnameyi yakanın Bayan Emily olduğunu anladım. Aklıma

gelmişken... özellikle de bu konuda bana kızmaya hiç hakkın yok. Yazın ortasında şöminenin yakılmasının ne kadar anlamsız olduğunu sana anlatmaya çalışıp durdum.”

Sabırsızlıkla, “Evet, evet,” dedim. “Devam et.”

“Sonra. Alfred Inglethorp’un katil olduğunu düşünürken bu inancım sarsılmaya başladı. Çünkü adamın aleyhinde o kadar çok delil vardı ki bir ara onun katil olamayacağını düşünmek zorunda kaldım. Ve bunu sınamaya başladım.”

“Fikrini ne zaman değiştirdin?”

“Onu kurtarmaya çalışmama karşılık, tutuklanmak için elinden geleni yaptığını fark ettiğim zaman. Sonra bir de Bay Inglethorp’un Bayan Raikes’la hiçbir ilgisi olmadığını, aslında kadınla John Cavendish’in bir ilişkisi olduğunu öğrendiğimde, işte o zaman emin oldum, Hastings.”

“Ama neden?”

“Çok basit. Eğer Bay Inglethorp’un çiftçinin karısı Bayan Raikes’la bir ilişkisi olsaydı, o zaman konuşmamakta haklı olabilirdi. Ama kadınla ilişkisi olan John Cavendish’di. Üstelik bütün köy halkı John’un çiftçinin güzel karısından çok hoşlandığını biliyordu. O halde niçin Alfred Inglethorp konuşmamakta ısrar ediyordu? O zaman bunun başka bir anlamı olabileceğini düşündüm. Alfred’in skandaldan çekindiğini düşünmek saçma olacaktı, çıkacak bir skandal onu hiçbir şekilde ilgilendirmeyecekti. Bu da beni, bu konu üzerinde uzun uzun düşünmeye yöneltti ve sonunda ister, istemez şu sonuca vardım: Alfred Inglethorp polis tarafından tutuklanmak istiyordu. *Eh, bien!* Tamam mı? Madem öyle, ben de o andan itibaren onun tutuklanmasına engel olmak için elimden gelen her şeyi yapmaya başladım.”

Ölüm Sessiz Geldi

“Bir dakika bir dakika! Alfred Inglethorp neden tutuklanmak istiyordu? İşte bunu anlayamadım.”

“Çünkü dostum, İngiliz yasalarına göre, bir adam bir suç yüzünden yargılanır ve sonucunda beraat ederse, bir daha onu aynı suçtan yakalayıp sorgu yargıcının karşısına çıkarmak olanaksızdır. Ah! Alfred Inglethorp zeki bir adamdı. İyi bir fikirdi bu! Evet, adam ‘düzen ve yöntem’den anlıyordu. Dinle beni... Alfred Inglethorp, karısı öldürülür öldürülmez bütün şüphelerin üzerinde toplanacağını biliyordu. Onun için de daha başlangıçta kendisi aleyhinde birtakım yapay deliller hazırladı. Kendisinden kuşkulandırılmasını ve sonunda polisin onu tutuklamasını istiyordu. Sonra mahkemede aleyhindeki delilleri çürütecek kanıtlar ileri sürecek, ondan sonra da mahkeme salonundan elini kolunu sallayarak çıkıp gidecekti tabii... ve de yaşamı boyunca güvende olacaktı.”

“Ama Alfred köydeki eczaneye gitmiş olmasına rağmen, o sırada başka yerde olduğunu nasıl kanıtlayabildi?”

Poirot şaşkınlık içinde bana baktı.

“Bu nasıl olabilir? Zavallı dostum! Köydeki eczaneden ilacı alanın Bayan Howard olduğunu anlayamadın mı hâlâ?”

“Bayan Howard mı?”

“Tabii ya! Başka kim olabilir? Aslında kadın için çok kolaydı bu. Evie Howard’ın boyu uzun, yapılı, sesi de hemen hemen bir erkeğinki kadar kalın. Şunu da unutma. Aslında Alfred’le kuzen onlar. Dolayısıyla da birbirlerine çok benziyorlar. Özellikle davranışları ve yürüyüşleri. Aslında bu basit bir işti. Onlar akıllı bir çift!”

“O bromid işini de pek iyi anlamış değilim.”

“Öyle mi? Sana açıklamaya çalışayım. Planın asıl fikir babasının Bayan Howard olduğunu sanıyorum. Onun bir seferinde babası-

nın doktor olduğundan söz ettiğini anımsıyorsun, değil mi? Belki babasının ilaçlarını o hazırlıyordu. Ya da Matmazel Cynthia sınava hazırlanırken Bayan Howard, onun kitaplarından birini okudu ve bu fikri oradan aldı. Her neyse, içinde striknin bulunan bir ilaca bromid karıştırılırsa; zehrin hemen dibe çökmeye başlayacağını biliyordu. Belki de bu Evelyn'nin aklına da birdenbire geldi. Bayan Howard'ın bir kutu bromid hâpı vardı, arada sırada geceleri alıyordu. Bu haplardan bir ikisini Bayan Inglethorp'un eczaneden gelen ilaçlarına karıştırmaktan daha kolay ne olabilirdi? Hiçbir risk de yoktu bunda. Korunç olay on beş gün sonra olacaktı. Bayan Howard ya da Alfred'in ilaca dokunduğunu görseler bile iki hafta içinde bunu nasıl olsa unutturdu herkes. Bu arada Bayan Howard bir bahane bulup Bayan Inglethorp ile tartışıp evden ayrılacaktı. Aradan geçen zaman ve onun da evden ayrılması ondan şüphelenilmesini önleyecekti. Evet, çok zekice bir plandı. Eğer işi bu noktada bıraksalardı, cinayeti onların işledikleri hiçbir zaman ispat edilemeyecekti. Ama bununla yetinmediler. Fazla zeki davranmaya kalkıştılar, işte bu da onların felaketi oldu.”

Poirot küçük sigaralarından birini içerek gözlerini tavana dikti. “Evet, bu onlara yetmedi. Suçu John Cavendish'in üzerine yıkabilecekleri bir plan yapmaya çalıştılar. Bu amaçla köydeki eczaneden striknin aldılar. Deftere onunkine benzer bir yazıyla imza attılar.

“Bayan Inglethorp'un ilacının son dozunu pazartesi günü içeceğini sanıyorlardı. Onun için Alfred Inglethorp pazartesi günü saat altıda köyden çok uzakta bir yerde birkaç kişiyle birlikte görülmeyi ayarladı. Bayan Howard ise onun daha sonraki konuşmamasına bir açıklama sağlamak için Alfred'in Bayan Raikes'la ilgilendiğine dair bir hikâye uydurmuştu. Saat altıda Alfred Inglethorp'un kılığına gir-

Ölüm Sessiz Geldi

miş olan Bayan Howard, köydeki eczaneye geldi. Bir köpeği zehirleyeceğinden söz ederek striknin aldı. Deftere John'un el yazısına benzeyen bir yazıyla Albert adını yazdı. Tabii daha önce John'un el yazısını iyice incelemiş ve taklit etmesini öğrenmişti.

“Ne var ki, John o sırada başka bir yerde olduğunu ispat edebilirdi. Buna da engel olunması gerekiyordu. Bunun için Bayan Howard-yine John'un yazısını taklit ederek- John'a o imzasız mektubu yazdı. Bay John Cavendish o şantaj mektubu sayesinde köşkten uzakta, ıssız bir yere gitti. Orada birinin onu görmesi hemen hemen olanaksızdı.

“O ana kadar her şey yolunda gitmişti. Bayan Howard, Middlingham'a, Alfred Inglethorp ise Styles Köşkü'ne döndü. Onunla bu iş arasında bağlantı kurmaları imkânsızdı. Çünkü striknin Bayan Howard'taydı. Zaten onu almalarının tek nedeni kuşkuşların John'un üzerinde toplanmasını sağlamaktı.

“İşte ondan sonra bir terslik oldu. Bayan Inglethorp ilacını o akşam içmedi. Zilin telinin kesilmesi -Bay Inglethorp'un karısı aracılığıyla ayarladığı Cynthia'nın dışarıda kalması- bütün bunlar boşa çıkmıştı.

Ve sonra... İlk hatasını yaptı.

“Karısı köşkte değildi. Alfred oturarak suç ortağına bir mektup yazmaya başladı. Planın gecikmesi yüzünden Evelyn'nin paniğe kapılmış olabileceğini düşünüyordu. Belki de Bayan Inglethorp onun tahmin ettiğinden daha erken döndü. Mektup yazarken yakalanan Alfred Inglethorp, kâğıdı panikle yazı masasına koydu ve kapağı çekerek kilitledi. Odada kaldığı takdirde yazı masasını tekrar açmak zorunda kalmaktan korkuyordu. Tabii o zaman karısı yarım kalmış mektubu görebilirdi. Onun için Alfred Inglethorp köşkten çıktı. Koruda dolaşmaya başladı. O esnada Bayan Emily'nin pul aramak için yazı masasını açacağı ve o korkunç mektubu bulacağı hiç aklına gelmemişti.

“Öyle oldu bunu kesinlikle biliyoruz. Bayan Emily mektubu buldu ve okudu. Kocasıyla Evelyn’nin kendisini aldattığını öğrendi. Ama ne yazık ki, bromid hakkında o cümleye bir anlam veremedi. Bu yüzden tehlikenin niteliğini de anlayamadı. Aslında tehlikede olduğunun farkındaydı. Ama darbenin nereden geleceğini bilmiyordu. Kocasına bir şey söylememeye karar vererek, oturup avukatına bir mektup yazdı. Ona çok önemli bir konuyu görüşmek istediğini söyledi, o arada da yeni hazırlattığı kocasının lehinde olan vasiyetnameyi ortadan kaldırmaya karar verdi. Bu arada da o tehlikeli mektubu sakladı.”

“Öyleyse Alfred Inglethorp, bu mektubu bulabilmek için mor çantanın kilidini zorladı?”

“Kesinlikle. Kendini bu şekilde tehlikeye atması mektubun ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu. O mektup dışında, cinayetle ilgisi olduğunu gösterecek başka hiçbir delil yoktu.”

“Anlayamadığım bir şey var; Alfred mektubu tekrar ele geçirir geçirmez neden hemen imha etmedi?”

“Daha büyük bir riski göze alamadı da ondan, yani mektubu üzerinde taşımayı.”

“Yine anlayamadım.”

“Bu işe onun açısından bakmaya çalış. Alfred Inglethorp’un o mektubu alabilmek için yalnızca beş dakikası vardı. Biz yukarı çıkmaya hazırlanıyorduk. Daha önce de Annie merdivenleri süpürüyordu ve sağ kanada gidecek herkesi kolaylıkla görebilirdi. Sahneyi gözlerinin önünde canlandır. Annie merdivenden iner inmez Alfred, karısının odasına koştu. Diğer odalardan birinin anahtarıyla kapıyı açtı. Anahtarların çoğu birbirlerine uyuyor zaten. Alfred karısının mor evrak çantasını aldı. Çanta kilitliydi ve anahtarda ortalarda yoktu. Bu onun

Ölüm Sessiz Geldi

için ağır bir darbe oldu. Çünkü kilidi zorlaması gerekiyordu. Bu yüzden de odaya birinin girdiğini anlayacaklardı. Oysa o bunun fark edilmeyeceğini ummuştu. Bay Inglethorp bu önemli delili yok etmek için her şeyi yapması gerektiğinin farkındaydı. Çakısıyla hızla kilidi açmaya çalıştı. Kâğıtları karıştırarak en sonunda aradığını buldu.

“Ama bu kez ortaya yeni bir sorun çıkmıştı. Mektubu yanına almaya cesaret edemiyordu. Biri onu odadan çıkarken görebilirdi. Tabii o zaman ondan kuşkulandır ve üzerini aramaya kalkabilirdi. Kâğıdın üzerinde bulunması idam kararının imzalanması gibi bir şeydi Alfred Inglethorp için. O sırada aşağıdan gelen sesleri duydu. John Cavendish’le avukat Bay Wells oturma odasındaki masada buldukları kâğıtlara bakmayı bitirmişlerdi. Yukarıya çıkacaklardı. Alfred acele etmek zorundaydı. O önemli delili nereye saklayabilirdi? Böyle durumlarda kâğıt sepetleri boşaltılır ve içindekiler mutlaka polis tarafından incelenir. O odada kâğıdı yakmasına imkân yoktu. Ateş de yanmıyordu zaten. Mektubu yanında da götüremezdi. Telaşla, panikle etrafına bakındı ve ne gördü dersin, dostum?”

Başımı salladım. “Bilmem ki...”

“Alfred Inglethorp kâğıdı üç parçaya ayırdı. Bunları ince rulolar haline getirip, şöminenin üzerinde duran ve içine ateş yakmak için çıra, hatta bazen kâğıt parçaları konan vazolardan birine sakladı.”

Şaşkınlıkla bağırdım. “Hay Allah!”

Poirot, “Oraya ‘bakmak kimsenin aklına gelmeyecekti,” dedi. “Mektup güvendeydi artık. Alfred daha sonra uygun bir zamanda gelecek ve aleyhindeki bu tek delili de ortadan kaldıracaktı.”

“Demek bu kâğıt günlerce Emily’nin odasındaki vazonun içinde durdu!” dedim. “Burnumuzun dibinde.”

Poirot başını salladı. “Evet, dostum. İşte zincirin bu en son hal-kasını orada buldum. Ve bu şanslı buluşu da sana borçluyum.”

“Bana mı?”

“Tabii ya. Bana, şöminenin rafındaki eşyaları düzeltirken elimin titrediğini söyledin. Anımsıyorsun, değil mi?”

“Evet, ama, bundan hiçbir şey anlamadım.”

“Oysa ben anladım. Bildiğin gibi dostum, birlikte Bayan Ing-lethorp’un odasına ilk girdiğimiz zaman, şöminenin rafındaki biblo ve vazoları özenle dizmiştim. Düzgün olsalar, onları tekrar düzelt-meye kalkışmazdım. Demek ki bu arada biri odaya girmiş ve şömi-nenin rafındaki eşyalara dokunmuştu.”

“Aman Tanrım,” diye mırıldandım. “Demek o tuhaf davranışla-rının nedeni buydu? Styles’e koştun ve kâğıdı orada buldun. Öyle mi?”

“Evet. Ama zamanla yarıştım.”

“Yine de anlayamadığım bir şey var. Bu Alfred budala mı? Ne-den bu arada gidip kâğıdı almadı? Ve ortadan kaldırmadı?”

“Buna fırsat bulamadı. Ben önlem almıştım.”

“Önlem mi almıştın?”

“Evet. Evde çalışanlardan bana bu konuda yardımcı olmalarını istediğimi anımsıyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Neyse, dostum. Alfred’in böyle bir şey yapabileceğini tahmin ediyordum. Tabii ilk günlerde onun katil olup olmadığı konusunda tereddütüm vardı. Bunu sana daha önce de söyledim. Ama katil o ol-duğu takdirde hiç kuşkusuz evrak çantasından çaldığı şeyi üzerinde taşımak istemeyecekti. Bunu bir yere saklayacaktı. Ben ev halkından yardım isteyerek onun bunu yapmasına engel oldum. Zaten ondan herkes şüpheleniyordu. Köşkteki on amatör dedektif ona göz açtır-

mayacaklardı. O da herkesin kendisini gözetlediğini fark edecek ve kâğıdı yırtmaktan ya da ortadan kaldırmaktan kaçınacaktı. İşte bu yüzden mektubu vazoda bırakarak evden ayrılmak zorunda kaldı.”

“Ama Bayan Howard, kendisine kolaylıkla yardım edebilirdi.”

“Evet, ama Evelyn’nin öyle bir mektubun varlığından haberi yoktu ki. Eve döndüğü zaman önceden kararlaştırdıkları gibi Alfred Inglethorp’la bir tek kelime bile konuşmadı. Sözümlerine ona birbirlerinin can düşmanıydılar. John Cavendish mahkûm oluncaya kadar da bu oyuna devam edecekler, ancak ondan sonra buluşup konuşacaklardı. Tabii ben, Alfred Inglethorp’u göz hapsine aldurdım. Onun ergeç beni kâğıdın gizli olduğu yere götüreceğini umuyordum. Ama kendini böyle bir tehlikeye atmayacak kadar temkinliydi. Kâğıt vazunun içinde güvendeydi. İlk hafta orayı kimse aramamıştı. Herhalde ondan sonra arayacak değillerdi. Eğer sen o sözü söylemeseydin, Alfred Inglethorp’u hiçbir zaman adalete teslim edemeyecektik.”

“Bunu şimdi anlıyorum... Peki, Bayan Howard’tan ne zaman kuşkulananmaya başladın?”

“Resmi soruşturmada Bayan Emily’den aldığı mektup konusunda yalan söylediği zaman.”

“Ha? Ama bunun nesi yalandı?”

“Mektubu gördün değil mi? Onun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun?”

“Eh, şöyle böyle.”

“Herhalde Bayan Inglethorp’un harflerinin çok belirgin olduğunu ve kelimeler arasında da geniş aralıklar bıraktığını biliyorsun? Şimdi Evelyn’nin soruşturmada gösterdiği mektubun üstünde bir tarih vardı. 17 Temmuz. Ama bu 17 diğer yazılardan çok farklıydı. Anladın mı?”

“Anlayamadım,” diye itiraf ettim.

“Çünkü mektup aslında 17’sinde değil, 7’sinde yazılmıştı. Yani Bayan Howard, köşkten ayrıldıktan bir gün sonra. Evelyn daha sonra 7’nin önüne bir koymuş ve tarihi 17 yapmıştı.”

“Ama neden?”

“Ben de mektuba baktığım zaman kendi kendime aynı soruyu sordum. Neden Bayan Howard 17’sinde yazılan mektubu saklayıp yerine sahtesini gösterdi? Yine neden diye sordum? Sonra birdenbire kuşkulandım. Yalan söyleyenlere karşı çok dikkatli olmak gerektiğini söylediğimi anımsıyorsun, değil mi?”

Öfkeyle, “Ama...” diye bağırdım. “Bana iki neden açıkladın! Bunlara göre Bayan Howard’ın bu cinayeti işlemiş olması imkânsızdı!”

Poirot, “Ve onlar çok geçerli nedenlerdi,” diye cevap verdi. “Uzun zaman o iki gerekçe ilerlememe engel oldu. Ama sonra önemli bir şey hatırladım. Bayan Howard’la Alfred kuzen. Bayan Howard cinayeti tek başına işlemiş olamazdı; bunun olamayacağını gösteren nedenler de vardı. Ama bu nedenler kadının birine suç ortaklığı yapmış olması ihtimalini ortadan kaldırmıyordu. Sonra... Evelyn’nin o aşırı nefreti de dikkat çekiyordu. Aslında bu nefretle taban tabana zıt bir duyguyu gizliyordu. Herhalde Alfred Inglethorp daha Styles Köşkü’ne gelmeden önce başlayan aralarındaki ihtiraslı aşkı. Bu arada o korkunç planı hazırlamışlardı. Alfred Inglethorp köşke gelerek zengin, yardımsever, yaşlı kadını kandıracak ve onunla evlenecekti. Kadını mirasını kendisine bırakması için ikna edecekti. On dan sonra da ikisi birlikte onu ortadan kaldıracaklardı. İstedikleri olsaydı, herhalde İngiltere’nin dışında bir yere yerleşerek, zavallı Bayan Inglethorp’un parasıyla rahat bir hayat yaşayacaklardı.

Ölüm Sessiz Geldi

“Ahlaksız ve zeki bir çift oluşturunlardı. Cinayetle sonra tüm kuşkular Alfred’in üzerinde toplanırken Bayan Howard sessizce çok farklı bir sonuç için hazırlıklara devam ediyordu. Kalkıp Middlingham’dan buraya geldi. John’un aleyhine kullanılacak olan bütün o deliller yanındaydı. Kimse ondan kuşulanmıyordu. Eve giriş çıkışına kimse dikkat etmiyordu. Striknin şışesiyle gözlüğü John’un odasına sakladı. Sakalı tavan arasındaki sandığa koydu. Sonra da er ya da geç onların bulunması için elinden geleni yaptı.”

“Suçu neden John’un üstüne yıkmaya çalıştıklarını bir türlü anlayamıyorum,” diye mırıldandım. “Cinayeti Lawrence’ın üzerine yıkmaları daha kolay olurdu.”

“Bu da onların şanssızlığıydı. Ama Lawrence’ın aleyhindeki deliller sonradan, rastlantı sonucu ortaya çıktı. Herhalde buna bir hayli öfkelenildiler.”

Düşünceli bir şekilde, “Lawrence’ın tavırları da gerçekten kuşku uyandıracak gibiydi,” dedim.

“Evet. Bunun nedenini biliyorsun.”

“Yoo.”

“Lawrence’ın, Matmazel Cynthia’nın suçlu olduğunu düşündüğünü anlamamış mıydın?”

“Hayır!” Şaşkınlıkla bağırdım. “Olamaz!”

“Hiç de değil. Aslında bir süre aynı şeyi bende düşündüm. Zaten avukat Wells’e vasiyetname hakkındaki ilk soruyu da o yüzden sordum. Matmazel Cynthia bromid konusunu kolaylıkla halledebilirdi. Ayrıca Dorcas’ın anlattığına göre, kılık değiştirerek rol yapabiliyordu. Aslında köşktekilerin içinde en çok kuşkuyu çeken de Cynthia’ydi zaten.”

“Şaka ediyorsun, Poirot!”

“Hayır. Sana o gece Lawrence’ın üvey annesinin odasına girdiği zaman birdenbire sapsarı kesildiğini ve dehşetle ileride bir yere baktığını söyleyebilirim? Bunun sebebi nedir biliyor musun? Lawrence, annesinin zehirlendiğini ve ölümün eşiğinde olduğunu anladı. Ve aynı anda senin omzunun üzerinden Cynthia’nın kapısının sürgülü olmadığını gördü.”

“Ama sürgülü olduğunu gördüğünü söyledi,” diye bağırdım.

“Kesinlikle,” dedi Poirot kayıtsızca. “Bu da olmadığına ilişkin kuşkularımı güçlendirdi. O Matmazel Cynthia’yı koruyordu.”

“Cynthia’yı neden korumaya çalışsın ki?”

“Çünkü kıza âşık.”

Güldüm. “İşte bu konuda yanılıyorsun, Poirot. Lawrence’ın Cynthia’yı sevdiği yok. Tersine, ondan nefret ediyor.”

“Bunu sana kim söyledi, *mon ami*?”

“Cynthia tabii.”

“Zavallı yavrucuk *La pauvre petite*! Bu yüzden de çok üzülüyordu herhalde.”

“Cynthia, bana bu duruma hiç aldırmadığını söyledi.”

Poirot başını salladı. “Kadınlar öyledir. Ah... *les femmes*! Cynthia’nın sözlerinden de bu durumu çok önemseddiği anlaşılıyor.”

“Doğrusu bu iddiana şaşıyorum,” dedim.

“Neden? Her şey çok açık değil mi? Cynthia ağabeyiyle her konuşmaya kalkıştığında, güldüğünde, Bay Lawrence suratını asmıyor muydu? Çünkü Matmazel Cynthia’nın Mösyö John’a âşık olduğunu sanıyordu. Annesinin odasına girip de onun açıkça zehirlendiğini gördüğünde Matmazel Cynthia’nın bu konuyla ilgisi olduğunu düşündü.

Ölüm Sessiz Geldi

Bu da onu deliye çevirdi. Önce ayaklarının altında kahve fincanını ezip, un ufak etti, çünkü kızın o gece annesiyle birlikte yukarı çıktığını anımsamıştı. Böylece içindekinin test edilmesini önlediğini düşünüyordu. Kendisi Cynthia'ya delicesine âşık. Kızı korumak için de elinden gelen her şeyi yaptı, hatta Bayan Inglethorp'un 'doğal nedenlerden' dolayı ölmüş olabileceğine ilişkin teoriler bile geliştirdi."

"Peki ya o diğer kahve fincanı meselesi?"

"Onu saklayanın Bayan Cavendish olduğundan neredeyse eminim, ama bunun kesinlik kazanması gerekiyordu. Bay Lawrence aslında neyi kastettiğimi anlayamamıştı, ama bir şekilde bir yerlerde saklanmış bir kahve fincanı bulduğu takdirde hoşlandığı kızın temize çıkabileceği sonucuna vardı. Ve bunda haklıydı da."

"Bir şey daha. Bayan Inglethorp'un ölürken söylediği sözcükler ne anlama geliyordu?"

"Onlar mı, elbette kocasını suçluyordu."

İçimi çektim.

"Artık her şeyi açıkladın, sevgili Poirot. Her şeyin mutlu bir şekilde sona ermesi de çok hoşuma gidiyor. Hatta John'la karısı bile barıştılar."

"Benim sayemde."

"Ne demek o senin sayende?"

"Dostum, onlar o dava yüzünden tekrar bir araya geldiler. Bunun farkında değil misin? John Cavendish hâlâ karısına âşık; bunu hemen anladım, Mary'nin de ona âşık olduğu kesin. Ama daha başlangıçta her şey ters gitmiş, birbirlerinden uzaklaşmışlar. Bütün bunlar yanlış anlaşmaların sonucu. Kadın evlenirken ona âşık değilmiş. John da bunu biliyor. Aslında hassas bir adam, karısının kendisini sev-

mediğini bildiği için onu zorlamaktan çekinmiş. Ama o uzaklaştıkça Mary, kocasını sevmeye başlamış. İkisi de fazla gururlu oldukları için birbirlerine açılmamışlar. John oylanmak, derdini unutmak için Bayan Raikes’la ilgi duymuş. Mary de ona nispet Dr. Bauerstein’a yüz vermiş, işte böyle. John’un tutuklandığı gün ne kadar düşünceli olduğumu hatırlıyor musun? Karar vermeye çalışıyordum.”

“Evet, bu yüzden çok sarsıldığını anlamıştım.”

“Özür dilerim, Hastings ama hiçbir şey anlamamıştın. Ben, o sırada John Cavendish’i hemen temize çıkarmamın doğru olup olmayacağını düşünüyordum. Onu hemen kurtarabilirdim, ama o zaman da asıl katilleri büyük ihtimalle kaçıracaktık. Ben son anda ortaya çıkıncaya kadar tamamen karanlıktaydılar... bunu da benim başarım sayabilirsin.”

“Yani, John Cavendish’in yargılanmasına engel olabilir miydin, Poirot?”

“Evet, dostum. Ama sonunda bir kadının mutluluğunun daha önemli olduğuna karar verdim. Ancak böylesi büyük bir tehlikeyi yaşamak bu fazla gururlu karıkocayı yeniden bir araya getirebilirdi.”

Büyük bir şaşkınlıkla arkadaşşıma baktım. Küçük adamın devasa cüretkârlığı! Böyle bir şey, bir cinayet davasını bir evliliğin kurtarılmasında araç olarak kullanmak Poirot’dan başka kimin aklına gelebilirdi?

“Neler hissettiğini anlıyorum, *mon ami*,” dedi Poirot gülümseyerek. “Böyle bir şeyi bu dünyada Hercule Poirot’dan başka biri cesaret edemezdi! Bunu kınıyorsan haksızlık ediyorsun... Yeryüzünde bir erkekle bir kadının mutluluğundan daha önemli bir şey yoktur.”

Bu sözleri beni geçmişe götürdü. Mary’nin bembeyaz, bitkin bir halde kanepede yatmasını anımsadım, dinliyor, dinliyordu. Sonra

Ölüm Sessiz Geldi

zilin sesi duyulmuştu. Hemen doğrulmuştu. Kapıyı Poirot açmıştı, onun ıstırap dolu gözlerine bakarak, “Evet madam,” demişti. “Onu size geri getirdim.” Kenara çekilmiş ve ben dışarı çıktığımda John Cavendish’in kolları arasına aldığı Mary’nin gözlerindeki o bakışı görmüştüm.

“Belki de sen haklısın, Poirot,” diye mırıldandım. “Bir kadının mutluluğu gerçekten dünyanın en önemli şeyi olmalı.” Sonra içimi çektim.

Birden kapı çalındı ve Cynthia içeri baktı.

“Ben, ben, yalnızca...”

“İçeri girin,” dedim yerimden sıçrayarak.

İçeri geldi, ama oturmadı.

“Ben, yalnızca size bir şey söylemek istiyordum...”

“Evet?”

Cynthia bir an huzursuzluk içinde yerinde kıpırdandı, sonra birden bağırdı.

“Canlarım benim!”

Önce beni sonra Poirot’yu öptü ve geldiği gibi hızla odadan çıktı.

Şaşkınlık içinde, “Allah aşkına, bu ne anlama geliyordu şimdi?” diye sordum.

Gerçi Cynthia tarafından öpülmek hoştu, ama bunun hekesin ortasında olması bu zevki azaltıyordu.

Poirot filozof edasıyla, “Bu genç kızımızın Mösyö Lawrence’ın kendisinden tahmin ettiği gibi nefret etmediğini keşfettiği anlamına geliyor,” dedi.

“Ama...”

Agatha Christie

“İşte o.”

O anda kapıda Lawrence göründü.

“Merhaba Mösyö Lawrence,” diye seslendi Poirot. “Sizi artık tebrik edebiliriz, değil mi?”

Lawrence kızardı, sonra acemice gülümsedi. Bir erkek âşıkza zavallı, Cynthia ise büyüleyici görünüyordu.

İç çektim.

“Ne oldu, *mon ami*?”

Kederle, “Hiç,” dedim. “İki güzel kadın.”

Poirot şefkatle, “Ama ikisi de sana göre değildi,” diyerek cümlemi tamamladı. “Üzülme, Hastings! Topla kendini dostum. Kim bilir, belki seninle birlikte tekrar ava çıkarız. Ve o zaman belki...”

SON

